

客 - 准由下列
日期起逗留90天
VISITOR - Permitted to
for ninety days
entry as of 23/4/2001

KL
INTERNATIONAL
23 APR 2001
KELUAR

安
63

CÂND CREDINȚA ESTE INTERZISĂ

40 DE ZILE
PETRECUTE ÎN LINIA
ÎNTÂI ALĂTURI DE
CREȘTINI PERSECUTAȚI

DOHA
07 MAR
EMB
INGL
T
VISA
TITUL
VISTO
BUENC
VÁLID

TODD NETTLETON

Vocea Martirilor

السعودية
KING CHALID INTERNATIONAL AIRPORT
02.11.01

Despre Când credința este interzisă

În timpul celor doi ani în care m-am aflat în închisoare în Turcia, unul dintre lucrurile care mi-au dat putere a fost să mă uit la exemplul altor oameni care au perseverat în credința lor, în pofida persecuțiilor. Există o speță largă de oameni care au suferit pentru Cristos. Unii se chinuie mai mult decât alții – după cum a fost, cu siguranță, cazul meu – dar în final, ceea ce contează este să rămâi pe poziție. Povești precum cele pe care Todd le-a strâns în cartea lui sunt de o valoare inestimabilă pentru noi, cei care ne pregătim interiorul în cazul în care vom fi chemați să ne alăturăm șirului lung de descendenți. Iar pentru acest gest trebuie să fim cu adevărat pregătiți.

PASTORUL ANDREW BRUNSON | Fost prizonier pentru Cristos, în Turcia

Am citit cu sufletul la gură această carte. Și nu am fost deloc dezamăgit, ba chiar m-a surprins. Ea îl scoate pe cititor din papucii confortabili ai unui observator care privește din afara încăperii viețile credincioșilor persecutați. Cartea ne duce de la punctul în care îi compătimim pe cei care suferă pentru că și-au exprimat credința în gura mare la punctul în care ne asumăm în mod activ un parteneriat real cu ei. Todd îl invită pe cititor în interiorul narațiunii, prezentând în prim-plan credincioși pentru care persecuția este firească. Rugăciunile pe care le-a scris și care vin să însoțească aceste relatări foarte personale sunt prilej de reflecție și creștere interioară. În mod semnificativ, cititorul e încurajat să-și consenneze propriile gânduri, pe măsură ce află povești despre credință, în care mărturia și persecuția merg mână în mână. Mă rog ca cititorii să folosească această carte pentru a-și desăvârși jertfa adusă lui Isus. *Când credința este interzisă* e un dar trimis de Dumnezeu pentru familii care caută un material devoțional menit să îmbogățească timpul petrecut împreună în rugăciune.

NIK RIPKEN | Veteran pe câmpul de misiune de 35 de ani încoace, autor al cărții *The Insanity of God*

Când noi, credincioșii din Occident, cântăm „Am decis să-l urmez pe Isus”, rareori ne gândim la ceea ce presupune acest angajament. Dar pe mulți adepți ai lui Cristos din întreaga lume, această decizie i-ar putea costa viața. Este absolut necesar să auzim poveștile celor persecutați. În felul acesta avem privilegiul neprețuit de a ne ruga pentru frații și surorile noastre și de a înlătura pânzele de păianjen ale mulțumirii de sine, răspândite în tot trupul bisericii occidentale. Luați-vă pașaportul, fixați-vă centurile de siguranță și călătoriți cu Todd, pentru a obține o perspectivă globală a ceea ce înseamnă să-l urmezi pe Isus. Credința voastră nu va mai fi niciodată la fel.

JANET PARSHALL | Celebră autoare și prezentatoare de talk-show la nivel național

În calitate de conducător de biserică în Orientul Mijlociu, am putut vedea cu ochii mei cum Todd ia o poveste despre persecuție și o prezintă așa încât publicul său s-o poată înțelege și asuma. Îl cunosc personal de mai bine de zece ani și l-am văzut cum ne adună poveștile de ani întregi, folosind chiar câteva dintre ele în această minunată carte. De câte ori citesc poveștile culese de Todd sunt inspirat și însuflețit din nou să sufăr cu inima deschisă în lumea persecutată. Mulțumesc Domnului pentru felul în care acest om și-a dedicat viața documentării unor astfel de povești; ele nu doar că vă vor atinge inimile, ci vor și permite Duhului Sfânt să stârnească în viețile voastre un frumos proces de desăvârșire. Cum poți face să ardă mai puternic focul credinței tale pe un continent

atât de amorțit ca America de Nord? Cum poți să te scuturi de starea de apatie? Cred că această carte îți va da speranța și îlacăra necesară să-ți îndeplinești chemarea.

UN CONDUCĂTOR ANONIM DE BISERICĂ DIN ORIENTUL MIJLOCIU

Cartea este cu adevărat plină de inspirație și are virtuți transformatoare. În aproape două decenii de slujire pe teren, în rândul părții persecutate a trupului lui Cristos, Todd a trăit printre acești credincioși și uneori datorită acestora. Cartea se dovedește a fi revelatoare, pentru că aceste povești nu sunt doar mărturii, ci reușesc să arate că Dumnezeu dă viață, zâmbete și bucurie, chiar și atunci când credincioșii Săi persecutați suferă, din cauză că nu se conformează lumii. Fiecare creștin care dorește să ducă o viață evlavioasă în Isus ar trebui să citească această carte.

BOB FU | Fondator și președinte, China Aid Association și fost prizonier pentru Hristos în China

Îl cunosc pe Todd Nettleton de mulți ani – știe să spună o povest! Ce povești sunt mai bune de ascultat decât cele ale sfinților triumfători din timpul vieții noastre. Mulțumită lui Todd, aceste povești victorioase nu mai sunt necunoscute. Ele sunt strălucite și mi-au dat imboldul către RUGĂCIUNE!

GRACIA BURNHAM | Misionar Ethnos360, autorul cărții *In the Presence of My Enemies*

În timp ce citeam *Când credința este interzisă*, mi se părea că pășesc pe pământ sfințit. Poveștile din această carte fascinantă te duc până în inima unora dintre țările care sunt cele mai periculoase pentru creștini. Însă credincioșii despre care povestește Todd Nettleton nu duc în persecuție o viață de subzistență. Ei înfloresc în aceste condiții. Chipul lui Cristos s-a desăvârșit în ei în așa măsură încât aceștia au devenit o forță de neoprit a Împărăției lui Dumnezeu. Mulțumim, Todd, că ne-ai oferit șansa acestei extraordinare călătorii de 40 de zile! Iubesc această carte și o recomand din toată inima. Cât de mult m-a inspirat să-i întâlnesc pe acești frați și surori care sunt mai mult decât dispuși să-și dea chiar și viața pentru Isus. Mântuitorul nostru e nemaipomenit și la fel sunt și acești sfinți care-i pășesc pe urme, indiferent de prețul plătit!

TOM DOYLE | Președinte al Uncharted Ministries și coautor, alături de JoAnn Doyle, al volumului *Women Who Risk: Secret Agents for Jesus in the Muslim World*

Cred că Dumnezeu i-a dat în mod expres lui Todd circumstanțele necesare și însărcinarea de a scrie această carte. Biblia spune că persecuția se va intensifica pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpurilor – da, chiar și în țările din Vest, cum sunt și Statele Unite. Ba mai mult, această persecuție a și început deja. Astfel că, pentru noi, cei care trăim în Occident, devoționalele din această carte, care au la bază câte o poveste, nu doar că ne vor întări credința așa încât să ne apropiem mai tare de Dumnezeu, dar ne și pregătesc pentru a face față mai bine persecuției cu care unii dintre noi se confruntă deja azi (2 Timotei 3:12) sau mâine (Matei 24:9).

HORMOZ SHARIAT | IranAlive.org

Poate fi dificil să-ți legi inima de evenimentele din prezent, în care sunt implicați oameni fără chip sau fără nume. Faptul că aflăm aceste povești din sânul bisericii persecutate reușește să ne stârnească mila, însă nu ne atinge inimile. Deseori cântăm în timpul programului bisericii „Frânge-mi inima așa cum s-a frânt a Ta” dar, oare, înțelegem ce cântăm? Lectura acestei cărți ne-ar putea ajuta. Aceste povești ne amintesc cine este Dumnezeu și cum acționează în mijlocul unei lumi haotice. Ne fac să vedem care este starea în care se află Trupul Bisericii și care este amprenta pe care o lasă acțiunea lui Dumnezeu în viețile noastre. Putem fi cel puțin încurajați de ceea ce se întâmplă în întreaga lume, pentru că aceste povești arată faptul că vântul schimbării bate pe tot cuprinsul mapamondului. Vei fi provocat să te rogi nu doar la aceste povești în sine, ci și la reflecțiile lui Todd Nettleton, laolaltă cu ale tale. Acest proiect s-ar putea numi „Provocarea credinței”. Nu cred că la final vei fi aceeași persoană care erai când ai început să citești cartea, dacă vei participa din toată inima la rugăciunile din cele 40 de zile.

RUTH KRAMER | Producător executiv în cadrul Mission Network News

Pentru Isus, pentru apostoli, pentru biserica ce a ieșit triumfătoare și care se odihnește, pentru biserica militantă și misionară și pentru toți frații și surorile din toată lumea... suferința precedă întotdeauna slava. Creștinismul lipsit de cruce, de durere și de suferință pe care Occidentul l-a experimentat (cu întreruperi) în ultimii trei sute de ani este prelungirea unei aberații care în curând se va încheia. *Când credința este interzisă* ne amintește de ceea ce înseamnă un creștinism normal și de viitorul care ne așteaptă pe toți deopotrivă în zilele rămase până la revenirea lui Cristos.

DICK BROGDEN | Cofondator al Live Dead Movement, Jeddah, Arabia Saudită

Ca familie, ne rugăm cât de des posibil pentru cei persecutați, înțelegând adevărul biblic care spune că, atunci când o parte a trupului suferă, suntem cu toții chemați să împărtășim respectiva suferință. Lectura acestei cărți ne oferă șansa unică de a-i întâlni pe cei care formează acest trup! Călătoriți împreună cu Todd până în China, în Orientul Mijlociu, Africa precum și pe alte meleaguri și stați la masă cu creștini care sacrifică bucuria *total* pentru a-l urma pe Cristos. Credința lor o va provoca pe-a voastră. Pășiiți în această călătorie de 40 de zile pentru a cunoaște și a vă lăsa inspirați de alți membri ai familiei noastre spirituale.

BENJAMIN WATSON | Autor, activist, fost atacant central în NFL

Când credința este interzisă

40 DE ZILE

ÎN LINIA ÎNTÂI CU

CREȘTINI PERSECUTAȚI

Todd Nettlton

împreună cu

Vocea Martirilor

Originally published in English under the title:
When Faith is Forbidden by Voice of the Martyrs with Tom Nettleton
Copyright © 2021 by Voice of the Martyrs, Inc.

© 2022 by Voice of the Martyrs, Inc. for the Romanian edition.
Translated by permission. All rights reserved.

Publicată în original sub titlul *When Faith is Forbidden*, scrisă pentru Voice of the Martyrs, USA. Copyright © 2021 The Voice of the Martyrs, USA.

Publicată de VOM Books, 1815 SE Bison Rd., Bartlesville, OK 74006.
Ediția în limba română © 2022, de Voice of the Martyrs, USA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără permisiunea prealabilă a editorului.

A fost folosită versiunea Bibliei în limba română, VDCC- Versiunea Dumitru Cornilescu Corectată- cu diacritice.

eBooks for download:
<https://voceamartirilor.org/materiale/>
<https://www.vm1.tv/ro/>

VOCEA MARTIRILOR este o organizație misionară non profit, interdenominațională, care slujește creștinii persecutați din jurul lumii. Fondată în 1967 de Richard și Sabina Wurmbrand, VOM își dedică lucrarea pentru a inspira credincioșii să își aprofundeze credința și angajamentul față de Cristos și de a îndeplini marea chemare indiferent de costuri.

Pentru Charlotte:

Fiecare poveste spusă în aceste pagini, fiecare călătorie la Bangalore, Beijing sau Baku a însemnat zile în care ai fost un părinte singur și nopți în care ai dormit singură. Și totuși, m-ai trimis mereu în lume, încredințându-mă în grija lui Dumnezeu, însărcinându-mă cu lucrarea Lui și rugându-te pentru mine atunci când plecam. Am văzut puterea ta de jertfă. Tatăl nostru a văzut-o și El. Aceste povești sunt rodul slujirii *noastre* – fiindcă tu ești și ai fost un partener deplin, la fiecare pas.

Pentru cei ce doresc să trăiască pentru Cristos, oricât i-ar costa aceasta: sper, iubite cititor, că dorești să fii inclus în această listă. El este vrednic!

ZIUA PLECĂRII

VERIFICĂRI ÎNAINTE DE ZBOR

În credință au murit toți aceștia, însă fără să primească lucrurile promise, ci doar le-au văzut de departe, le-au salutat și au mărturisit că sunt străini și peregrini pe pământ. Cei care vorbesc în acest fel arată că sunt în căutarea unei patrii. Dacă s-ar fi gândit la țara din care au plecat, ar fi avut vreme să se întoarcă în ea, însă ei tânjeau după o țară mai bună, adică una cerească. De aceea, lui Dumnezeu nu-i este rușine să fie numit Dumnezeul lor, pentru că El a pregătit o cetate pentru ei.

EVREI 11:13-16

.....

Plecăm spre aeroport în 25 de minute. Sper că ești gata.

Alerg prin casă dintr-o parte într-alta, încercând să-mi închid valiza și să selectez care sunt lucrurile de care nu voi avea nevoie în călătorie. Îmi verific din nou telefonul pentru a vedea prognoza meteo: haina groasă ocupă mult spațiu. Va fi, oare, necesară? Voi avea nevoie de o pereche de pantofi mai buni pentru biserică? Oare se va aștepta cineva să port cravată?

Fiecare obiect e trecut printr-o mică analiză cost-beneficiu. Da, ar fi bine să am cu mine pantofii de sport, în cazul în care hotelul are o sală de sport. Dar aceștia ocupă spațiu prețios. Da, mi-ar plăcea să iau Biblia personală, dar Noul Testament pe care îl am special pentru călătorii este mult mai mic și mai ușor – și am întreaga Biblie pe telefon dacă am nevoie de ea. De asemenea, întotdeauna las puțin spațiu în plus când plec, pentru că mereu mă întorc acasă cu un mic suvenir pentru soția mea sau cu un cadou pentru fiii mei (când erau mici, preferatele lor erau săbiile, cuțitele sau orice fel de arme!) și soțiile lor.

Ca fiu de misionari, am crescut într-o familie în care se călătorea mult. Regulile pentru făcutul de bagaje erau simple: dacă este un lucru pe care nu-l poți căra singur, trebuie să-l lași acasă. Asta se dovedea a fi uneori dificil, ca de exemplu atunci când am transportat un set de argintărie pentru 12 persoane până în Papua Noua Guinee – în bagajele noastre de mână! Eu încă încerc să mă supun acestei reguli: un bagaj de cală de dimensiuni medii și un bagaj de mână care conține aparatul foto, căștile, tableta, felurite adaptoare electrice și, în cel mai bun caz, o gustare și un tricou de rezervă, pentru că nu e niciodată sigur că valiza ta va ajunge la destinație deodată cu tine.

Mașina noastră ar trebui să fie aici în zece minute. Poți să apeși valiza în partea asta, în timp ce eu încerc să trag fermoarul?

Când am început să lucrez la Vocea Martirilor, aveam o idee foarte diferită despre ce urma să însemne vizitarea creștinilor persecutați. În prima mea excursie în China, echipa noastră urma să întâlnească un pastor care fusese arestat de mai multe ori în ultimele trei luni. Acesta conducea o mare biserică neînregistrată care se întâlnea în zilele de marți, iar poliția și autoritățile care controlau practicile religioase se obișnuiseră să-l aresteze în fiecare marți dimineață, astfel încât să nu poată ține slujbe. Îl rețineau toată ziua sau chiar și peste noapte, după care îl lăsau să plece, timp suficient cât să se asigure că pastorul nu-și va putea conduce

turma tot mai numeroasă. Așa că, înainte să-l vizitez, am avut o anumită imagine în minte despre acest biet pastor abuzat. Mă gândeam că pentru el va fi o mare binecuvântare ca niște străini să vină și să-l înveselească, pentru că, fără îndoială, se simțea profund descurajat. Nici că se putea ceva mai neadevărat!

Când am ajuns la apartamentul în care locuia, l-am găsit zâmbind și cu inima plină de bucurie. Era fericit că oamenii din zona lui îl întâlneau pe Isus Cristos, fericit să-și vadă turma crescând. Și ce dacă prețul care trebuia plătit pentru această lucrare eficientă erau câteva aresturi neimportante sau câteva nopți de închisoare? Acest preț merita plătit ca să vezi oameni ale căror vieți se schimbă și Împărăția lui Cristos crescând. Îmi amintesc limpede cum ne-a arătat geanta pe care o lua cu el la biserică: în ea avea o pătură și un schimb de haine. Era geanta cu care mergea la închisoare, pregătită pentru orice moment. M-am întors spre soția lui care stătea deoparte în timp ce noi ne sorbeam ceaiul. „Nu vă faceți griji pentru el?”, am întrebat, arătând spre pastor.

„De ce să-mi fac griji?”, mi-a răspuns, prin intermediul translatorului. „Dumnezeu va avea grijă de el.”

Dumnezeu va avea grijă de el. Și Dumnezeu va avea grijă și de noi. Acea călătorie mi-a schimbat ideile cu privire la călătoriile mele. Deși creștinii persecutați se bucură foarte mult de părtășia cu alți credincioși, totuși, ei nu au nevoie de mine pentru a-i înveseli. De fapt, de multe ori când mă aflu în prezența lor, mi-aș dori să am parte de mult mai multă bucurie de felul celei care se vede pe fețele și în viețile lor. Mă duc să le ascult poveștile ca un învățăcel, dorind să aflu mai multe despre credința și despre călătoria lor înapoi spre casă – „o țară mai bună, adică una cerească”. Și când revin la căminul meu pământesc, vreau să spun povestea acestor creștini uimitori.

Te rog, uită-te pe geam să vezi dacă a ajuns mașina.

Acum, că începi să citești această carte, pornești împreună cu mine într-o călătorie. Vom petrece împreună 40 de zile, văzând

cum e să călătorești în țări cu regimuri restrictive și să vizitezi oameni precum e acel pastor chinez atât de curajos împreună cu soția lui. Mă bucur că mi te vei alătura pentru a afla poveștile celor pe care i-am cunoscut în ultimii 23 de ani. Dacă îl urmezi pe Cristos însă, înseamnă că drumurile tale au început înainte de lectura acestei cărți. În câteva locuri, ca de exemplu în pasajul pe care l-am citit azi, Biblia se referă la cei care îl urmează pe Cristos ca la niște vizitatori, străini, exilați, care nu sunt de pe pământ. Nu suntem acasă aici, pentru că nu aparținem acestei lumi. Suntem doar niște călători, care se îndreaptă spre adevărata lor casă: Împărăția lui Dumnezeu.

Sper că împreună vom învăța câteva adevăruri care să ne folosească în cealaltă călătorie, mai importantă: cea care ne va duce în Rai.

În timp ce ne pregătim să mergem la aeroport, iată deja prima lecție: nu lua cu tine multe lucruri în bagaj. Mulți creștini călătoresc prin viață cărând cu ei mai multe bagaje decât ar fi cazul. În loc de un bagaj de cală și unul de mână, ei încearcă să ia șase bagaje de cală și trei bagaje de mână uriașe.

Încarcă un cărucior pentru a-l împinge prin aeroport, dar apoi nici măcar nu văd pe unde să-l împingă! Se gândesc mai mult la locul în care se află acum decât la destinația finală și ajung să care prea multe lucruri. La fel cum companiile aeriene taxează suplimentar pentru bagaje peste limita de greutate, la fel și acești credincioși plătesc un preț scump pentru greutatea lor prea mare.

Poate că bagajul tău în plus este lipsa de iertare, porți ranchiună și asta îți face bagajul prea greu. Sau poate că este un păcat nemărturisit. Poate că ai în spate prea multe bunuri materiale, care te împiedică să te gândești suficient la adevărata noastră casă. Poate că este ocupația pe care o ai, poate că programul tău este atât de încărcat, încât nu-ți poți face timp să te bucuri de locurile pe care le vizitezi.

Uite, mașina noastră, tocmai intră pe alee.

În timp ce ne îndreptăm spre aeroport și plecăm în această călătorie împreună, roagă-l pe Dumnezeu să-ți arate dacă te-ai înhămat să cari prea mult în călătoria vieții tale. Sper că mărturiile pe care le vei auzi, ale membrilor persecutați ai familiei noastre, îți vor aduce binecuvântări și provocări. Și sper că te vor face să te gândești mai mult la adevărata noastră casă și la calea pe care pășești pentru a ajunge acolo.

Pașaport? Luat.

Bilet de avion? Da.

Bani? Da.

OK, suntem gata.

Mângâie câinele, ia-ți la revedere de la familie.

Să mergem.

DE REFLECTAT

Cât de des îți aduci aminte că ești „străin și exilat” pe acest pământ și că destinația ta finală este „o țară mai bună”? Cum afectează acest gând modul în care vei trăi în această zi?

Împachetezi bagaje potrivite pentru călătoria prin această viață pe drumul tău spre casă? N-ai luat ceva de care nu ai nevoie, obiecte care nu fac decât să ocupe spațiu și să-ți îngreuneze gențile prea tare? Pe măsură ce te gândești la aceste întrebări, scrie-ți răspunsurile în jurnal (mai jos). Ce trebuie să se întâmple ca să te descotorosești de aceste lucruri și să le lași în urmă?

RUGĂCIUNE ÎNAINTE DE ZBOR

Doamne, Dumnezeule, te rugăm să ne însoțești în această călătorie. Te rog deschide-mi inima către oamenii pe care îi vom întâlni în cale și folosește-i pentru a-mi arăta mai mult din adevărul Tău. Amintește-mi adesea de patria din cer, adevărata mea casă, și însoțește-mă în siguranță în această călătorie, până când mă vei aduce acolo. Te rog

arată-mi dacă există lucruri pe care le car și pe care nu ar trebui să le mai duc cu mine. Ajută-mă să mă debarasez de ele.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

19 octombrie 1998 (chiar înainte de a pleca în prima mea călătorie pentru Vocea Martirilor, în Sudan).

De mâine într-o săptămână voi lăsa în urmă viața mea sigură și confortabilă din Bartlesville, pentru a distribui alimente și Biblii în Sudan, vreme de zece zile, la aproximativ 10.000 de kilometri distanță de zona mea de confort. A fost interesant modul în care m-am gândit la această călătorie și la ceea ce s-ar putea întâmpla. În primul rând, a trebuit să mă gândesc la posibilitatea faptului de a nu mă mai întoarce defel. Sudanul este un loc periculos și, sincer să fiu, soldații guvernului de acolo nu ar ezita să tragă un glonț în trupul meu alb de american.

Faptul de a ști că s-ar putea să nu mă mai întorc a făcut ca zilele pe care le petreceam încă acasă să aibă o importanță deosebită. Vreau să-mi petrec fiecare moment cu Char și cu băieții, să fiu un soț și un tată exemplar. Vreau să fiu grijuliu și plin de compasiune, să închid televizorul și să petrec mai mult timp discutând și ascultând. Vreau să îi îmbrățișez mult și să le spun fiecăruia dintre ei că îi iubesc de aproximativ 25 de ori pe zi.

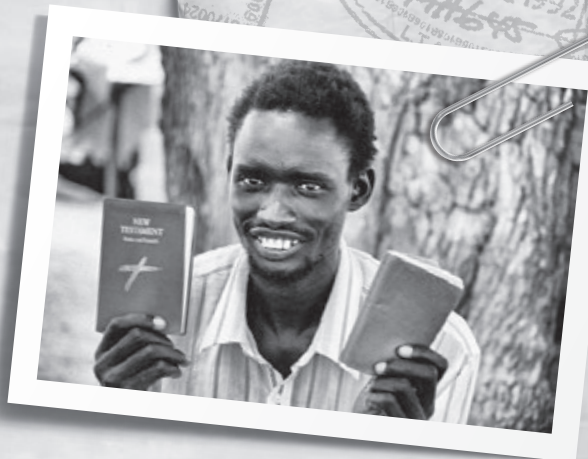
Dar apoi m-am simțit vinovat. De ce nu trăiesc așa tot timpul? De ce o excursie în Sudan mă sperie și mă face să fiu omul care ar trebui să fiu 365 de zile pe an? Oare mă simt vulnerabil în Africa cea sfâșiată de război, dar cred că acasă în America sunt indestructibil? Oare nu realizez că un șofer beat sau un om care trage focuri de armă din mașină, un act aleatoriu de violență sau un accident de mașină ar putea să-mi curme viața mâine, chiar aici, în America? De ce nu trăiesc întotdeauna ca și când sunt gata să mor oricând, în loc să trăiesc așa doar atunci când mă pregătesc pentru o călătorie în afara țării?

Poate că aceasta este lecția pe care o am de învățat în această călătorie. Să nu iau ziua de mâine ca pe ceva firesc, ci să trăiesc fiecare zi ca și când sunt gata de a părăsi planeta Pământ și a intra în eternitate.

ZIUA 1

CÂND SITUAȚIA SCAPĂ DE SUB CONTROL

Inima omului își plănuiește calea, dar Domnul îi îndrumă pasul.

PROVERBE 16:9

.....

Yei, Sudan, 1998

În prima zi a călătoriei se întâmplă deseori să fii treaz la 2:30 sau 3 dimineața. Am auzit multe teorii despre cum poți veni de hac efectului decalajului de fus orar, însă până acum nu am reușit să găsesc vreuna care să chiar funcționeze. Acesta continuă să mă învingă pur și simplu. În timpul zilei, încerci să ai cât mai mult contact cu lumina soarelui. În rest, nu-ți mai rămâne de făcut decât să răzbești de-a lungul zilei.

Inițial, nu era planificat ca echipa noastră să ajungă la Yei când eram în Sudan. Însă primul lucru pe care trebuie să-l știi despre

călătorit este că, uneori, lucrurile nu se desfășoară după cum era planificat. Obiectivul nostru era să ajungem la Tularei.

Eram în Ayien, un sat de lângă Turalei în care pastorul Abraham Yac Deng conducea o biserică de 400 de creștini sudanezi – cu mica lui Biblie roșie de buzunar, singurul exemplar din întreaga congregație. Abraham fusese foarte entuziasmat când o echipă VOM vizitase comunitatea, pentru a aduce la Tularei cutii pline de Biblii. Gândul că fiecare familie din biserica lui ar putea avea propriul exemplar părea prea minunat pentru a fi luat în calcul.

Un membru al echipei VOM l-a întrebat pe Abraham care e versetul său preferat și acesta a răspuns că Romani 6:23: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos, Domnul nostru”.

La patru zile după conversația respectivă și după livrarea Bibliilor, radicalii islamiști *mujahedini* au atacat Ayien. Bibliile care tocmai fuseseră livrate au fost arse, 20 de persoane au fost răpite și pastorul Abraham a fost împușcat în cap.

La câteva luni după atacul în cauză, echipa din care făceam parte plănuia să înlocuiască Bibliile distruse. Ploile torențiale din Tularei însă au inundat pista de aterizare la ambele capete și piloții nu erau siguri că porțiunea uscată din mijloc e suficient de lungă pentru aterizare – și apoi pentru decolare – cu avioanele rusești Antonov pe care le aveam la dispoziție, pentru livrarea de ajutoare.

Conducătorul echipei noastre a decis, în consecință, să schimbe ordinea din traseul nostru. Urma să poposim întâi la Yei, pentru ca mai apoi, dacă totul mergea conform planului, să ajungem la Turalei în câteva zile. Problema e că ne aflam în Yei și nu găseam un mijloc de transport. Aveam Biblii care trebuiau duse la trupele Armatei de Eliberare a Poporului Sudanez (AEPS), mai aproape de front, dar camionul pe care credeam că l-am închiriat nu mai era disponibil. Mai era un vehicul disponibil, dar așteptam să-i fie

livrat combustibilul. Stăteam la niște misionari foarte prietenoși, care au avut mare grijă de noi, dar în mod cert *nu* făceam ceea ce ne propusesem.

Într-un final, ne-am întâlnit cu alți colegi de misiune care mergeau în aceeași direcție și ne-am alăturat lor. La două ore după ce ne-am început călătoria însă, am constatat că un pod peste un râu care nu apărea pe hartă fusese distrus în întregime. Vehiculul din fruntea convoiului a intrat în râu, încercând să traverseze. Apele umflate ale râului însă au început să împingă vehiculul în aval. Colegii dinăuntru au reușit să iasă pe geam și să se urce pe acoperișul mașinii. Am reușit să le aruncăm o funie și să împiedicăm mașina să alunece mai departe, după care i-am tras la mal.

Așa că, în loc să împărțim Biblii soldaților de pe front, trebuie să stăm aici, ca să așteptăm ca apele să se retragă și să putem recupera celălalt camion.

Ce faci, Doamne? Suntem de partea Ta! Vrem să înlocuim niște Biblii pe care dușmanul le-a distrus. Nu ai putut opri ploaia măcar atât cât să găsim pista uscată? Nu ai putut face măcar să găsim un camion atunci când aveam nevoie de unul? Nu ai putut face ca nivelul râului să fie suficient de mic încât să putem traversa?

Desigur, Dumnezeu poate face orice dorește să facă. Poate să facă să plouă sau să risipească norii. Poate să sece râurile sau să le scoată din matca lor. În călătoria noastră din Sudan însă, parcă nimic nu se potrivea cu planurile noastre atât de atent întocmite. De ce?

Aș vrea să pot răspunde. Aș vrea să pot indica un rezultat extraordinar al călătoriei noastre și să spun: „*De asta* a lăsat Dumnezeu ploile să cadă”. Aș vrea să pot indica un soldat căruia i-am dat o Biblie – într-un loc în care nu plănuiam să ne aflăm – și care să fi devenit Billy Graham al Sudanului. Am împărțit Biblii, deși unele dintre ele au trebuit să fie uscate

la soare înainte să fie citite. Am împărțit mâncare – am dus, de exemplu, un transport de supliment alimentar bogat în proteine la un „spital” (noi am numi-o, probabil, o clinică) în care erau îngrijiți zeci de copii subnutriți. Am împărtășit experiențe cu misionarii care ne găzduiau și sper că le-am adus binecuvântare și încurajare.

Din cauze pe care nu le puteam controla însă, nu ne-am atins scopurile.

Pe care nu le-am putut controla. Nu-mi plac aceste cuvinte. Vreau să dețin controlul. Vreau să iau decizii. Vreau să fac un plan și, colaborând cu alți oameni, să-l duc la împlinire. Vreau să știu rezultatele. Vreau control!

Însă, după ce alegem între pâine prăjită și cereale la micul dejun, oare nu tot restul zilei se află în afara controlului nostru? Nu e, oare, însuși scopul vieții noastre creștine acela de a ceda controlul unui tată iubitor, care ne va organiza călătoria prin viață spre binele nostru? După cum ne spune și Solomon, noi ne plănuiim calea, dar Domnul ne îndrumă pasul (Proverbe 16:9). Tu crezi, oare, acest lucru? Dar eu îl cred?

E ușor să fim frustrați de toate lucrurile pe care nu le putem controla. O pistă de aterizare inundată. Un avion care nu vine la timp. Un oraș întreg care nu are benzină de vânzare.

Sau, mai aproape de casă, un loc de muncă unde lucrurile nu merg conform planului. Un medic care îți spune că trebuie să faci mai multe analize pentru a fi sigur. Un copil care alege în mod constant calea păcatului.

Viața este mai presus de controlul nostru. Moartea este mai presus de controlul nostru. Așa că trebuie să ne adaptăm. Trebuie să fim pregătiți să schimbăm cursul cu dragă inimă. Trebuie să acceptăm momentul în care El ne dezoacă planurile. Și nu vom ști întotdeauna de ce. El trebuie să știe *de ce*. Este mai presus de controlul nostru.

DE REFLECTAT

Există în viața ta aspecte cu privire la care încerci să exerciți controlul, dar despre care trebuie să recunoști că se află mai presus de controlul tău? Care sunt acestea? Ce ar trebui să se întâmple pentru ca tu să renunți la nevoia de a deține controlul?

Notează-ți în jurnal care este unul dintre aceste aspecte și cum ar fi dacă în această săptămână i-ai ceda controlul Tatălui tău iubitor, dându-i voie să-ți îndrume El pasul.

RUGĂCIUNE

Tată, recunosc că vreau să dețin controlul. Vreau să-mi fac planuri, iar Tu să binecuvântezi ce vreau eu să realizez. Ajută-mă să am încredere că vezi ceea ce mie îmi scapă. Ajută-mă să renunț la nevoia de control și să-ți dau Ție controlul deplin, să am încredere că planurile pe care le ai sunt spre binele meu. Ajută-mă ca în fiecare zi să caut chipul și voința Ta și să-ți dau voie să lucrezi în mine și prin mine, pentru a-ți îndeplini planurile pe care le ai pentru mine și pentru cei din jurul meu.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

31 Octombrie, 1998, Yei, Sudan (către soția mea, Char)

...Cu toate acestea, mă rog pentru tine. L-am rugat pe Dumnezeu să-și trimită îngerii în jurul casei și s-o protejeze de atacurile dușmanului și de orice altceva ar putea cauza suferință.

Continuarea poveștii este aceea că într-una din nopțile în care eram în Sudan, soția mea – care s-a îmbolnăvit cât timp eu am fost plecat – s-a trezit în toiul nopții. Privind spre geam, a văzut foarte clar conturul umbrelor unor bărbați proiectate pe jaluzele. S-a ridicat din pat și a privit afară pe fiecare fereastră, dar n-a văzut pe nimeni. Cu toate acestea, în loc să se teamă, a simțit cum inima i se umple de o pace deplină, s-a întors în pat și a căzut imediat într-un somn adânc și odihnitor.

Noi amândoi credem în îngeri.

ZIUA 2

„ÎN TRECUT, ÎL BĂTEAM”

Îi sunt recunoscător lui Isus Cristos, Domnul nostru, care m-a întărit, pentru că m-a considerat credincios și m-a pus în slujba Lui, măcar că înainte eram un blasfemiator, un persecutor și un om violent. Dar mi s-a arătat milă, pentru că lucram ca un neștiutor, în necredință. Și harul Domnului nostru a fost turnat din belșug peste mine, împreună cu credința și dragostea care sunt în Cristos Isus. Acest cuvânt este demn de încredere și pe deplin vrednic să fie primit: Cristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu.

1 TIMOTEI 1:12-15

.....

Lângă Allawa, Etiopia, octombrie 2005

Numele de „Haji” este un termen de respect în lumea musulmană, acordat acelor care au dus la capăt pelerinajul *hajj* la Mecca – unul dintre cei cinci stâlpi ai islamului. Nu se întâmplă des ca acest nume să-i fie dat unui pastor! L-am întâlnit

pe „pastorul Haji” la casa lui cu acoperiș de paie din partea de sud a Etiopiei – o zonă în care un val de islamism radical amenința biserica și pe credincioșii săi. Pe peretele exterior al casei era vizibilă urma lăsată de flăcările unui foc. În urmă cu o săptămână, musulmanii radicali încercaseră să aprindă casa în care locuia pastorul. Din fericire, acesta a reușit să stingă focul. În timp ce ne bem sucurile de portocale pe care Haji ni le-a servit plin de amabilitate, putem să vedem cum lumina soarelui trece prin găurile din acoperișul casei. Găurile din acoperiș sunt rezultatul pietrelor pe care musulmanii din cartier le-au aruncat, pentru a-i determina pe Haji și pe familia lui să se întoarcă la islam sau să plece din zonă. Din fericire, nimeni nu fusese rănit de ploaia de pietre.

Haji înțelege ura musulmanilor radicali. Pentru că fusese și el unul dintre ei! Fusese atât de dedicat cauzei, încât îl trimisese în Arabia Saudită, pentru un program special de instruire.

În timp ce stăteam în jurul colibei, Haji l-a cuprins cu brațul pe evanghelistul care ne adusese la el. Schițând un semn cu capul către acesta, Haji a făcut o afirmație pe care nu o voi uita niciodată.

„În trecut, îl băteam.”

Poftim?

„În trecut, îl băteam.” Haji ne-a povestit că fusese conducătorul unui grup de tineri islamiști radicali. Una dintre sfintele datorii ale acestuia față de Profet era hărțuirea creștinilor. Unul dintre cei pe care l-au atacat fusese tocmai acest evanghelist, bărbatul zâmbitor pe care Haji îl îmbrățișa cu un braț de după gât.

În pofida bățăilor pe care le-a primit, evanghelistul a refuzat să-și urască atacatorii. În schimb, le-a arătat dragoste și le-a oferit binecuvântări și vestea cea bună. Haji nu și-a putut explica un astfel de răspuns. Cum era posibil ca un om pe care îl agresai să te trateze cu dragoste? Cum putea să nu se înfurie și să riposteze?

Într-un final, sufletul lui Haji a fost cucerit de mesajul Evangheliei și de iubirea creștinului pe care îl atacase. A renunțat la veninul și violența islamului, pentru a se lăsa în voia unei păci care depășea limitele înțelegerii lui. Prietenii lui islamiști nu au fost încântați de decizia lui. Haji a fost închis vreme de un an și supus unora dintre tacticile pe care și el le folosisese la rândul lui împotriva creștinilor. Acum, oamenii aruncau cu pietre în acoperiș și încercau să-i incendieze casa. Totuși, la credința în Cristos nu vrea să renunțe.

Mă izbește din nou *bucuria* de care dau dovadă bărbații și femeile din familia noastră de creștini persecutați. Haji e un om fericit. Zîmbetul lui e larg. Izbucnește în râs ușor și des. Nu pare să fie un om care trăiește în frică, deși amenințările la adresa lui sunt reale și constante. E un om vesel, care trăiește o aventură și slujește unui mare Împărat.

Impactul pe care îl are Haji se resimte la nivelul întregii Împărății dumnezeiești. Pentru că cine să ducă mesajul creștin musulmanilor mai bine decât un fost musulman care a făcut pelerinajul și care era atât de devotat, încât a fost trimis în Arabia Saudită pentru a primi o pregătire specială? Cine să explice mai bine care e diferența dintre un Dumnezeu care va pune în balanță binele și răul pe care l-ai făcut, care să vadă dacă ți-ai câștigat dreptul de a păși în Paradis, și un Dumnezeu care știe că faptele bune pe care le faci nu vor putea niciodată să întrecă măsura păcatului tău, așa că și-a trimis propriul Fiu ca să plătească pentru răul nostru și să ne răscumpere intrarea în Rai prin sângele Său?

Povestea lui Haji nu este singura de acest fel. Unul dintre primii misionari de seamă ai bisericii a fost un om atât de plin de zel pentru religia lui, încât și-a asumat sarcina de a-i vâna pe cei care nu se supuneau învățăturilor acesteia, pentru a-l întâlni apoi tocmai pe Omul pe care îl persecuta și a fi schimbat cu totul.

Unul dintre contactele noastre din Columbia obișnuiește să spună: „Un cal de curse poate alerga la fel de repede în orice

direcție”. Cineva care se dedă plin de zel păcatului va fi plin de zel și pentru Cristos. Cineva care a bătut creștini ar putea, în cele din urmă, să accepte cu bucurie să fie bătut pentru a-l sluji pe acest Împărat.

E ușor să privim pe cineva cu o atitudine superioară din punct de vedere moral și să-l desconsiderăm din punct de vedere spiritual. Are o inimă atât de împietrită, că nimic nu poate s-o miște. Viața sa e atât de subjugată de păcat, că nimic nu poate s-o salveze. Mărturia pastorului Haji însă – și a apostolului Pavel – este că nici unul dintre noi nu suntem atât de departe de Dumnezeu, încât harul și mila Lui să nu ne poată ajunge. Și cei care au fost iertați de mult rău sunt, de multe ori, caii de curse care aleargă cel mai repede pentru Cristos și cel mai departe, pentru ca și alți oameni să ajungă la slava Lui.

„În trecut, îl băteam”, a zis pastorul. A zis creștinul persecutat. A zis lucrătorul de pe ogorul Împărăției. Cu un zâmbet.

DE REFLECTAT

Îți vin în minte oameni pe care îi desconsideri din punct de vedere spiritual, oameni la care crezi că Dumnezeu ar trebui să renunțe? Cine din cercul tău e un potrivnic al lui Isus și al Evangheliei? Poate că tocmai aceea e persoana pe care Dumnezeu te cheamă să o iubești și către care să te îndrepti. Poate că planul lui Dumnezeu prevede ca persoana respectivă să fie un Pavel – sau un Haji – care să facă o muncă nemaipomenită pe ogorul lui Dumnezeu. Cum poți să reacționezi așa încât dragostea lui Isus să strălucească prin tine?

Scrie numele persoanei respective și pașii pe care să-i faci *în această săptămână*, pentru a putea construi un pod peste care să-i poți transmite Evanghelia.

RUGĂCIUNE

Tată, de unul singur nu am puterea să iubesc această persoană. Uneori nu suport nici să mă aflu în aceeași încăpere cu ea! Te rog, împarte cu mine iubirea pe care i-o porți. Ajută-mă s-o văd cu ochii Tăi și trimite Duhul Sfânt să desțelenească ogorul inimii sale.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Am întâlnit și 12 tineri creștini care provin dintr-un mediu islamist și care au fost dați afară din casele lor de către părinți. În prezent, trăiesc la familii creștine, care le-au oferit adăpost și încearcă să-și continue educația. Prețul adăpostirii și hrănirii lor se ridică la aproximativ patru sau cinci dolari pe lună!

Îți poți imagina cum trebuie să fie ca propriii tăi părinți să te dea afară din casă? Una dintre fetele cu care am povestit azi a trecut prin asta la 13 ani, când a fost literalmente aruncată pe străzi!

Am mai întâlnit și doi bărbați ale căror neveste i-au părăsit sau i-au dat afară din casă, după convertire.

RUGĂCIUNE PENTRU CREȘTINII PERSECUTAȚI

Una dintre cele mai importante conversații pe care le pot avea noii credincioși proveniți din medii musulmane (cum este și noul nostru prieten etiopian, Haji) este cea în care destăinuiesc pentru prima dată cuiva apropiat că nu mai sunt adepți ai profetului Mohamed, ci că îl urmează pe **Isa al Masih** – Isus, Mesia.

Rezultatul acestei mărturisiri poate duce la uciderea noului nostru frate sau soră.

Mai poate însă deschide și o ușă prin care Evanghelia se poate împărtăși.

ROAGĂ-ȚE ASĂZI pentru cei care se convertesc la creștinism pe tot cuprinsul lumii islamice și decid când și cu cine să poarte acest dialog vital.

ZIUA 3

„NU NE LIPSEȘTE NIMIC”

Nu din cauza unei nevoi vă spun aceasta, căci am învățat să fiu mulțumit în orice împrejurare m-aș afla. Știu și să trăiesc smerit, știu și să trăiesc în belșug. În totul și în toate m-am deprins să fiu sătul, și să fiu flămând, și să fiu în belșug, și să fiu în nevoie. Pot totul prin Cel care mă întărește [...] Dumnezeuul meu va împlini toate nevoile voastre, potrivit cu bogăția Lui, în slavă, în Cristos Isus.

FILIPENI 4:11-13, 19

.....

Lângă orașul Irbil, în nordul Irakului, ianuarie 2016

Suntem într-un cort, în mijlocul unei tabere pentru persoanele strămutate din nordul Irakului („Persoane strămutate” sunt acele persoane care au fost nevoite să-și părăsească locuințele, dar care

nu au trecut peste graniță. „Refugiații” sunt acele persoane care și-au părăsit locuințele și țara de baștină.)

Pe măsură ce valul de ocupație ISIS inunda câmpiile Ninivei, zeci de mii de oameni – creștini, yazidiți, musulmani șiiți, ba chiar și alți membri ISIS sunniți – au fugit din calea sa. În timpul vizitei noastre din nordul Irakului, majoritatea acestor oameni trăiesc în corturi. Aceste grupuri sunt separate: sunniții într-un loc, șiiții într-altul, iar creștinii au o secțiune a lor. Cortul în care stăm noi se află în mijlocul secțiunii sunnite – suntem înconjurați din toate părțile de mai bine de 1.000 de familii de musulmani sunniți.

Gazda noastră e un bărbat care poartă numele de Mohamed. Mă bucur când întâlnesc creștini cu acest nume! E ianuarie, așa că afară e frig. A nins în urmă cu câteva zile; drumurile de pământ din tabără sunt acum pline de noroi, în care-ți rămân încălțărilor. Mai e și vântul, vântul care bate din toate direcțiile și e atât de rece, că-ți ajunge până la oase. O mică sobă cu kerosen înmoaie un pic frigul înăuntrul cortului, dar pe toată durata vizitei mele am rămas cu haina pe mine.

Mohamed și soția lui sunt din Mosul, cel mai mare oraș din nordul Irakului și până la ora actuală cel mai mare oraș cucerit de ISIS. Fusesse musulman sunnit până când, cu zece ani înainte de a ne întâlni pe noi, a avut un vis în care Isus Cristos a venit să îi vorbească. Când s-a trezit, Mohamed a luat decizia de a se converti la creștinism, pentru a-l urma pe Isus, Cel care a venit personal să-i vorbească. Inițial, soția lui s-a supărat când a văzut că soțul ei, un sunnit devotat, a devenit un apostat, un necredincios. Cum putea el să întoarcă spatele credinței adevărate? Însă cu aproximativ trei luni mai târziu a avut și ea *exact același vis* pe care soțul ei i-l povestise. Isus a venit să i se adreseze personal. Când s-a trezit, a luat aceeași decizie ca soțul ei. Dorea și ea să-l urmeze pe Isus.

După ce am auzit mărturia lui Mohamed, am întrebat-o pe soția lui dacă a observat schimbări care au apărut la soțul ei după

primul vis. „Păi, de exemplu, ne-a răspuns femeia prin intermediul traducătorului, soțul meu a încetat să mă mai bată.”

Desigur, m-am gândit, acesta e un bun început pe drumul credinței!”

Pentru că fusese izbăvit de către Isus Cristos, Mohammed a început să le vorbească și altor vecini de cartier despre Mântuitor. Acum nu doar că era un apostat, dar mai încuraja și alți musulmani să facă acest pas. Casa le-a fost incendiată. Poliția a promis o investigație, dar, după cum era de așteptat, nu s-a găsit nici un suspect. Familia s-a mutat în altă casă și a început să le vorbească despre Isus și noilor vecini.

În 2014, când ISIS era pe cale de a ocupa Mosul, Mohamed știa că trebuie să-și scoată familia din oraș. Cei din ISIS nu se vor rezuma la a-i incendia locuința. Îi vor da lui Mohamed o singură șansă de a se întoarce la islam, după care îl vor executa, în cazul unui refuz. Familia a reușit să fugă din Mosul pentru a se instala în Irbil. Fiindcă în actele de identitate era consemnată apartenența la ritul sunnit, familiei i s-a repartizat un cort din zona sunnită a taberei.

Tabăra însă nu mai era 100% sunnită. De când s-au instalat, Mohamed și familia lui au adus la Cristos oameni din încă două familii. Până și în tabără, această familie propovăduia. Pentru că aveau cinci copii, pe segmentul de beton pe care îl ocupau li s-au alocat două corturi. Mohamed și ai lui au hotărât să ocupe doar unul, așa încât celălalt să poată fi utilizat pentru întâlniri de rugăciune și studiu. Aveau deja un impact, însă acesta nu a trecut neobservat. Mohamed ne-a spus că la corturi se află mereu cineva – fie el, fie soția lui – de teamă ca nu cumva sunniții furioși să le distrugă corturile cât sunt plecați. Pentru că suntem străini, prezența noastră atrage la rândul ei atenția, așa că nu putem sta mult. După ce am auzit povestea lui Mohamed, l-am întrebat: „Pentru ce vă rugați? Ce-i cereți lui Dumnezeu?”

Acesta a vorbit și traducătorul a spus: „Nu trebuie să-i cerem nimic. Avem tot ce ne trebuie. Suntem fericiți!”

Primul meu impuls a fost acela de a-l contrazice pe Mohamed:

Ei, haide, Mohammed. Trăiești într-un cort împreună cu cei cinci copii ai tăi! Unii dintre vecinii tăi ar vrea să te ucidă! Cum poți să spui că aveți tot ce vă trebuie?!

În acel moment, cred că Duhul Sfânt a spus ceva de genul: *Ascultă mai mult, vorbește mai puțin.*

Vorbele lui Mohamed conțin mult adevăr. *Avem tot ce ne trebuie.* Avem un acoperiș deasupra capului și mâncare, cât să ne ajungă pe ziua de azi. Mai avem și un câmp de misiune, care se întinde pretutindeni în jurul cortului nostru. Ce ne-am putea dori mai mult?

Mohamed și ai lui își trăiesc *fiecare zi* depinzând de Dumnezeu. „Dă-ne nouă pâinea cea de toate zilele.” E o rugăciune pe care ei zilnic o trăiesc pe viu. Ei trăiesc pe viu spusele lui Pavel: „am învățat să fiu mulțumit în orice împrejurare m-aș afla”.

Personal, mi se pare o provocare să trăiești într-o dependență zilnică de Dumnezeu. Cred că mulți americani se confruntă cu această problemă. La urma urmei, suntem o țară care crede în ideea de a te ajuta pe tine însuși. Trage de tine și ridică-te din noroi! Nu există lucru pe care să nu-l poți realiza, dacă muncești din greu. Mă bucură faptul că această atitudine proactivă este parte din idealul american. Însă ce mai rămâne, în aceste condiții, din ideea de a trăi zilnic depinzând îndeaproape de Dumnezeu? Ce-ar fi dacă, în loc să trăim după principiul „pot face orice dacă am destulă voință și depun suficient efort”, am învăța să fim mulțumiți – „pot orice în Cristos, care mă întărește”?

DE REFLECTAT

De ce depinzi în traiul tău de zi cu zi? Să fie, oare, salariul? Locul de muncă, inteligența, familia ta? Sau Dumnezeu? Te bazezi

pe El, pentru toate nevoile tale – de la acoperișul de deasupra capului, până la cuvintele care-ți ies pe gură în orice clipă?

Notează care este persoana sau obiectul de care depinzi cel mai mult și apoi gândește-te ce ar însemna să-ți trăiești fiecare zi, clipă de clipă, în dependență față de Dumnezeu.

RUGĂCIUNE

Doamne, de multe ori mă bazez mai mult pe _____ decât pe Tine. Iartă-mă! Ajută-mă să am încredere în Tine, nu doar când vine vorba de eternitate, ci și în viața de zi cu zi, în planul Tău și în faptul că te vei îngriji de mine și de familia mea. Ajută-mă să văd pașii pe care mi i-ai rânduit azi și mulțumesc că în Tine am tot ce e nevoie.

Jurnalul tău

Postarea mea de pe Facebook din acea zi:

Când l-am întrebat pe Mohamed: „Pentru ce vă rugați? Ce-i cereți lui Dumnezeu?”, a răspuns: „Nu e nevoie să-i cerem nimic. Avem tot ce ne trebuie! Suntem fericiți”.

Uneori mă întreb dacă am măcar o singură calitate care să poată fi numită credință.

Dacă vă întrebați vreodată de ce acționez așa și de ce fac înconjurul lumii... este ca să am șansa de a poposi în cortul unor creștini cum este acest om și familia lui. Abia aștept să mă întorc și să-i spun povestea!

ZIUA 4

„APROAPE CĂ MĂ ÎNEC DOAR FĂCÂND DUȘ”

Dar când a văzut că vântul este puternic, i s-a făcut frică și, fiindcă începea să se scufunde, a strigat, zicând:

– Doamne, salvează-mă!

Isus a întins imediat mâna, l-a apucat și i-a zis:

– Puțin credinciosule! De ce te-ai îndoit?

MATEI 14:30-31

.....

Hussein – Partea I: Numele țării, păstrat secret, 2009

Hussein nu e numele lui adevărat. Trăiește în Iran, dar ne-am întâlnit în altă țară, care era dispusă să acorde vize atât iranienilor, cât și americanilor. Hussein a crescut într-o familie islamică strictă. Mama lui era o musulmană devotată, care citea Coranul și se ruga de cinci ori pe zi, după normă. Tatăl lui nu era atât de credincios, dar dacă cineva insinua că nu ar fi un bun musulman, se înfuria și devenea violent, bătând-o pe mama lui Hussein. Căsnicia lor era pe punctul de a se destrăma.

După serviciul militar obligatoriu, Hussein s-a întors acasă. De lucru nu se găsea, așa că Hussein s-a alăturat unui vechi prieten, care desfășura o operațiune ilegală pentru care, în asprul regim penal iranian, pedeaspa era capitală. Cei doi însă nu au fost prinși, iar averea lui Hussein creștea tot mai mult. Ducea o viață de dezmăț – femei, droguri, petreceri. Aceste activități îl amorțeau, dar nu reușeau să umple golul pe care îl simțea în sinea lui.

Între cei doi prieteni s-a ivit o neînțelegere și Hussein a fost scos din afacerea respectivă. Brusc a ajuns să nu mai aibă nici un venit. Însă dependența de droguri nu s-a încheiat odată cu parteneriatul. Hussein era teribil de nefericit. S-a gândit inclusiv la suicid. „Voiam să mor”, mi-a spus, „dar mă temeam de suferința fizică.” S-a hotărât să ia o doză de ecstasy și apoi să se arunce de pe acoperișul unei clădiri înalte. A ales clădirea și a găsit până și cum să se strecoare pe acoperiș. Nu-i mai rămânea decât să obțină drogurile. În timp ce căuta soluții la această ultimă problemă, Hussein a fost contactat de un vechi prieten din armată. Urma să viziteze orașul în care locuia Hussein și voia să-l întâlnească. La o cafea, prietenul lui i-a spus că a găsit *ceva nou*.

Hussein a ciulit urechile. Se aștepta ca prietenul său să îi spună că a descoperit un drog nou. În schimb, acesta i-a spus că l-a descoperit pe Cristos. I-a trimis lui Hussein un Nou Testament, din care tânărul a citit Matei. Nu a înțeles prea mult din acea primă lectură. Când a revenit în oraș, prietenul lui Hussein a adus cu el și alți creștini. S-au întâlnit cu toții într-o zi însorită, într-un parc din apropiere. O femeie din grup, Padina, avusese și ea experiența dependenței de droguri, a depresiei și plănuiise la rândul ei să se sinucidă. Creștinii l-au ascultat pe Hussein cu inima deschisă și cu compasiune. Privindu-l direct în ochi, Padina l-a întrebat pe Hussein dacă n-ar vrea să-i dea lui Isus povara lui de amărăciune.

Lui Hussein i s-a părut că nu are nimic de pierdut. Dacă asta nu avea să funcționeze, putea oricând să se sinucidă. De ce să nu se roage cu ei? Ce-ar putea strica? Însă când a început să se roage

și l-a implorat pe Cristos să preia El controlul, s-a întâmplat ceva nemaipomenit. S-a simțit dintr-o dată cu inima ușoară. Hussein mi-a spus că a simțit „o bucurie inexplicabilă”, după ce s-a rugat să-l primească pe Cristos.

Viața lui Hussein a început să se schimbe. A renunțat la droguri, la alcool și tutun. Văzând ce radicală e schimbarea din viața lui, atât fratele, cât și sora lui l-au acceptat pe Cristos. Conducătorii bisericii au observat mărturia lui Hussein și au considerat că are, la rândul lui, potențial de conducător.

Hussein a simțit chemarea Domnului de a se implica mai departe în lucrare. A opus rezistență însă, încercând din greu s-o ignore. Cu ajutorul lui Dumnezeu, s-a eliberat din ghearele adicției și și-a reconstruit viața. Avea un loc de muncă bun. O casă și o mașină. Era dispus să-i slujească și Domnului – în parte. Nu putea să facă și asta, *și* să-și păstreze confortul și venitul constant? Grupul de la biserică ar putea să se întâlnească la el acasă!

Doar 18 luni mai târziu, Hussein făcea parte dintr-un grup de creștini care a făcut o ieșire la mare. Marea nu era preferata lui Hussein. La un moment dat mi-a spus, cu sarcasm, ce bine știe să înoate: „Aproape că mă înec doar făcând duș!”

Cum stătea însă pe plaja aceea frumoasă, vedea cum marea e liniștită, așa că a intrat în apă. A pășit apoi puțin mai departe de mal și apoi încă puțin, dar valurile l-au împins în larg. Hussein era sub apă. Îngrozit, se zbătea ca să ajungă la suprafață. Panicat, a strigat către Dumnezeu, recunoscând că nu voia să moară fără să răspundă chemării de a se dedica în întregime lucrării Lui. Omul care la un moment dat plănuia să se arunce de pe un acoperiș se agăța acum de viață, pentru că nu voia să moară fără să dea curs chemării lui Dumnezeu!

Și Dumnezeu a răspuns. Hussein a povestit mai târziu că a simțit cum două mâini îl ridică deasupra apei și îi țin capul la suprafață. Văzându-i agitația, trei salvamari au intrat după el și l-au scos la mal. Mai târziu, în timp ce Hussein tremura pe plajă

învelit într-o pătură, i-au spus: „Vedeam că îți ții capul la suprafață, așa că am știut că ești un înotător puternic. Dacă nu era așa, n-am fi intrat după tine, pentru că ne-ai fi tras la fund.”

Hussein îi privea în tăcere. Era recunoscător pentru ajutorul primit din partea lor, dar știa ce se întâmplase de fapt: Dumnezeu îl salvase de la o moarte sigură.

Hussein a răspuns apoi chemării Domnului. La început, conducătorii bisericii l-au sfătuit să mai aștepte câteva săptămâni, înainte să ia o decizie, și să se roage, crezând că e zguduit emoțional de experiența care aproape că l-a costat viața. Hussein a insistat că, din contră, e pregătit să renunțe la tot, pentru a-l sluji pe Dumnezeu. Și-a dat demisia, chiar și după ce șeful lui i-a oferit o promovare. Și-a vândut mașina și și-a achitat datoriile, decis fiind să înceapă o nouă viață. Conducătorii i-au văzut hotărârea și au început pregătirea lui. Vreme de 30 de zile l-a însoțit pe unul dintre ei și pe soția acestuia, pur și simplu observându-i.

Dumnezeu a confirmat cu repeziciune chemarea lui Hussein. Când au intrat într-una dintre casele pe care le vizitau, fiica familiei a început să plângă. După ce s-a calmat, le-a spus că l-a văzut pe Cristos în vis și că El a adus-o la o masă la care erau așezați trei oameni. Iar acum acei trei oameni erau aici, acasă la ea! Vedea în asta o confirmare a adevărului Evangheliei. Pentru Hussein, era o confirmare a faptului că Dumnezeu l-a chemat și că avea să-i binecuvânteze lucrarea.

DE REFLECTAT

Te-ai certat vreodată cu Dumnezeu? Poate că ai simțit chemarea Lui de a te implica mai profund, dar te-ai temut că a-i răspunde înseamnă să pierzi confortul vieții cu care ești obișnuit deja. Poate că te lupti cu El chiar și în acest moment.

Scrie în jurnal despre ce te oprește, despre atitudinea sau stilul de viață la care nu vrei să renunți. Nu aștepta până când ai capul sub apă și ai pierdut șansa. Dumnezeu are în plan *tot ce e mai bun* pentru tine. Răspunde afirmativ chiar *acum* următorului lucru pe care ți-l cere!

RUGĂCIUNE

Isuse, iartă-mă pentru momentele în care aleg propriul confort în locul chemării Tale. Ajută-mă să răspund afirmativ de la bun început. Mi-ai cerut să pun Împărăția Ta pe primul plan. Ajută-mă să răspund afirmativ planurilor pe care le ai pentru mine.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Padina și soțul ei sunt aici. Padina e o femeie pe care am intervievat-o în 2004 și despre care am scris în cartea Iran: Desperate for God. Mama ei a fost așa de încântată să mă cunoască și mi-a mulțumit că am scris povestea Padinei.

A mai spus și că ceea ce scrisesem eu era abia „Capitolul 1” și că între timp s-au mai întâmplat multe.

ZIUA 5

„CARE VARIANTĂ E MAI REA?”

Căci știu că lucrul acesta va duce la eliberarea mea, prin rugăciunile voastre și prin ajutorul Duhului lui Isus Cristos, potrivit cu așteptarea mea fierbinte și speranța mea că nu voi fi făcut de rușine în nimic, ci, cu toată îndrăzneala, ca întotdeauna, Cristos va fi înălțat în trupul meu și acum, fie prin viața mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine a trăi este Cristos, iar a muri este un câștig.

FILIPENI 1:19-21

.....

Hussein, Partea a 2-a: Numele țării păstrat secret, 2009

În Iran, lucrarea creștină vine cu un preț, și nu au trecut multe luni de când Hussein slujea cu normă întreagă, când poliția a făcut o razie, în timpul unui studiu biblic pe care îl ținea într-un apartament. Hussein și credincioșii creștini tocmai primiseră cinci sute de Biblii pe care le păstrau într-una dintre camere, ambalate în trei cutii mari de carton. Poliția a percheziționat întregul apartament și a adunat toate obiectele într-o grămadă,

pe podeaua sufrageriei. Până și fotografiile au fost smulse de pe pereți și aruncate în grămadă. Hussein mi-a povestit că un polițist a luat până și un ac înțepenit între două dale din podea. Totuși, în mod miraculos, *nu au observat* cele trei cutii mari din mijlocul dormitorului, pline cu Biblii!

Cu toate acestea, Hussein a fost arestat, la fel și două colege de-ale sale. L-au dus la o închisoare mare, legat la ochi, și apoi mutat în altă parte. Hussein se gândea ce să declare și a fost cuprins de oarecare îndoieli cu privire la deciziile sale.

Gardienii l-au dus într-o celulă de izolare, cu un perimetru de aproximativ trei metri lungime și doi metri lățime. Un reflector uriaș inunda locul într-o lumină puternică. Când le-a cerut să stingă reflectorul, un gardian i-a răspuns: „Da` ce? Te crezi la hotel?”

O furtună de întrebări îi frământa mintea. Ce declaraseră colegele sale? Ce-ar trebui la rândul lui să spună poliției? Cât timp avea să fie reținut? Și ce vor spune părinții lui când vor afla că fiul lor e în închisoare?

Așezat pe acea podea rece din celula sa, Hussein l-a întâlnit pe Cristos. Mi-a spus că l-a auzit pe Dumnezeu vorbind în același fel în care tu și cu mine auzim zgomotul apei care curge atunci când deschidem robinetul: „M-am simțit ca și cum Isus a lăsat totul deoparte, întreaga lume, ca să vină la mine și să-mi șoptească la ureche”. Hussein a început să se roage și toate întrebările lui disperate au dispărut. Pacea Domnului l-a umplut în întregime și s-a revărsat în toată celula.

Am simțit cum Cristos îl întreabă: „De ce-ți faci griji cu privire la ce vei spune? Nu trebuie să-ți faci *tu* griji de-asta, pentru că-ți voi alege Eu cuvintele”.

Hussein nu se mai temea.

Au început interogatoriile. S-a rugat să nu trebuiască să mintă, așa că Dumnezeu a aranjat astfel lucrurile încât Hussein să poată răspunde spunând doar adevărul. A fost interogat în fiecare zi, însă nici unul dintre polițiști nu l-a întrebat dacă este creștin,

dacă renunțase la islam pentru a se converti. Când l-au întrebat despre „Biblie”, Hussein a presupus că poliția descoperise cutiile de Biblie din apartament. A fost atent însă cum răspunde la întrebări, așa încât să furnizeze cât mai puține informații. Ulterior a descoperit că poliția se referea doar la cele două Biblie pe care le avea el în rucsac.

După câteva zile, a fost dus în fața tribunalului. Judecătorul, la fel ca cei care îl interogaseră, nu l-a întrebat dacă este creștin. Hussein a fost trimis din nou într-o celulă de izolare, unde a petrecut în total zece zile. Nu avea pat și noaptea gadienii aruncau apă pe podea, așa încât Hussein să nu se poată întinde.

După o săptămână l-au transferat la o închisoare propriu-zisă și l-au trimis în Secțiunea 11. A aflat că Secțiunea 11 e dedicată celor condamnați la moarte. Când a ajuns acolo, gardianul a spus: „Nu-l aduce aici, ceilalți îl vor uide!” Numai că în acte scria Secțiunea 11. Gardianul a deschis poarta, Hussein a intrat și gardianul a închis-o. Hussein era în spatele porții închise, împreună cu 250 de prizonieri condamnați la moarte. Gardianul a rămas de cealaltă parte a porții. Hussein a descoperit că, acolo, prizonierii erau cei care controlau totul. Întreaga Secțiune era controlată de o bandă.

Hussein s-a rugat, întrebându-se ce să facă. În acea noapte, conducătorii bandei l-au chemat la ei. Era teribil de înspăimântat, cu gândul la lucrurile groaznice pe care își imagina că i le vor face. Dumnezeu însă lucra. Într-un fel sau altul, conducătorii aflaseră că Hussein avea persoane de contact în America. Voiau ca el să transmită lumii cât de groaznice erau condițiile în închisoarea lor. Până la încheierea întâlnirii, Hussein făcea deja parte din conducerea bandei – unul dintre cei opt conducători din rândul celor peste 250 de prizonieri condamnați la pedeapsa capitală! În prima noapte a dormit într-un pat suprapus, în condițiile în care erau unii oameni care se aflau acolo de cinci ani și erau încă nevoiți să doarmă pe podea! Avea dușul lui. Avea zilnic parte de fructe și legume proaspete. Era responsabil pentru distribuirea apei, așa

că toți prizonierii se purtau frumos cu el, pentru ca nu cumva să-și piardă rația zilnică de apă! Nu doar că Dumnezeu îl proteja pe Hussein, dar l-a și pus într-o poziție de autoritate! (Poate că ar fi o idee bună ca aici să faci o pauză din citit și să citești sau să recitești povestea lui Iosif din Geneza.)

Hussein mi-a mărturisit că pentru el Secțiunea 11 a fost ca statul la un hotel. La două zile după ce a ajuns acolo, gardianul i-a oferit un transfer într-o secțiune mai „sigură” a închisorii. Hussein a refuzat, zicând că preferă să stea între prizonierii condamnați la moarte!

A rămas închis între aceștia timp de zece zile, după care a fost eliberat pe cauțiune. A fost nevoit să se întoarcă în orașul respectiv pentru înfățișările din tribunal, însă la momentul potrivit a descoperit că și aici Dumnezeu lucra. Când Hussein a pătruns în sala de tribunal, judecătorul – un bărbat care purta o barbă lungă de cleric musulman devotat – părea a fi furios. Când a venit rândul înfățișării lui Hussein, chipul judecătorului s-a schimbat. Hussein i-a înmănat documentul de recurs și judecătorul i-a răspuns: „Nu, nu e completat corect. Lasă-mă să îl modific”. Literalmente, judecătorul a completat documentul! Apoi l-a informat pe Hussein cu privire la procedura de recurs, unde să meargă pentru depunerea documentelor și unde să le trimită. I-a mai spus că, dacă are cumva dificultăți, să-l sune și el va face așa încât procesul să înainteze. Mai târziu i-a spus și că nu e nevoie să se înfățișeze personal la ședințele de judecată și că se va ocupa el personal.

Miracol peste miracol! Părea că la fiecare pas din călătoria spirituală a lui Hussein, un miracol așteaptă după colț. L-am întrebat pe Hussein dacă a fost încercat de frică. „Nu”, mi-a răspuns. „Am văzut de atâtea ori cum lucrează Dumnezeu. De ce să mă tem?”

Hussein își continuă lucrarea în Iran. Știe că vor mai fi și alte momente de confruntare cu poliția. L-am întrebat dacă își face griji.

„Cred că se va întâmpla una din două”, mi-a spus Hussein. „Fie mă vor uide, fie se vor mai întâmpla și alte minuni ca cele de până acum.”

Apoi a zâmbit și m-a întrebat: „Care variantă e mai rea?”

DE REFLECTAT

Hussein își privea viața ca pe o alternativă între două opțiuni: să continue să trăiască pe pământ și să fie martorul miracolelor pe care Dumnezeu avea să le facă pentru el sau să meargă direct în Rai. „Care variantă e mai rea?”

Uneori trebuie să ne concentrăm atenția asupra patriei cerești care ne așteaptă. Pavel i-a sfătuit pe coloseni să se gândească la „lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3:2). Cum îți vei aținti azi privirea asupra cerului, asupra eternității în prezența lui Cristos și a slavei pe care o vom avea după ce exilul nostru aici se va încheia? E ușor să ne lăsăm furați de viața cotidiană, săptămână de săptămână și an de an, însă eternitatea este ceea ce contează! A umbla alături de Cristos aici pe pământ este ceva minunat, dar nu se compară cu eternitatea pe care El ne-a pregătit-o.

Scrie în jurnalul tău despre cum ai putea în prezent să-ți fixezi mai bine privirea asupra eternității petrecute alături de Cristos. Cum poți să te concentrezi mai bine asupra lucrurilor de sus?

RUGĂCIUNE

Isuse, ajută-mă să nu țin cu dinții de viața mea de pe pământ și să înțeleg mai bine care va fi slava de care voi avea parte atunci când mă voi afla în prezența Ta, așa încât să pot spune, alături de Hussein și de Pavel, că „pentru mine a trăi este Cristos și a muri este un câștig” (Filipeni 1:21).

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

După aceea m-am întâlnit din nou cu „Hussein”, pentru a asculta și restul mărturiei sale. Povestea lui este uimitoare! Serios! La fel de uimitoare ca povestea lui Iosif din Egipt! Hussein fost condamnat la închisoare - și l-au închis în secțiunea în care se aflau infractorii cei mai periculoși. Gardianul care l-a primit a spus: „Este o greșeală. Îl vor ucide!”

Până a doua zi dimineată însă, a fost acceptat de banda care conducea Secțiunea și i s-a dat în seamă livrarea de apă tuturor prizonierilor. Avea duș privat, fructe proaspete... ca la un hotel!

Zicea că a fost ca și cum Dumnezeu ar fi spus: „Ți-am spus că pot să am grijă de tine!”

Hussein a spus că eroul său din Biblie este Samuel - pentru că acesta a auzit vocea lui Dumnezeu atât de clar.

CITATE ASUPRA CĂRORA SĂ MEDITĂM

Dacă recitești Noul Testament, vei vedea că mediocritatea în viața creștină nu este cea mai înaltă onoare pe care Isus și-o dorește. Cu siguranță, Dumnezeu nu este slăvit prin blocajul nostru spiritual – dezvoltarea noastră care mereu stagnează undeva la mijlocul drumului.

Știm cu toții că Biblia ne spune că îl onorăm pe Dumnezeu dezvoltându-ne până la deplina maturitate în Cristos!

De ce, atunci, ne mulțumim cu acele mici plăceri care ne gâdilă orgoliile și încântă poftele trupești?

Să fie, oare, pentru că am auzit cândva o chemare de a ne lua crucea și, în loc s-o urmărim spre înălțimi, ne-am târguit cu Domnul, ca un negustor ambulant? Am simțit un îndemn de a da totul pentru Cristos, dar în loc să mergem mai departe, am început să punem întrebări. Am început să ne certăm și să ne târguim cu Dumnezeu cu privire la standardele Sale de împlinire spirituală.

Acesta este simplul adevăr – nu despre „liberalii” necredincioși e vorba, ci despre cei care au fost născuți din nou și care îndrăznesc să întrebe: „Doamne, cât mă va costa asta?”

A. W. Tozer¹

Praiubiților, nu fiți surprinși de încercarea de foc care are loc în mijlocul vostru, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva neobișnuit, ci, pe măsură ce aveți parte de suferințele lui Cristos, bucurați-vă, pentru ca și la descoperirea slavei Lui să vă bucurați nespus de mult. Dacă sunteți insultați din cauza Numelui lui Cristos, ferice de voi, pentru că Duhul slavei și al lui Dumnezeu se odihnește peste voi. Dar nimeni dintre voi să nu sufere ca ucigaș, hoț, răufăcător sau ca unul care se amestecă în treburile altora. Însă, dacă vreunul dintre voi suferă din cauză că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să-l slăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.

1 Petru 4:12-16

¹ A.W. Tozer, „Mediocre Christianity”, în *Morning with Tozer: Daily Devotional Readings*, comp. Gerald B. Smith (Chicago: Moody Publishers, 2008), 15 aprilie.

ZIUA 6

„ASTA-I SPERANȚA CARE MI-A DAT PUTERE”

Aruncă îngrijorarea ta asupra Domnului, și El te va sprijini! El nu va lăsa niciodată să se clatine cel drept.

PSALMUL 55:22

.....

Nepal, 2012

Până la casa cu acoperiș de tablă în care echipa noastră de la VOM a întâlnit-o pe Danmaya, călătoria a fost lungă și caniculară. Aparatul de aer condiționat din taxi nu prea făcea față și alternam folosirea lui la capacitate maximă cu deschiderea geamurilor, pentru a lăsa curentul cald care se producea să ne răcorească fețele transpirate. Când am ajuns la destinație și am pătruns, aplecându-ne, în casa de cărămidă în care locuiește Danmaya, am constatat că era și mai cald decât în taxi – semăna cu acele cuptoare de pizza din cărămidă, doar că înăuntru erau scaune de plastic.

Nu este casa Danmayei, ea doar locuiește acolo. Este, de fapt, casa pastorului ei. În ea stă și el, împreună cu familia lui.

Este o casă cu o singură încăpere.

Pastorul ne-a permis și mi-a arătat înspre un scaun de plastic. El s-a așezat pe patul din încăpere. Soția lui s-a așezat pe podea. Ne-a povestit câte ceva despre propria lui mărturie, apoi ne-a vorbit despre Danmaya.

Când un prieten creștin i-a împărtășit fetei Evanghelia, aceasta nu avea de unde să știe ce mare avea să fie prețul convertirii ei. Danmaya a primit bucuroasă Evanghelia, Vestea cea Bună, apoi și-a dedicat viața lui Cristos. Era sătulă de a încerca să mulțumească milioanele de zei hinduși și simțea în inima ei adevărul pe care dragostea lui Dumnezeu l-a demonstrat prin Isus Cristos.

Când i-a povestit soțului toate acestea, bărbatul nu a crezut că va dura credința ei. I-a cerut să fie discretă, ca nu cumva ceilalți să afle și familia lor de castă superioară să fie făcută de rușine. Credința Danmayei însă nu a rămas la fel. Ea a crescut și curând a fost atât de mare, încât nu a mai putut să fie discretă. Într-un final, credința femeii nu a mai încăput între pereții umilei lor case. La aproximativ un an de la primirea Evangheliei, Danmaya a hotărît să ceară botezul. Acum, soțul și-a dat seama că nu era un capriciu sau o fază trecătoare prin care soția lui trecea. Aceasta nu avea de gând să păstreze secretul cu privire la faptul că s-a dezis de hinduism. Era creștină și dorea ca toată lumea să afle acest lucru.

„Nu e tradiția noastră”, i-a spus el. „Renunță la credința asta, altfel te părăsesc. Nu vreau să fim împreună, tu creștină, iar eu brahman (castă hindusă superioară).”

Într-un final, a aruncat lucrurile Danmayei în stradă. Nu mai era binevenită în propria ei casă. Mai apoi, soțul s-a căsătorit cu o altă femeie.

În cultura nepaleză, obiceiul este ca o nevastă părăsită să se întoarcă în casa părinților sau în cea a unui frate, unde rudele să se

îngrijească de ea. Însă nici chiar proprii săi părinți nu o acceptau dacă nu renunța la credința ei. Unde să se ducă?

Isus i-a avertizat pe apostoli că „dușmanii unui om vor fi chiar cei din familia lui” (Matei 10:36). Danmaya a trăit pe viu adevărul acestei promisiuni. Nu a renunțat la credința ei și prețul pe care l-a avut de plătit pentru angajamentul neclintit pe care și l-a luat față de Cristos a fost relația cu întreaga ei familie. Dar în mijlocul acestor pierderi, temându-se pentru viitorul ei – unde se va duce și ce se va alege de ea? – Dumnezeu i-a oferit Danmayeri un sentiment de pace în prezența Lui.

Când familia pământească a abandonat-o, familia spirituală a primit-o în casa ei de cărămidă în care stăteam de vorbă și transpiram de cald.

Cred că atunci când ascultăm povestea Danmayeri e ușor să ne imaginăm o femeie năpăstuită și furioasă, părăsită de soțul ei, cuprinsă de disperare și lipsită de cămin. Când am întâlnit însă această femeie fără copii și părăsită, am văzut că radia de bucuria lui Dumnezeu. Nu vede traiul în această căsuță înăbușitoare ca pe un cadou de consolare. Pentru ea este cea mai mare bucurie (Iacov 1:2).

Cum a reușit să nu se clinească în credința ei, trecând prin asemenea încercări?

„Indiferent prin ce fel de persecuție trebuie să trec – și dacă îmi pierd viața – tot voi fi *vie* cu Isus în ceruri”, ne-a spus ea. „Asta-i speranța care mi-a dat putere.”

Ca să-și ierte soțul, Danmaya a trebuit să treacă printr-un proces anevoios. „La început, inima îmi era cuprinsă de amărăciune [din cauza lui]. Dar mai târziu mi-am dat seama că, dacă nu îl iert, nu pot păși pe calea cea dreaptă a lui Dumnezeu, așa că am iertat.”

În prezent, se roagă pentru soțul ei și chiar și pentru femeia cu care acesta s-a căsătorit între timp, ca Dumnezeu să-i atragă pe amândoi la El.

Am întrebat-o dacă este vreun pasajul din Scripturi care i-a dat putere. Ne-a răspuns că Psalmul 55:22: „Aruncă îngrijorarea ta asupra Domnului, și El te va sprijini! El nu va lăsa niciodată să se clatine cel drept.”

DE REFLECTAT

De multe ori, când mă gândesc la prețul imens pe care îl au de plătit frații și surorile noastre din națiunile ostile pentru a-l urma pe Cristos, mă simt copleșit văzând cât de puțin trebuie să sacrificăm noi, cei din Vest. Sunt și mai uimit când văd că ei plătesc acest preț fără să poarte pică și fără să se lase cuprinși de frustrare sau dezamăgire; ba mai mult, ceea ce simt e pură *bucurie*.

Poate că ei au înțeles un adevăr de care noi trebuie să ne aducem aminte: privilegiul de a păși alături de Cristos, iertarea păcatelor, promisiunea Raiului – aceste privilegii merită *totul*. Gândiți-vă la parabola comorii îngropate: omul care a găsit o comoară a vândut *tot ce avea* ca să poată intra în posesia ei. Nu a ezitat în fața acestei decizii, ci a luat-o bucuros (Matei 13:44).

Ai parte, în viața pe care o trăiești și în umblarea ta cu Dumnezeu, de bucurie? Ești cuprins de griji și de poveri? Care sunt acelea? Nu ai vrea să le lași în seama lui Dumnezeu?

RUGĂCIUNE

Doamne, îți mulțumesc pentru iertarea și mântuirea Ta și pentru că mi-ai permis să fac parte din Împărăția Ta! Amintește-mi, te rog, din când în când, că acest dar este inestimabil și că merită mai mult decât orice dețin aici pe pământ – chiar și familia mea. Ajută-mă să-ți slujesc, având parte de aceeași bucurie cu care îți slujește Danmaya, în pofida provocărilor și greutăților care se vor ivi pe parcurs.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Danmaya a renunțat la tot - totuși chipul ți era luminat de un zâmbet plin de bucurie, care emana pacea și bucuria Domnului.

Zborul până aici a fost minunat! Muntele Everest era în spatele nostru, așa că nu cred că l-am văzut. Dar am văzut alți munți imenși și minunați din lanțul Himalaya. Atât de înalți, că din avion ne uitam la ei ÎN SUS!

ZIUA 7

DORINȚA DE A FI CEL MAI BUN – PARTEA 1

Astfel, dacă cineva este în Cristos, este o nouă creație. Cele vechi s-au dus. Iată, toate au devenit noi.

2 CORINTENI 5:17

.....

Turcia, 2010

În unii oameni arde flacăra unui spirit competitiv care arde atât de intens, încât ardoarea ei se transmite în tot ceea ce fac. Noul meu prieten iranian, Iman, este unul dintre acești oameni. Înainte să mi se destăinuiească însă, a făcut o pauză, pentru a se ruga.

Mi-a spus că nu-i plăcea să se gândească la lucrurile pe care le făcuse înainte să-l cunoască pe Cristos. Spunea că nu vrea să-i ofere Satanei nici măcar o fisură prin care acesta să-i poată influența viața. În consecință, Iman s-a rugat ca Dumnezeu să-i aducă în minte doar amintirile pe care El le dorea împărtășite și să-l apere de amintirile și de influența prin care Satana i-a condus viața de dinainte de Cristos.

Iman a început prin a-mi povesti despre flacăra spiritului competitiv, care l-a mânat toată viața. Când lupta în războiul din Irak, i-a cerut comandantului său să-l trimită acolo unde lupta era mai acerbă, așa încât să-și poată da viața pentru țara lui în mai puțin de 24 de ore.

Când a început să fure, și-a dorit să fie cel mai bun hoț și să fure acele lucruri pe care ceilalți hoți nu le puteau fura.

Când a început să se drogheze, și-a dorit să fie cel mai bun și la asta. Voia să consume toate drogurile de pe piață și în doze mai mari decât toți ceilalți.

Indiferent ce se apuca să facă, dorea să fie *cel mai bun*. În tinerețe, fusese implicat într-un accident de mașină îngrozitor. Vehiculul fusese distrus cu totul, dar Iman a scăpat fără nici o zgârietură. Martorii de la fața locului i-au spus ce extraordinar a fost că a reușit să tragă de volanul mașinii și să ocolească obstacolul, menținând controlul asupra volanului. Dar Iman știa că nu el se afla în spatele acestui miracol, pentru că el nu învățase de volan. Era convins că fusese salvat de spiritul fratelui său, care murise în război. Sau poate că îl salvaseră rugăciunile pe care mama lui i le adresa zilnic lui Allah, în numele fiului ei. Doar câțiva ani mai târziu avea să afle Cine a fost Acela care i-a salvat viața în acea zi.

Din momentul în care dependența de droguri și-a înfipt colții veninoși în carnea lui Iman, nu i-a mai păsă de nimic. Nici de familie. Nici de mâncare. De nimic altceva decât de întrebarea arzătoare, devoratoare: De unde oare să-și procure următoarea doză? Încet-încet se alătura statisticii, încă unul în lungul șir de iranieni care-și pierd speranța și caută alinare în acele seringilor.

Într-o noapte, în timp ce se afla sub efectul drogurilor, Iman trecea de la un canal TV la altul. La un moment dat, a găsit un post creștin de televiziune prin satelit. A rămas pe post doar preț de câteva secunde, însă cuvintele pe care le-a auzit i-au rămas în minte: „Când mi-am dat inima în dar lui Cristos...”

Extraordinar, s-a gândit, creștinii sunt niște oameni tare stranii, dacă sunt dispuși să-și dea inimile cuiva. În vremurile de acum oamenii nu vor să dea altcuiva nici măcar un pix (translatorul mi-a explicat că, în farsi, cuvintele pentru „inimă” și „pix” sunt foarte asemănătoare) *și creștinii își dau inimile! Ce nebunie!*

Zece zile mai târziu, era beat și trecea din nou de la un program la altul. Iar a dat peste canalul creștin. L-a lăsat timp de câteva secunde și singurul lucru pe care l-a auzit a fost glasul unei femei care a zis: „Când mi-am dat inima lui Cristos...” Povestea se repeta; a schimbat canalul, gândindu-se cât de nebuni trebuie să fie creștinii, să-și dea inimile cuiva.

Familia lui plănuia să facă o excursie în afara orașului, însă dependența de droguri a lui Iman era atât de gravă și el arăta atât de rău, încât nu l-au invitat și pe el. A fost devastat. Nici măcar ai lui nu mai voiau să fie văzuți cu el.

În acea noapte, se afla pe acoperișul casei și fuma un drog tare numit *crack*. Doar că drogurile erau pe terminate și Iman simțea întreaga greutate a vieții lui nenorocite. Se simțea neputincios în fața forței pe care o aveau drogurile. „Nu-mi puteam imagina că aş putea trăi fără droguri nici măcar o zi. Pentru că mai încercasem să mă las, fără să reușesc.”

Cuprins de disperare, Iman a privit spre cer și a spus: „Doamne, scapă-mă! Scapă-mă de dependența asta.”

În acel moment și-a amintit de accidentul pe care îl avusese în urmă cu 15 ani. A realizat dintr-o dată Cine fusese Cel care a învățat volanul cu toți acei ani în urmă.

Iman a căzut în genunchi, apoi și-a ridicat mâinile în rugăciune, mulțumindu-i lui Dumnezeu că l-a salvat, cerându-și iertare că nu i-a mulțumit atunci și implorându-l să-l scape de dependența de droguri.

„Mă așteptam să aud o voce sau să văd o lumină. Nu s-a întâmplat nimic și am fost puțin dezamăgit. M-am dus să mă culc, însă înainte să dorm, am zis: «Doamne, nu îți stă în caracter să

mă lași cu mâna goală: ori nu ești, ori sunt eu prea păcătos ca să faci ceva pentru mine».”

S-a băgat în pat, dar a aprins televizorul, trecând din nou de la un canal la altul. De această dată, când a ajuns la canalul creștin, a zăbovit mai mult timp. Din nou a auzit aceeași propoziție: „Când i-am dat inima lui Isus Cristos...” Însă de această dată Iman a avut răbdare ca să audă și restul propoziției: „... Cristos m-a mântuit”.

În urmă cu două ore, Iman se rugase pe acoperiș ca Dumnezeu să-l salveze. Acum a aflat și calea prin care Dumnezeu putea face acest lucru: să-și dăruiască inima lui Cristos.

Dintr-o dată, Iman nu s-a mai putut dezlipi de televizor. Persoana care-și spunea povestea fusese la rândul ei dependentă de droguri și aparent lipsită de speranță. Însă privindu-i chipul nu vedea nici o urmă. Omul părea complet vindecat. Ba mai mult, plin de fericire! În fața camerei a venit apoi pastorul, adresându-le telespectatorilor următoarele cuvinte: Și tu poți avea parte de aceeași bucurie, aceeași vindecare, aceeași victorie. Iman s-a rugat din nou, de această dată lepădându-se de toate păcatele din trecut și oferindu-și inima întregă lui Cristos.

„Când am închis ochii pentru a mă ruga, am simțit prezența lui Isus lângă mine. Simțeam că dacă aș fi deschis ochii în acea clipă, l-aș fi văzut. Doar că eram prea rușinat de păcatele și de viața mea. Păcătos cum sunt, nu merit să-l văd, însă aveam un sentiment care îmi spunea: «Dumnezeu este aici!»”

Când a deschis ochii, Iman a simțit cum o Putere din interior îi spune: „Gata, s-a sfârșit. Vechea ta viață s-a încheiat”. Iman era un om nou.

Își dorise atât de tare să fie cel mai bun soldat cu putință, ba chiar să-și dea viața pentru țara lui, după care își dorise să fie cel mai bun hoț, cel mai bun consumator de droguri. Îl găsisese acum pe Cristos, așa că această nevoie de a fi cel mai bun și-a aflat o nouă direcție. Voia să fie cel mai bun credincios! Cel mai bun martor al

lui Cristos, cel mai iubitor discipol, cel mai plin de bucurie! Dacă era să umble pe urmele lui Cristos, avea s-o facă cel mai bine.

DE REFLECTAT

Poate că nu ai fost dependent de droguri sau hoț înainte să-l întâlnești pe Cristos, însă faptul că El te-a salvat tot e un miracol. Uneori cred că e bine să ne amintim ce am fost – și unde ne era dat să ajungem – înainte ca Isus să ajungă la noi – nu într-un mod în care Satana să găsească o fisură prin care poate pătrunde, ci într-un mod care să ne amintească de bucuria și mulțumirea pe care le-am simțit atunci când am părăsit vechea noastră viață, pentru a deveni o făptură nouă. Relatează în scris care e povestea acestei noi făpturi în cazul tău și roagă-l pe Dumnezeu să-ți dea în această săptămână șansa de a o împărtăși cu cineva.

RUGĂCIUNE

Isuse, îți mulțumesc că m-ai salvat! Nu meritam acest lucru. Nu aș fi putut câștiga niciodată acest drept, și totuși, tu m-ai mântuit, salvându-mă de la o viață de păcat și de iad. Mulțumesc! Ajută-mă să-ți slujesc plin de bucurie și de recunoștință pentru toate câte le-ai făcut pentru mine.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Este grozav să te afli în jurul unor oameni care s-au dăruit cu adevărat și întru totul Domnului, dedicându-și viețile lucrării Sale.

ZIUA 8

DORINȚA DE A FI CEL MAI BUN – PARTEA A 2-A

„CEA MAI MINUNATĂ PERIOADĂ DIN VIAȚA MEA”

Isus călătorea prin toate cetățile și satele, dând învățătură în sinagogi, predicând Evanghelia Împărăției și vindecând orice boală și orice neputință. Când a văzut El mulțimile, i s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor.

MATEI 9:35-36

.....

Turcia, 2010

Iman a devenit evanghelist începând cu noaptea în care și-a dedicat întreaga viață lui Isus. Și nu e vorba doar de duminicile de la biserică sau de cuvântările pe care le ține în fața unor mulțimi. Iman vede *fiecare persoană pe care o întâlnește* ca pe cineva pe care Dumnezeu i l-a adus în cale ca să-i dea Vestea cea Bună. Așa cum la un moment dat voia să fie cel mai bun

consumator de droguri sau cel mai bun hoț, acum își dorea să fie cel mai bun evanghelist.

„Nu-i evaluez pe oameni în funcție de valorile pământești. Pentru mine, fiecare persoană e valoroasă datorită lui Isus. În fiecare situație, întreb Duhul Sfânt: «Ce vrei să fac?», așa încât să fiu mereu disponibil pentru a împărtăși Evanghelia.”

Acest nivel de disponibilitate a avut rezultate nemaipomenite. Prima dată când l-am întâlnit pe Iman, avea deja patru ani de când călca pe urmele lui Cristos. Și, în patru ani, a îngenuncheat în rugăciune alături de mai bine de o mie de oameni, care au renunțat la o viață de păcat pentru a-și dedica inimile și viețile lui Cristos. Mai bine de o mie de oameni!

S-a alăturat unei rețele de lideri creștini iranieni, în cadrul căreia a beneficiat de pregătire și responsabilizare. Asemeni altor membri, în fiecare lună avea de trimis un raport despre munca depusă în luna respectivă, în care dădea raport inclusiv de numărul oamenilor cu care a discutat despre mântuirea în Cristos, precum și de numărul celor care s-au decis să-l aleagă pe Cristos, rugându-se pe loc împreună cu el.

Desigur, Iman trăiește într-o țară cu un regim restrictiv – *Republica Islamică Iran*. La un moment dat, lucrarea lui Iman va atrage atenția autorităților. Va fi arestat, interogat, ba poate chiar închis. Atitudinea lui Iman însă e dictată de gândul următor: „*Dacă mă aflu la închisoare, atunci înseamnă că cineva de aici trebuie să aple despre Cristos*”.

„Când m-au arestat fără să aibă vreun motiv anume, am știut că Dumnezeu mă trimite acolo ca să aduc mărturie. În consecință, nu am depus nici un efort ca să nu ajung la închisoare. Odată aflat acolo, am văzut doi oameni ale căror fărâdelegi erau foarte grave. Am mers și le-am spus: «Dumnezeu m-a trimis ca să vă salvez».

Cred că oamenii care se află în preajma mea au fost trimiși la mine ca să audă Evanghelia. Așa că le-am împărtășit-o, pe scurt,

cam în 15 minute, după care amândoi au îngenuncheat și s-au rugat pentru a le fi iertate păcatele și a-l primi pe Cristos.

Am avut doar 15 minute, pentru că imediat după ce am spus ce aveam de spus, un polițist a venit la mine și mi-a zis: «Te-ai purtat foarte bine, nu ar trebui să fii aici. Te-ai purtat cu multă bunătate față de noi și vrem să-ți dăm drumul». Au deschis ușa și mi-au spus că sunt liber să plec.

Înainte să plec, i-am îmbrățișat pe cei doi criminali. Aceștia mă îmbrățișau strâns la rândul lor și plângeau. Gardianul a spus: «Îți știi pe oamenii ăștia doar de 15 minute și ei te tratează deja ca pe un membru al familiei!»

Pasiunea lui Iman de a le aduce păcătoșilor mesajul mântuirii prin Cristos a fost contagioasă. Aceasta i-a inspirat pe mulți dintre cei cărora le-a vorbit și împreună cu care s-a rugat. Unul dintre oamenii pe care Iman i-a condus la Cristos a discutat cu tatăl său, care făcea parte din forțele de securitate. Acesta s-a prefăcut a fi foarte interesat: „Foarte interesant! Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe cel care ți-a împărtășit acest mesaj”.

Astfel că fiul l-a invitat pe Iman să revină în orașul său pentru a se întâlni cu tatăl lui. Când a ajuns la locul întâlnirii însă, Iman a fost întâmpinat de poliție. A fost arestat, legat la ochi și urcat într-o mașină. A fost interogată mai bine de zece ore și dus în fața judecătorului.

Acolo, Iman a mărturisit cum a trecut de la dependența de droguri la libertatea în Cristos. I-a spus judecătorului că, după acea zi, de câte ori întâlnea vreo persoană dependentă de droguri, voia să-i spună că există o șansă de eliberare și pentru ea. Nu încerca să pornească vreo mișcare politică, nici măcar să deschidă o biserică, pur și simplu făcea ceea ce făcea din recunoștința pe care i-o purta lui Dumnezeu pentru că îl eliberase de sub influența drogurilor, dorindu-și ca și alții fie salvați de dependență.

La sfârșitul înfățișării, Iman a fost trimis înapoi la interogatoriu. În prima noapte a fost copleșit de spaimă. Era convins că gardienii aveau de gând să-l violeze. A strigat către Dumnezeu.

„Am învățat să-mi concentrez atenția asupra prezenței lui Isus. Am spus: «Orice se întâmplă, a meritat totul, pentru ceea ce ai făcut pentru mine». Am învățat ce înseamnă să te iei la trântă cu Dumnezeu, pentru că în acele momente i-am spus: «Chiar dacă mă violează, tot n-am să renunț la Tine.»”

La început, când Iman a început să se roage în celulă, gardienii i-au cerut să înceteze. Iman le-a spus: „Am fost cu voi toată ziua și v-am răspuns la toate întrebările, dar rugăciunile nu mi le puteți lua”.

„Rugăciunile acelea din celulă”, mi-a povestit mai târziu, „au fost atât de dulci. De câte ori mă rugam, plângeam. Dulceața lor venea din faptul că știam că nu mă aflu acolo din cauză că am făcut ceva greșit. Aveau o dulceață aparte fiindcă știam că mă aflu acolo datorită lui Dumnezeu.”

Iman se ruga pentru gardianii care îi aduceau mica porție de mâncare. Se ruga ca Dumnezeu să le binecuvânteze căsniciile și familiile. Nu a trecut mult până când gardienii au început să-i aducă pe furiș mai multă mâncare.

Vreme de 21 de zile, Iman s-a aflat în izolare. A fost apoi mutat într-o închisoare mai mare, în care se aflau 400 de deținuți. A fost trimis în una dintre cele mai periculoase celule, o încăpere plină de ucigași, dependenți de droguri și oameni cu tulburări mintale. Prin intermediul unei cunoștințe care lucra pentru instituția închisorii, i s-a oferit posibilitatea de a schimba celula. Iman a refuzat. „Dacă Dumnezeu mă vrea în celula asta, nu vreau să schimb locul”, a spus.

În celula lui erau 65 de oameni, însă doar 45 de paturi – 15 paturi suprapuse triplu într-o celulă de aproximativ șapte metri pe șapte. Un tovarăș de celulă l-a întrebat pe Iman dacă tocmai ajunsese la închisoare. „Nu, am fost în izolare vreme de 21 de zile.”

„Și cum ai supraviețuit singurătății? Eu am fost în izolare șase zile și am simțit că-mi pierd mințile.”

„A, păi nu am fost singur”, i-a spus Iman. „Am fost cu Dumnezeu.”

„Vreau să vorbesc cu tine”, i-a spus celălalt deținut. Astfel și-a început Iman lucrarea din închisoare. Mai târziu, în aceeași zi, s-a rugat în numele lui Isus pentru un dependent de droguri care trecea printr-un moment de sevraj și simptomele omului au trecut ca prin minune. Încăperea era supravegheată de trei camere, așa că lucrarea lui Iman trebuia să fie discretă. Pentru a discuta cu alți tovarăși de celulă, se ascundea pe sub paturi, ca să nu fie în raza vizuală a camerelor de filmat.

„A fost cea mai minunată perioadă din viața mea”, mi-a spus Iman. A fost închis acolo vreme de opt zile. În tot acest timp, 24 de tovarăși de celulă au dobândit credința în Cristos. Doi dintre ei, condamnați la moarte. În a cincea zi, a fost anunțat că poate plăti cauțiunea și poate fi eliberat. A amânat să facă acest lucru timp de încă trei zile, ca să-și continue lucrarea, până când gardienii au intrat la bănuieli.

„Cred că atunci când Dumnezeu ne trimite într-un loc, se asigură că avem tot ce ne trebuie pentru a-i face față”, mi-a spus Iman la un moment dat. „Știam că aveam de îndeplinit o misiune în acea închisoare.”

După ce a fost eliberat și s-a întors acasă la ai lui, Iman a întocmit raportul lunar obișnuit către conducătorii săi. Nu a menționat nici arestul, nici detenția în izolare, nici întreaga perioadă petrecută în închisoare – doar lucrarea de propovăduire: „În ultima lună am reușit să împărtășesc Evanghelia cu o sută de oameni. Dintre aceștia, 24 s-au rugat pentru iertarea păcatelor și și-au dedicat viețile lui Cristos”.

Au trecut mai multe săptămâni până când conducătorii creștini să realizeze faptul că Iman își desfășurase lucrarea din acea lună *într-o închisoare*.

„Mi-am reluat activitatea încă din ziua în care am fost eliberat”, mi-a spus Iman. „Îi rămân dator lui Isus până la ultima răsufare. În închisoare, tot ce am făcut a fost pentru că Duhul Sfânt era în mine. Știu cine am fost. În trecut eram atât de slab, așa că acum toată gloria îi aparține lui Cristos. Eu sunt nimic, Isus Cristos este totul. Fără Isus, rămân aceeași persoană plină de păcate și dependentă de droguri care am fost înainte.”

DE REFLECTAT

Pentru ce câmp de misiune te-a pregătit Dumnezeu, până în ziua de azi? Unde te trimite? Pe cine îți scoate în cale? Ești conștient că fiecare conversație și fiecare persoană pe care o întâlnești ar putea fi adusă de Dumnezeu în calea ta ca să afle povestea Harului și Dragostei Lui? Cum va schimba felul în care interacționezi cu oamenii faptul că îi privești așa cum i-a privit Isus, plin de compasiune?

RUGĂCIUNE

Doamne, îngăduie-mi să-i văd pe cei din jurul meu, așa cum îi privești Tu – plin de compasiune, nu doar cu ochii mei de om. Îngăduie-mi ca în această zi, chiar azi, să vorbesc despre Tine cu cineva pe care să mi-l aduci în cale. Sunt pregătit să fiu trimisul Tău, ambasadorul Tău. Îndreaptă-mă către acea persoană care are nevoie să audă despre Tine.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Am avut un interviu foarte bun cu un evanghelist care a petrecut în închisoare aproximativ o lună, dintre care 21 de zile în izolare. În perioada de detenție a condus la Cristos 24 de oameni! Ba chiar și după ce a fost eliberat pe cautiune, a mai rămas în închisoare încă trei zile, ca să continue să-și răspândească mesajul – până când gardienii au început să se întrebe de ce nu pleacă! A făcut un comentariu interesant: „Dacă ești creștin și nu ai avut parte de persecuție, nu știi ce pierzi!”

RUGĂCIUNE PENTRU CREȘTINII PERSECUTAȚI

N-am să uit niciodată o conversație pe care am avut-o cu Bob Fu, un om care a fost la un moment dat închis pentru credința lui. L-am întrebat cum se ruga pentru creștinii persecutați înainte să aibă el însuși parte de această experiență – a fi închis pentru activități creștine în China comunistă. Mi-a răspuns că înainte de asta se ruga ca cei închisi să fie eliberați cât mai curând, pentru a se putea întoarce la familiile lor.

L-am întrebat dacă după detenție rugăciunea i s-a schimbat în vreun fel.

ROAGĂ-ȚE ASTĂZI pentru creștinii persecutați. Roagă-te pentru protecția lor și pentru starea lor de sănătate – dar și ca astăzi să aibă ocazia de a vorbi despre Isus cuiva care are nevoie să audă mesajul Evangheliei. Poate că e vorba de un tovarăș de celulă, de un gardian sau chiar de un judecător. Roagă-te ca Dumnezeu să le ofere șansa și apoi curajul și harul de a profita de această ocazie atunci când aceasta se va ivi.

ZIUA 9

„PERSECUȚIA ESTE CEVA LA CARE TREBUIE SĂ NE AȘTEPTĂM, NU E UN ACCIDENT”

Dacă lumea vă urăște, să știți că pe Mine m-a urât înaintea voastră! Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei. Dar pentru că voi nu sunteți din lume, căci Eu v-am ales din lume, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de cuvintele pe care vi le-am spus: „Sclavul nu este mai mare decât stăpânul lui”. Dacă pe Mine m-au persecutat, vă vor persecuta și pe voi. Dacă au păzit cuvântul Meu, îl vor păzi și pe al vostru. Dar vă vor face toate aceste lucruri din cauza Numelui Meu, pentru că ei nu-l cunosc pe Cel ce m-a trimis.

IOAN 15:18-21

.....

India, 2010

Bengaluru este „capitala IT a Indiei”. Majoritatea companiilor de tehnologie cunoscute la nivel internațional au o filială acolo. În acest oraș am aflat una dintre cele mai „proaspete” relatări despre persecuție, când am intervievat un pastor care tocmai fusese eliberat din închisoare în urmă cu 12 ore.

Peter Paul este numit după doi apostoli și, la fel cum Petru și Pavel au răspândit lumii mesajul lui Cristos, la fel și Peter Paul predică mesajul Evangheliei oriunde se află.

Peter Paul își suplimenta venitul mic pe care îl obținea din munca pastorală predând la o școală din zonă. Deși India este o țară oficial hindusă, cartierul sărac în care trăia și muncea el era predominant musulman și majoritatea elevilor săi proveneau din familii musulmane. Peter Paul a pus bazele unui program de meditații după școală, ca să-i ajute pe copii la învățătură, dar și ca să creeze un context de evanghelizare. Multora dintre elevi le-a dat o copie a filmului *ISUS*, iar ei au luat CD-ul cu bucurie și l-au dus la ai lor.

Dintr-un motiv sau altul, acest gest a trecut neobservat, dar nu și ce a făcut în continuare: a împărțit unui grup de aproximativ 20 de elevi exemplare ale Noului Testament. Aceștia nu aveau acasă rafturi pline de cărți, așa că se mândreau cu micile volume pe care tocmai le primiseră. Când însă le-au dus cu ei la medresă, locul în care primeau învățătura islamică, conducătorii de acolo au fost revoltați. Cine le dădea cărți creștine copiilor musulmani? Voiau să afle cine era această persoană.

Conducătorii medresei au adunat o mulțime de aproximativ 150 de oameni, recrutând musulmani furioși din cadrul a trei moschei locale. S-au dus acasă la Peter Paul și au ajuns tocmai când acesta își încheia rugăciunea de dimineață.

Târându-l afară din casă, l-au lovit cu pumnii și picioarele, scandând că doresc să-l ucidă pe necredincios. Soția lui Peter Paul,

Nirmala, a încercat să negocieze cu mulțimea de oameni furioși. A promis că, dacă îi eliberează soțul, familia lor va părăsi zona. Peter Paul i-a spus soției să nu-și facă griji.

„I-am spus soției mele: oricare este voia Domnului pentru viața mea, aceasta se va îndeplini. Nu-mi era frică. Știam că Dumnezeu mă va scoate din mâinile lor.”

Câțiva oameni din mulțime le-au vandalizat casa, distrugând-o cu totul în interior, după care l-au târât pe Peter Paul până la școala la care era profesor și au chemat poliția și presa la locul „crimei”, respectiv locul unde le vorbea oamenilor despre Cristos.

Când poliția a ajuns la fața locului, nu i-au arestat pe cei responsabili de brutalizarea unui om și distrugerea bunurilor sale. L-au arestat în schimb pe Peter Paul pentru „tulburarea liniștii publice”, prin faptul că a împărțit cărți creștine copiilor musulmani. A fost dus la închisoare.

Peter Paul mi-a mărturisit că în închisoare se gândea la poveștile din Biblie în care copiii lui Dumnezeu erau aruncați în temnițe. Și-a amintit de Pavel și Sila pe vremea când aceștia erau în Filipi. S-a gândit la povestea lui Petru, legat între doi soldați romani, atunci când îngerul a venit și l-a eliberat.

A început să se roage. Însă nu se ruga pentru a fi salvat sau eliberat.

„Oricare ar fi voia Ta pentru mine, Doamne, așa să fie”, i-a spus el lui Dumnezeu.

Peter Paul l-a întrebat pe conducătorul închisorii dacă ar putea vorbi cu ceilalți prizonieri și, în momentul în care i s-a acordat permisiunea, a început să le dea mărturie celorlalți deținuți despre lucrarea lui Dumnezeu în viața lui. A predicat despre cum, în orice situație ne-am afla, trebuie să-l slăvim pe Dumnezeu.

„Oriunde ne-am afla, le-a spus tovarășilor săi, trebuie să-l slăvim pe Dumnezeu. Când suntem în mijlocul încercărilor și ispitelor sau când avem parte de bine. Tot timpul ar trebui să-l slăvim pe Dumnezeu.”

După acest mesaj, câțiva deținuți l-au căutat și i-au cerut să se roage cu ei.

Câțiva membri VOM au reușit să angajeze un avocat care să-l reprezinte pe Peter Paul și să-i pună la dispoziție banii pentru cauțiune. În consecință, după aproape o săptămână petrecută în închisoare, a fost eliberat într-o sâmbătă seară. Am stat cu el și cu Nirmala la o ceașcă aburindă de ceai, într-o duminică dimineață. Cei doi copii frumoși ai lor erau încă adormiți.

Nu aveau unde să se ducă. În timp ce Peter Paul se afla în închisoare, proprietarul locuinței se hotărâse că bătaia de cap cu această familie era prea mare și că, atâta timp cât aceasta încă locuia la el, exista posibilitatea ca mulțimea de oameni să vină și să distrugă din nou locul. Nu voia să riște acest lucru, așa că s-a hotărât să-i evacueze pe Nirmala și pe copii, chiar dacă Peter Paul se afla în închisoare.

Peter Paul a fost eliberat pe cauțiune, dar acuzațiile împotriva lui erau încă în curs de soluționare. Exista o șansă destul de mare ca el să se întoarcă la închisoare. În timp ce el și Nirmala stăteau cu noi și își beau ceaiul, hainele de pe ei erau tot ceea ce le rămăsese. Bunurile pământești ale familiei fuseseră distruse. Nu mai aveau o casă la care să se întoarcă. Nu erau siguri unde vor dormi în acea noapte.

Și totuși, când l-am întrebat pe Peter Paul cum ne puteam ruga pentru ei, el nu ne-a cerut să ne rugăm pentru el, ci pentru părinții lui. Credința lor, spunea el, fusese profund zdruncinată de faptul că-și văzuseră fiul arestat și dus la închisoare. Ne-a cerut să ne rugăm ca Dumnezeu să-i întărească și să-i mângâie.

Ne-a mai spus să ne rugăm pentru lucrarea lui. Ne-a cerut să ne rugăm să-și poată continua munca de evanghelist, respectiv tocmai misiunea care îl costase o săptămână de închisoare, plecarea din locuință și distrugerea tuturor bunurilor familiei.

„Persecuția nu este un accident”, ne-a spus el. „Este ceva la care trebuie să ne așteptăm.”

DE REFLECTAT

Poate că este de așteptat să existe persecuție în *India*. Poate trebuie să te aștepți la ea atunci când încerci să răspândești în mod activ Evanghelia printre musulmani. Dar cum stau lucrurile în ce ne privește pe noi? Se așteaptă creștinii, care duc o viață confortabilă în lumea liberă, să fie la rândul lor persecutați într-o bună zi? Sau ne așteptăm ca Dumnezeu să ne îngăduie doar confortul, prosperitatea și succesul pământesc? Isus a spus: „Dacă M-au persecutat pe Mine, vă vor persecuta și pe voi”. Pavel i-a scris lui Timotei: „Toți cei care vor să trăiască o viață evlavioasă în Cristos Isus vor fi persecutați” (2 Timotei 3:12). Nu există excepție pentru nici o naționalitate.

Pentru jurnalul tău: Cum schimbă modul în care gândești despre credința în Cristos ideea conform căreia persecuția nu este un accident, ci un eveniment la care trebuie să ne așteptăm?

RUGĂCIUNE

Isuse, ajută-mă să mă rog la fel ca Peter Paul, care s-a rugat în închisoare: Oricare ar fi voia Ta, Doamne, fie ca aceasta să se întâmple în viața mea”. Fie că voia Ta presupune mângâiere sau suferință, pace sau durere, sănătate sau boală. Oricare ar fi voia Ta, Doamne, împlinește-o în viața mea. Ajută-mă să caut inima Ta și să simt prezența Ta în fiecare circumstanță.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Duminică: Am început această dimineață cu interviul unui pastor care tocmai a ieșit din închisoare aseară. Ne-am întâlnit cu soția și cu cei doi copii ai lui. Era foarte vesel și plin de credință!

Luni: M-am rugat pentru pastorul pe care l-am întâlnit ieri. Și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că mi-a oferit o mică fereastră prin care să pot privi ceea ce face în întreaga lume. Ce privilegiu uimitor este să fac ceea ce fac - să văd și să mă întâlnesc poporul Său, să aud poveștile lor și să le văd credincioșia. Este cu adevărat o onoare.

ZIUA 10

„NE-AM RUGAT MULT TIMP...”

Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă.

IOAN 12:24

Tadjikistan, 2004

Încă erau găuri în geam.

Sigur, le acoperiseră cu bandă adezivă. Dar era greu să nu observi că erau acolo și să nu te gândești ce însemnau ele.

Stăteam în camera de zi a unei case din Isfara, Tadjikistan. Încăperea servea și pe post de loc de adunare pentru singura biserică din oraș (un oraș în care erau 126 de moschei). Era, de asemenea, camera unde Serghei Bessarab a fost împușcat prin geam și ucis, cu patru luni înainte de vizita noastră.

Văduva lui, Tamara, stătea alături de noi. Era frig, chiar dacă iarna ar fi trebuit să se fi sfârșit. Ne-a povestit

despre soțul ei, pastorul bisericii. Durerea și pierderea erau încă mult prea recente.

Înainte de moartea sa, Serghei Bessarab fusese de cinci ori la închisoare, petrecând acolo optsprezece ani din cei patruzeci și trei ai săi. Dar nu fusese închis pentru Cristos sau pentru activitatea sa pastorală. Era un infractor, o figură importantă a crimei organizate din Tadjikistan. Acest mod de viață l-a făcut să stea lungi perioade în închisoare.

Dar ultima dată când a fost închis, totul s-a schimbat. A întâlnit acolo un creștin, un tovarăș de închisoare care a ajuns să îl cunoască pe Cristos cu ajutorul unui program de slujire în închisori derulat de bisericile baptiste din țară. Prietenul acela, care se numea tot Serghei, a început să se roage ca Isus Cristos, Mântuitorul, să i se descopere și lui Serghei Bessarab.

Bessarab i-a spus prietenului său să nu se mai roage pentru el. „Roagă-te pentru altcineva”, i-a spus. „Nu-ți pierde timpul rugându-te pentru mine.”

Dar acesta nu s-a oprit. A devenit responsabil peste capela închisorii și în fiecare zi, vreme de trei ani, s-a rugat ca prietenul său să vină la Cristos. În cele din urmă, în august 2000, rugăciunile sale au fost ascultate. Serghei Bessarab a îngenuncheat, s-a pocăit pentru păcatele lui și l-a acceptat pe Isus ca Mântuitor și Domn.

Energia și pasiunea pe care le-a investit pentru a deveni un lider printre infractori s-au îndreptat într-o direcție radical nouă. La șase luni după ce a venit la credință, Bessarab a ajuns să conducă un studiu biblic în închisoare. Când a fost eliberat, era botezat. Chiar și după eliberarea din închisoare, s-a întors de multe ori aici, pentru a vizita, a predica și a face ucenici în rândul prizonierilor. Erau prea mulți oameni în închisorile acelea – oameni pe care îi cunoștea personal – care aveau în continuare nevoie să îl cunoască pe Isus.

Serghei Bessarab a simțit că Dumnezeu îl chema să sădească o biserică într-un oraș numit Isfara. Era în partea de nord a țării,

un oraș fără nici o prezență creștină, dar cu o atmosferă puternic impregnată de islamismul radical. Împreună cu Tamara, au început să meargă la Isfara duminicile, pentru a ține slujbe și a le predica oamenilor. La începutul lui 2003, s-au mutat acolo. Biserica a început să crească, iar încăpătoarea lor cameră de zi a început să se umple în fiecare duminică. Serghei avea o pasiune și o carismă care îi atrăgea pe oameni, dornici să-i audă mesajul, și, după optsprezece ani petrecuți în închisoare, știa că *nimeni* nu se află dincolo de atingerea harului lui Dumnezeu.

Motorul care împingea înainte activitatea lui publică de propovăduire era timpul personal petrecut cu Dumnezeu. Două ore în fiecare dimineată și încă două ore în fiecare seară, Serghei stătea în camera de zi – unde se aduna biserica – și pur și simplu își petrecea timpul cu Dumnezeu. Citea din Biblie, se ruga, cânta la chitară și intona imnuri de laudă către Tatăl care îl salvase din întuneric și robie.

Dar chiar și cu cele două ore dimineată și cele două seara, timpul alături de Isus nu-i era suficient. Tamara ne-a spus că, pe măsură ce anul 2003 se apropia de sfârșit, Serghei se ruga să aibă mai mult timp alături de Domnul: îi cerea lui Dumnezeu să îi ofere *încă două ore*, la amiază, pe care să le petreacă în închinare și rugăciune.

Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lui Serghei Bessarab. Dar poate că nu așa cum se aștepta.

Micuța lor biserică – într-un oraș în care nu existase nici o biserică – se făcea remarcată. La începutul lui ianuarie 2004, un ziar local a publicat un articol despre biserica creștină în creștere și despre cum aceasta îi transforma pe musulmani în apostoli. Un rând anume al articolului ieșea în evidență: „Ce este de făcut cu Serghei Bessarab?”

Firește, Serghei a citit articolul. Dar Dumnezeu era cel ce îl chemase la Isfara și de la Dumnezeu, nu de la ziarul local, aștepta el cuvânt despre când era momentul să plece. În ziua de

12 ianuarie, stătea în camera de zi, cu chitara în mâini, fredonând imnuri de laudă, când a răsunat prima împușcătură. În liniștea nopții, arma a bubuit ca un tun. Geamul de la ușa de intrare s-a crăpat ca o pânză de păianjen. Prima împușcătură l-a lovit în mână dreaptă, împrôșcând chitara cu sânge. A doua împușcătură l-a lovit în picior. Auzindu-l pe soțul său strigând, Tamara a venit alergând din cealaltă cameră.

Ultima împușcătură l-a lovit în piept. Tamara nu putea decât să-l privească pe soțul ei trecând la cele veșnice. Trăgătorul era încă afară. A înconjurat casa trăgând la întâmplare. Le-a ciuruit, de asemenea, mașina, distrugând-o. Apoi a luat-o pe o stradă, dispărând în noaptea întunecoasă.

Acum, patru luni mai târziu, am mers împreună cu Tamara la cimitirul unde era îngropat trupul soțului ei. Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce se apleca peste gardul de fier din jurul mormântului. Era devastată de această crimă.

„Douăzeci de zile nu am putut lua Biblia în mână”, ne-a spus. „Apoi, Dumnezeu a început să îmi arate bunătatea Lui.”

A făcut o pauză lungă, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

„Prima dată, am întrebat: «De ce, Dumnezeule? De ce?» Apoi, am început să înțeleg că acesta a fost planul Lui. Am început să caut să văd cum îi pot fi recunoscătoare lui Dumnezeu în această situație, iar acum îi sunt recunoscătoare.”

Pe piatra de mormânt a soțului ei este inscripționat Filipeni 1:21: „Pentru mine, a trăi este Cristos și a muri este un câștig”. Serghei îi ceruse lui Dumnezeu două ore în plus pe care să le petreacă în fiecare zi în prezența Lui, acum el va avea nu doar două ore pe zi, ci toată veșnicia!

Cele trei gloanțe din seara aceea de ianuarie nu puteau opri mărturia soților Bessarab și o parte din mângâierea pe care Dumnezeu i-o oferea Tamarei era să vadă rodul vieții și morții soțului ei. Chiar și la înmormântare, Tamara a putut vedea acest rod, când fiul ei de optsprezece ani, care fugise de Cristos, și-a

încredințat inima Lui, în momentul în care a văzut trupul tatălui său coborât în pământ.

În doar patru luni, Tamara primise scrisori din opt închisori din Tadjikistan, de la deținuți asupra cărora viața și propovăduirea soțului ei au avut un impact.

Dar acest impact nu s-a oprit la granițele Tadjikistanului.

„Mulți oameni au fost deșteptați din somnul spiritual”, a spus acel Serghei care se rugase ca Bessarab să vină la Cristos. „Nu doar în Tadjikistan, dar și în Kârgâzstan și Kazahstan. Mulți deținuți din închisori care au auzit povestea lui au ajuns să îl cunoască pe Cristos mai îndeaproape și au vrut să își închine viața lui Isus.” Bessarab a pășit alături de Isus mai puțin de patru ani, dar roadele lucrării sale s-au răspândit în întreaga lume.

Tamara a văzut, de asemenea, cum moartea soțului ei aduce binecuvântări asupra Isfarei, orașul în care Dumnezeu îi chemase. „Ne-am rugat mult timp ca Dumnezeu să își îndrepte atenția asupra Isfarei, a spus ea, iar acum acest lucru se întâmplă. Dumnezeu are planul Lui și acum a făcut ca mulți oameni [din întreaga lume] să-și îndrepte atenția către Isfara. Dumnezeu pregătește o binecuvântare specială... Îi cerem lui Dumnezeu un singur lucru: să avem în continuare parte de lucrarea noastră pastorală în locul în care Bessarab a fost ucis. Să continuăm lucrarea lui.”

Sperau ca mesajul lor să ajungă mai ales la un om anume. Fiul unui lider de la o moschee locală a fost arestat pentru uciderea lui Bessarab. Celălalt Serghei avea deja un plan pentru tânărul care îl ucisese pe prietenul său, din momentul în care acesta a ajuns în închisoare.

„Într-o zi, o să ne întâlnim cu persoana care l-a ucis pe Bessarab, fiindcă avem un program de slujire în închisori în tot Tadjikistanul. Și vom fi pregătiți să îi vorbim despre Isus.”

DE REFLECTAT

Numeroase aspecte ale poveștii lui Serghei Bessarab reprezintă o provocare pentru noi, dar astăzi ne vom apleca asupra a două dintre ele. În primul rând, gândește-te la timpul personal petrecut împreună cu Dumnezeu. Serghei petrecea patru ore pe zi citind Scriptura, rugându-se și închinându-se – și *credea că nu este suficient!* Voia *mai mult* timp alături de Tatăl lui ceresc. Tu cum stai cu timpul petrecut alături de Dumnezeu? Îți dorești să fii mai mult timp în prezența Lui? Care este următorul pas pentru tine? Poate ar trebui să începi să îți rezervi *zilnic* un timp împreună cu Dumnezeu. Poate, în cazul tău, e vorba de a memora Cuvântul lui Dumnezeu sau de a te orienta mai mult spre rugăciune. Notează care este *următorul tău pas* – și ia-ți angajamentul de a face acest pas astăzi.

În al doilea rând, gândește-te la provocarea celui alt Serghei. S-a rugat în fiecare zi, vreme de *trei ani*, ca prietenul lui să vină la Cristos – chiar și după ce Bessarab i-a spus să nu își mai piardă timpul. Dacă m-am rugat pentru un lucru în fiecare zi timp de o săptămână, sunt înclinat să cred că am fost cu adevărat stăruitor în rugăciune! Dar trei ani? În fiecare zi? Pe tine, pentru cine te cheamă Dumnezeu să te lupți în rugăciune, atâta vreme cât este necesar? Notează-ți numele și setează-ți o notificare pe telefon care să îți amintească să te rogi.

RUGĂCIUNE

„Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!” (Psalmul 42:1)

Isuse, fă-mă să **tânjesc** după prezența Ta, să învăț de la Tine și să fiu modelat de Tine, să tânjesc atât de tare, încât patru ore pe zi să mi se pară prea puțin pentru a-mi acoperi nevoia. Ajută-mă să îmi folosesc timpul cu chibzuială și înțelepciune pentru a petrece mai mult timp în prezența și în lumea Ta.

Și ajută-mă, Doamne, să stăruie în rugăciune, mai ales pentru cei care nu te cunosc încă. Fă ca niciodată să nu fiu obosit, distras sau plictisit de ideea de a-ți cere să te revelezi lor.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Am auzit astăzi că patru oameni din satul pe care îl vom vizita mâine sunt în prezent încarcerati în lagărul de detenție Camp X-Ray din Guantanamo Bay. Așadar, trebuie să fie un focar de musulmani fanatici!

[Membrii bisericii lui Serghei] au fost încurajați de prezența noastră. Nici un alt străin nu le vizitase biserica. Niște străini au fost doar într-un [oraș din apropiere]. Ne-au servit masa de prânz (cartofi prăjiți, un amestec de cartofi, ciuperci și ceapă, pâine – aveau pâine cu de toate în ea!) și cu ceai și ne-am bucurat de părtășie.

CITATE ASUPRA CĂRORA SĂ MEDITĂM

Același Dumnezeu care a permis ca Ștefan să fie omorât cu pietre a permis și ca Petru să scape din închisoare. Dumnezeu este credincios, iar harul Lui este îndeajuns.

Rose, soția unui pastor martirizat în nordul Nigeriei.¹

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, Cel care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru a-i putea mângâia pe cei ce sunt în orice necaz, cu mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu. Așa cum suferințele lui Cristos sunt din belșug în noi, tot astfel, prin Cristos, avem parte din belșug și de mângâiere. Dacă noi suferim necaz este pentru mângâierea și mântuirea voastră. Dacă noi suntem mângâiați este pentru mângâierea voastră, care este la lucru în răbdarea acelorași suferințe pe care le îndurăm și noi. Speranța noastră cu privire la voi este tare, pentru că știm că, așa cum sunteți părtași cu noi în suferință, tot așa sunteți și în mângâiere.

Căci nu vrem să nu știți, fraților, despre necazul care ni s-a întâmplat în Asia, pentru că am fost apăsăți peste măsură, dincolo de puterea noastră, așa încât pierdusem și speranța de a mai trăi. Dar am avut gândul condamnării la moarte în noi înșine, ca să nu ne încredem în noi, ci în Dumnezeu, care învie morții. El ne-a scăpat dintr-un mare pericol de moarte și ne va mai scăpa. În El ne punem speranța că ne va mai scăpa, în timp ce și voi vă alăturați nouă în rugăciune, pentru ca mulți să mulțumească pentru noi datorită darului oferit nouă prin rugăciunile multora.

2 Corinteni 1:3-11

¹ Revista *The Voice of the Martyrs*, iunie, 2001.

ZIUA 11

FRICĂ ÎN ERITREEA

De aceea, iată, o voi ademeni, o voi aduce în pustie și-i voi vorbi pe placul inimii ei.

OSEA 2:14

.....

Asmara, Eritreea, 2004

În călătoriile mele au fost două ocazii în care am fost foarte speriat. Una dintre ele a fost într-o seară de luni, când eram programat să zbor din Eritreea.

Gazdele noastre – pastori ai unor biserici evanghelice interzise în Asmara – ne-au spus mie și colegilor mei că mai devreme în acea zi poliția a pus întrebări despre noi. „Cine erau acești străini? De ce sunt aici?” Era ultima noastră zi în această țară, urma să urcăm în avionul spre casă în seara aceea.

În timpul petrecut în Eritreea auzisem relatări de la martori oculari despre persecuția suferită de biserica de aici după ce guvernul i-a chemat pe liderii evanghelici și le-a spus că bisericile lor nu mai puteau să țină slujbe publice. Am intervievat creștini care fuseseră închiși în containere de transport sau în tabere din

deșertul canicular. Un om s-a culcat la pământ pentru a ne arăta cum fuseseră legați.

Nu am să uit niciodată o femeie pe nume Le'tay. În timpul serviciului său militar obligatoriu, un alt credincios a condus-o la credința în Cristos. Prin credința ei a intrat într-o nouă familie spirituală, iar membrii acestei familii se ajutau unul pe altul. Când șaptezeci de frați creștini au fost arestați, Le'tay și un alt credincios le-au adus prizonierilor pe ascuns hrană și provizii. „Cum puteam să păstrez tăcerea când frații mei sufereau?”, s-a întrebat ea.

Fapta lor bună a fost descoperită însă au fost și pedepsiți. Hotărâți să frângă credința lui Le'tay, guvernul președintelui Isaias Afwerky – care se află în continuare la putere în momentul în care scriu acestea – a trimis-o într-o închisoare într-un loc fierbinte al deșertului. Aici i se oferea minimum de hrană și maximum de disconfort.

Dar ceea ce ei au crezut că îi va frânge credința, de fapt i-a întărit-o.

„Mi-am predat viața lui Cristos, așa că nu aveam de ce să mă tem”, a explicat ea.

A citat din Osea 2:14: „O voi aduce în pustie și-i voi vorbi pe placul inimii ei”. Le'tay a vorbit despre cum această promisiune – făcută mai întâi copiilor îndărătnici ai lui Israel – s-a împlinit într-un mod foarte personal în timpul lunilor petrecute în închisoare. Era în pustie, da. Dar *Dumnezeu era acolo*. I-a vorbit după placul inimii și spiritului ei, încurajând-o și întărind-o în fiecare zi.

„Au fost vremuri bune”, ne-a spus Le'tay despre cele șase luni din închisoare. A spus că zilele treceau repede, deoarece creștinii își petreceau timpul închinându-se împreună.

Auzisem astfel de povești în timpul șederii noastre în Eritreea. Dar îmi era frică: nu voiam să trăiesc experiența unei închisori din Eritreea. Dacă poliția întrebase despre noi, probabil aflaseră deja că ne rezervaserăm zborul în seara asta. Dacă voiau să ne rețină, trebuiau să o facă înainte de a urca în avion.

Am fost neliniștit pe tot drumul spre aeroport. Am fost neliniștit când i-am înmănat pașaportul femeii de la ghișeu de îmbarcare. Și foarte neliniștit când am trecut pe la controlul imigrației. Nu m-am relaxat nici când am ajuns pe pistă și urcam pe scări în avion. Când s-a anunțat că ușile avionului s-au închis, m-am relaxat. Când roțile s-au ridicat de la pământ, am răsuflat ușurat. Călătoream spre casă, conform programului.

Doar după câteva luni m-a apucat rușinea pentru sentimentul meu de teamă din seara aceea. În amplele razii de pe cuprinsul Eritreei, mai mulți lideri ai bisericii pe care îi cunoscusem au fost arestați. Prietenii noștri erau acum în închisoare. Prunci pe care îi ținusem în brațe erau acum despărțiți de tații lor închiși.

Au trecut mai bine de cincisprezece ani de la seara aceea de pe aeroportul Asmara. În timp ce scriu aceste cuvinte, unii dintre frații mei se află încă în închisoare. Mă gândesc la ei adesea și mă rog să aibă parte de aceeași lucrare a Duhului Sfânt de care a avut și Le'tay, să îmi spună și ei într-o bună zi că în închisoare au fost „vremuri bune” și că zilele au trecut repede.

Dacă ești ucenic al lui Cristos, să știi că aceste familii din Eritreea fac parte din *familia noastră*. Sper că vei spune, la fel ca Le'tay: „Cum pot să păstrez tăcerea și să nu fac nimic, în timp ce frații și surorile noastre suferă pentru Isus?”

Binevoiește și roagă-te pentru cei pe care i-am cunoscut și care se află în continuare în închisorile din Eritreea. Roagă-te să aibă parte de prezența lui Dumnezeu. Roagă-te ca nevoile lor fizice să fie împlinite, ca sănătatea lor să fie ocrotită. Roagă-te să poată da mărturie și celorlalți și să vadă rodul Împărăției în urma timpului petrecut în închisoare.

Mi-a fost frică în seara aceea când am mers la aeroport. Dar douăzeci și patru de ore mai târziu, eram teafăr, acasă, îmbrățișându-mi familia și mulțumind Domnului că ne-am revăzut în siguranță. Roagă-te împreună cu mine ca frații noștri închiși în

Eritreea să se poată reuni curând cu familiile lor – o reunire care așteaptă să aibă loc de aproape două decenii.

DE REFLECTAT

Ție de ce ți-e frică? Ce face să ți se strângă stomacul sau nu te lasă să dormi noaptea? În ziua arestării sale, pastorul Richard Wurmbbrand (fondatorul organizației Vocea Martirilor) și-a adus aminte că porunca „Nu te teme” apare în Biblie, cu diferite variații, de 366 de ori – câte una pentru fiecare zi a anului, chiar și pentru anii bisecți. A fost un fapt semnificativ pentru pastorul Wurmbbrand, fiindcă data la care a fost arestat a fost 29 februarie.

Indiferent ce dată este, probabil vei avea nevoie de unul dintre cele 366 de prilejuri de reamintire. Găsește unul dintre aceste versete în care se spune „Nu te teme” și notează-l în jurnalul tău. Înainte ca această săptămână să se sfârșească, memorează-l și rostește-l cu următorul prilej când ți-e frică.

Poți avea încredere în Dumnezeu, care îți călăuzește pașii. El are puterea de a obține lucruri bune și binecuvântări din fiecare situație, chiar și atunci când ești închis într-un container de transport într-un deșert din Eritreea. Și pentru că este atât de demn de încredere și puternic, nu trebuie să te temi.

RUGĂCIUNE

Bunule Dumnezeu, ajută-mă ca frica să nu mă împiedice niciodată să fac voia Ta. Ajută-mă să urmez întotdeauna calea pe care mi-o așterni dinainte. Și, Doamne, te rog binecuvântează-i pe frații și surorile din Eritreea. Veghează asupra celor din închisoare. Ocrotește-i, ai grijă de ei și fă-i să aibă parte de extraordinara Ta prezență. Te rog, adu-le la cunoștință, chiar în acest moment, pe calea suprafirească a Duhului Tău Sfânt, că se înalță rugăciuni pentru ei.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Am interviuat azi dimineată un pastor care a fost arestat și bătut în 2002, apoi arestat și reținut timp de 5 zile acum un an. Povestea lui este o poveste extraordinară despre credința lui Dumnezeu, iar spiritul de dragoste și smerenie al pastorului a fost o binecuvântare. Prima lui grijă a fost să ne asigure că nu fusese tratat atât de rău și că alții suferiseră mult mai mult decât el.

ZIUA 12

„DACĂ DUMNEZEU NE POATE FOLOSI”

Apoi am auzit glasul Stăpânului, întrebând:

– Pe cine să trimit? Cine va merge pentru Noi? Eu am zis:

– Iată-mă! Trimite-mă!

ISAIA 6:8

Asia de Sud-Est, 2014

Ne-am întâlnit la o cafenea de pe o stradă animată a unei capitale din Asia de Sud-Est. Când „Steve” și „Mai” au intrat, erau ceea ce un scriitor de ficțiune ar numi „greu de descris”. Le-aș spune oameni obișnuiți. Însă erau oameni obișnuiți care și-au supus propria voință voinței lui Dumnezeu, iar El a luat supunerea lor și le-a permis să își ducă lucrarea de propovăduire extraordinar de departe.

Pe măsură ce Steve și Mai își spuneau povestea, devenea clar de ce gazda mea din țara respectivă, care mi i-a prezentat, a spus: „Sunt doar niște oameni modești”.

Steve a crescut în Statele Unite. Mai s-a născut în Asia de Sud-Est, dar familia ei a fugit din regiune în timpul războiului din Vietnam (pe care, apropo, vietnamezii îl numesc „Războiul american”). După doi ani petrecuți într-o tabără de refugiați, când Mai și familia ei au luat un avion pentru a emigra în America, aceasta și-a spus: „*Niciodată* n-o să mă mai întorc în Asia de Sud-Est!” Dumnezeu, care vede viitorul la fel de clar precum prezentul, trebuie să fi zâmbit auzind-o spunând asta! Am ajuns să mi-l închipui pe Dumnezeu dând din cap cu un zâmbet plin de înțeles atunci când îi spunem ce nu vom mai face niciodată.

Familia Maiei s-a stabilit în orașul unde copilărea Steve. Steve și Mai s-au îndrăgostit unul de altul în liceu, iar mai târziu s-au căsătorit. Erau oameni „obișnuiți”, care munceau din greu. Steve deținea o firmă de remorcare. Și-au întemeiat o familie și au căutat să clădească, prin modul de a-și trăi viața, un cămin creștin.

După ce copiii au crescut și au plecat de acasă, Steve și Mai au început să simtă chemarea lui Dumnezeu către o lucrare de propăvăduire. Chemarea era clară, însă detaliile nu. Au pășit înainte prin credință: și-au vândut casa și firma de tractare, și-au făcut bagajele, și-au sărutat de rămas bun copiii și nepoții și au pornit spre Asia de Sud-Est – locul în care Mai promisese că nu se va întoarce niciodată!

Intenția lor era să înceapă o lucrare care să se adreseze fetelor afectate și marcate de îngrozitorul flagel al traficului uman. Au sosit în Asia de Sud-Est și au început să facă demersurile necesare pentru o astfel de activitate. Dar la fiecare pas se loveau de bariere și obstacole. Se părea că nu reușesc câtuși de puțin să deschidă poarta în această direcție!

Frustrarea și îndoiala și-au făcut loc. Înțeleseseră oare greșit chemarea lui Dumnezeu? Poate că nici nu trebuiau să vină în Asia? Dacă Dumnezeu îi chemase, de ce îi ignora acum? Care era problema?

Încet-încet, Dumnezeu i-a condus pe o altă cale. Familia Maiei face parte dintr-un grup etnic răspândit în toată Asia de Sud-Est, inclusiv în Vietnam, Laos și China. Dumnezeu le-a deschis ochii lui Steve și Maiei înspre nevoile semenilor ei cu privire la învățătura și muzica creștine.

Steve a decis să amenajeze un mic studiou de înregistrări în casa lor. A intrat pe YouTube și a urmărit videouri despre echipamentele de înregistrare audio și programele de editare. Apoi, a cumpărat de pe eBay aparatură la mâna a doua. După ce aceasta a sosit, a amenajat un studiou în casa lor, iar Mai a invitat niște prieteni din grupul său etnic și au început să înregistreze. Steve – care nu vorbește limba tribului ei – edita programele, intrând pe YouTube sau pe alte site-uri instructive atunci când întâmpina dificultăți.

Înregistrările erau postate online și, de asemenea, transmise de Far Eastern Broadcast Company – FEBC.

Mai întâi, au fost învățături biblice. Apoi, au început să înregistreze muzică creștină în limba maternă a Maiei, fiind prima dată când membrii acestui grup etnic aveau cântece creștine în limba proprie!

Oamenii au răspuns. Steve și Mai au primit email-uri de peste tot din Asia – și chiar din alte părți ale lumii – de la oameni din grupul etnic al Maiei, binecuvântați cu lucrarea lor de propovăduire. Unii l-au descoperit pentru prima dată pe Isus, alții și-au întărit credința pentru a înfrunta persecuția și presiunea din partea familiei.

Când oameni de profesie din domeniul radioului au venit în vizită la Steve și Mai, au fost șocați la vederea studioului lor. „Asta nu e în regulă”, a spus unul, arătând că în nici un caz computerul nu trebuie să fie în aceeași încăpere cu microfonul care înregistrează pe cineva care vorbește sau cântă. Un microfon sensibil va prinde zgomotul computerului.

Și totuși, când au ascultat programele finalizate și editate, calitatea audio era impecabilă, ca și cum ar fi fost înregistrate într-un studio de un milion de dolari din Nashville sau New York.

„Cum ai obținut sunetul ăsta?”, a întrebat unul dintre oamenii de radio, arătând spre căștile de pe urechile sale. „De aici?” S-a întors spre studioul improvizat din casa lor.

„Nu știu”, i-a spus Steve. „Eu sunt doar un simplu șofer pe un camion de tractare!”

Ascultându-le povestea, în cafeneaua în care eram, ceea ce auzeam de la Steve și Mai era un adevărat miracol. Nu puteau înțelege cum Dumnezeu le îngăduia – unui șofer de camion și unei femei casnice – să aibă un impact și să aducă binecuvântare în viața oamenilor de pe tot cuprinsul lumii.

„Ascultă”, a spus Steve spre finalul timpului petrecut împreună. „Dacă Dumnezeu ne poate folosi pe *noi, nu sunt limite* cu privire la ceea ce poate să facă!”

Dacă Dumnezeu poate folosi pentru o lucrare de propovăduire o femeie care a spus că nu se va mai întoarce niciodată în Asia de Sud-Est... Dacă Dumnezeu poate folosi un șofer de camion, care vorbește doar engleză, pentru a edita emisiuni radio într-o limbă indigenă pe care nici măcar nu o vorbește... Dacă Dumnezeu poate folosi o înregistrare făcută într-un studiou amenajat „complet greșit” pentru a obține o producție audio impecabilă cu oameni care cântă imnuri de laudă către Dumnezeu într-o limbă în care asemenea imnuri de laudă nu mai fuseseră niciodată înregistrate...

„Dacă Dumnezeu ne poate folosi pe noi, *nu sunt limite* cu privire la ce poate să facă!”

DE REFLECTAT

Am auzit spunându-se: „Dumnezeu nu îl cheamă pe cel calificat. El îl califică pe cel chemat”. Dacă suntem dispuși să ne predăm

viața, confortul, planurile și siguranța, Dumnezeu este dispus să ne folosească în moduri extraordinare pentru a-și extinde Împărăția. David a fost un tânăr păstor, cel mai tânăr din familia sa. Moise avea un defect de vorbire. Petru a fost „doar” un pescar. Iar Steve era șofer pe un camion de tractare.

Steve și Mai au renunțat la viața confortabilă din America pentru a păși înainte prin credință. S-au mutat la mii de kilometri de copiii și nepoții lor. Au perseverat atunci când părea că toate drumurile duc într-o fundătură. Și acum, le este dat să vadă rodul pe care Dumnezeu îl obține din dorința lor umilă de a sluji, orice le-ar cere.

Tu te-ai predat complet? Ești pe de-a-ntregul dispus să mergi oriunde te călăuzește Dumnezeu și să faci orice ți-ar cere El? Dacă nu, care este lucrul la care nu poți renunța? Vrei să îi ceri lui Dumnezeu *să te facă* să vrei? Notează-ți în jurnal lucrul la care îți vine greu să renunți de dragul lui Cristos. Când ești pregătit, scrie, semnează și datează rugăciunea în care îi ceri lui Dumnezeu să poți preda acel lucru în mâinile Lui.

RUGĂCIUNE

„Iată-mă! Trimite-mă!” (Isaia 6:8)

Doamne, sunt dispus să merg oriunde vrei să merg și să fac orice îmi zici să fac. Ajută-mă să văd și să elimin orice reticență din viața mea, astfel ca Tu să mă poți folosi din plin pentru a face voia Ta.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Astăzi, casa în care [Mai] și [Steve] locuiesc se află la doar circa un kilometru și jumătate de tabăra de refugiați unde a fost și familia ei. Aceștia spun că își dau seama de asta după gardul împrejmuitor de acolo – chiar dacă acum în locul acela se află un fel de unitate agricolă.

„Știi, pui un gard diferit atunci când încerci să împiedici oamenii să intre, decât atunci când vrei să împiedici animalele să iasă”, a spus el.

Am fost realmente uimit și încurajat de povestea lor. Sunt doar niște oameni obișnuiți cărora Dumnezeu le-a adresat o chemare, iar ei au spus da. Și acum, mesajul lor ajunge la oameni de pe tot cuprinsul Asiei, prin intermediul FEBC, și din întreaga lume online. Slavă lui Dumnezeu!

De ascultat

Aici, Steve și Mai își spun povestea la Radio VOM, pe site-ul www.VOMRadio.net/SteveMai.

ZIUA 13

TIPARE DE SFINȚENIE

Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină
pe cărarea mea.

PSALMUL 119:105

.....

Hong Kong, 2015

John Short este, cel puțin pentru mine, o legendă a misionarismului. Sunt mai bine de cincizeci de ani de când Dumnezeu i-a făcut lui Short chemarea de a sluji în China. John s-a îmbarcat pe un vas și s-a dus în Hong Kong, oraș ale cărei relații cu Republica Populară erau atât cât puteau fi cu o țară ermetic închisă față de restul lumii. El aducea bisericii chineze și creștinilor din Hong Kong literatură creștină. Când China a început să se deschidă pentru vizitatori, John a depus imediat cerere de viză. De atunci, a făcut zeci de călătorii peste tot în țară. În urma activității lui, mii și mii de Biblii au ajuns în mâinile creștinilor chinezi.

De-a lungul timpului, Dumnezeu a deschis uși pentru lucrarea lui John și în alte părți ale Asiei: Birmania, Vietnam și chiar Coreea de Nord.

În 2013, John a vizitat Coreea de Nord. Călătoria lui a durat mai mult decât plănuise, din cauză că oficialitățile nord-coreene l-au reținut pe australianul pe atunci în vârstă de 73 de ani. John a fost eliberat după 13 zile, după ce a fost forțat să semneze o declarație în care, printre altele, recunoștea că „mi-am dorit să devină creștini cât mai mulți coreeni posibil”. Amin!

După eliberarea sa, John a oferit doar două interviuri: unul ziarului său local din Australia și celălalt mie, pentru a fi transmis pe undele Radio VOM.

Am luat avionul spre Hong Kong. A doua zi, m-am dus la Christian Book Room, misiunea pe care John a condus-o atâtea decenii. Am sosit la timp pentru momentul devoțional zilnic cu tot personalul. S-au așezat în jurul unei mese și au citit un pasaj din Biblie, fiecare câte un verset. Biblia a fost punctul central al conversației. Apoi ne-am rugat.

După aceea, am luat masa împreună cu personalul. Iar mai târziu, în după-amiaza aceea, am stat de vorbă cu John. A doua zi, urma să îi iau interviu și soției lui, Karen, ca să aud partea ei de poveste din perioada în care John a fost reținut, ea aflându-se în Hong Kong și confruntându-se cu ziariști indiscreți și chiar cu spioni nord-coreeni.

John a spus că, atunci când a ajuns în Coreea de Nord, i-au percheziționat cu mare atenție bagajul. Chiar deasupra, la fel ca în orice călătorie pe care o face, era Biblia lui.

„Așezându-mi Biblia deasupra, Biblia mea personală, peste celelalte lucrurile ale mele, demonstrez o idee”, a explicat John. „Înainte de fiecare intrare [în Coreea de Nord], lucrurile noastre sunt examinate. Dacă un nord-coreean spune: «Ce-i asta?», eu spun: «Este o Biblie, Biblia mea».

Ei spun: «Nu puteți intra în Coreea de Nord cu ea». Eu spun: «Dacă nu o pot lua cu mine, atunci nu intru și va trebui să-mi anulez vizita, fiindcă sunt creștin, citesc din Biblia mea în fiecare zi, trebuie să o am cu mine».

Atunci, mai cheamă câțiva colegi, au o mică dezbatere pe tema asta și îmi spun: «Nu avem voie să vă lăsăm cu ea». Eu zic: «Am nevoie de ea, trebuie să o am cu mine». Simt că spusele mele sunt o mărturie pentru ei. Apoi îmi spun: «Am înregistrat-o, trebuie să o luați cu dumneavoastră la întoarcere». Eu zic: «E o Biblie în engleză. Nu cred că cei din Coreea se vor bucura de ea la fel cum mă bucur eu. E Biblia mea. Vă dau cuvântul meu că o voi lua cu mine înapoi.»

John nu știa atunci când a intrat în Coreea de Nord, dar faptul că a avut Biblia cu el a schimbat enorm lucrurile.

John făcea parte dintr-un grup de turiști și unul dintre locurile care urmau să fie vizitate era un templu budist. Dar când au ajuns la templu, l-au găsit vandalizat. Ghizii nord-coreeni, a căror întreagă misiune era să le arate străinilor cât de minunată era viața în Coreea de Nord, erau teribil de încurcați. S-au grăbit să examineze daunele, să își dea seama dacă puteau repara ceva repede și să continue turul sau era o rușine prea mare pentru Iubitul Conducător și era mai bine să îi ducă pe străini altundeva. E greu de închipuit pentru noi, dar libertatea și poate chiar viața acelor ghizi putea să depindă de modul în care reacționau în acea situație.

Profitând de confuzie, John a pitit niște broșuri evanghelice în afara templului, într-un loc în care spera că vor fi găsite după plecarea lui. Adusese broșuri traduse și tipărite în coreeană, pe care le ascunsese în servietă.

În dimineața următoare, John și-a făcut bagajele, urmând să ia avionul de la Pyongyang la Beijing. Când se apropia de mașina care trebuia să-l ducă la aeroport însă, i s-a spus că nu va prinde zborul. Broșurile fuseseră găsite, iar John avea de dat o mulțime de explicații. Astfel au început zilele de interogatorii, dimineața și după-masa. Întrebările au început cu broșurile: Cine le-a tradus? Unde au fost tipărite? Curând însă au trecut la cercetarea în amănunt a întregii vieți a lui John. I s-a spus să scrie, an cu

an, efectiv fiecare eveniment din viața lui. Iar nord-coreenii l-au verificat. A aflat mai târziu că au trimis agenți la biroul său din Hong Kong și în locul unde a copilărit, în Australia.

Nu era prima dată când John era reținut sau interogată și cu siguranță că se gândise la prețul pe care era dispus să îl plătească pentru a răspunde chemării lui Dumnezeu. Mi-a vorbit, pe tonul său bărbătesc cu accent australian, despre persecuție și cum marii sfinți ai bisericii chineze pe care îi cunoscuse și alături de care lucrase i-au influențat opiniile în această privință. Mulți dintre ei petrecuseră nu săptămâni, ci decenii în închisoare. Unul dintre citatele pe care mi le aduc bine aminte este următoarea nestemată: „Frica și credința nu pot exista în inima mea în același timp. Atunci când trăim după credință, având încredere în Domnul clipă de clipă, frica nu își găsește loc în inimă”.

Interogațiile au continuat. Dar John avea încă Biblia lui și stabilise cu multă vreme în urmă că temelia vieții sale erau cuvintele din această Carte. El și Karen aveau, totodată, un tipar de lectură. De-a lungul întregii lor căsnicii, citiseră Biblia în fiecare zi. Pe lângă altele, citeau un capitol din Proverbe și un capitol din Evanghelia lui Ioan în fiecare zi. În prima zi a lunii, citeau primul capitol din aceste cărți. În a doua zi a lunii, al doilea capitol și așa mai departe.

Lui John nu i s-a permis nici un contact cu lumea din afară în timpul detenției. Nu putea să își sune soția și să îi spună că era bine. Dar mi-a zis – la câteva luni de la eliberarea lui, după ce situația s-a mai liniștit – că, citind capitolele acelea în fiecare zi și știind că și ea citea aceleași cuvinte, a avut un sentiment de conexiune spirituală mai puternic decât i-ar fi putut oferi orice legătură telefonică.

A doua zi, am intervievat-o pe Karen. Îi luasem un interviu prin telefon în perioada în care John a fost reținut. Acum stăteam față în față la masă, acasă la ea. Accentul ei australian aducea cu sine răspunsuri calme, bine cumpănite la întrebările mele. În anii în

care ea și John au fost implicați în lucrarea de propovăduire din China, nu era ceva ieșit din comun ca John să fie reținut. Karen era obișnuită să se roage pentru el fără să știe exact cu ce se putea confrunta el în momentul în care ea se ruga.

„Cererea mea pentru John, mi-a spus ea, singurul lucru pe care îl ceream [de la Domnul] cu adevărat, era ca el să poată citi în continuare din Biblia lui. Îmi spuneam: «Dacă are Cuvântul lui Dumnezeu cu el, dacă poate citi din Scripturi, va fi bine». Slavă Domnului, Dumnezeu a răspuns la această rugăciune.”

„Ca un obicei cotidian, citim anumite capitole, anumite cărți [ale Bibliei] în fiecare zi, printre altele. Mă gândeam că, dacă avea Scripturile la el, vom fi la aceeași pagină.”

De-a lungul a treisprezece zile, în ciuda lipsei totale de comunicare între ei, John și Karen au fost exact la aceeași pagină. Iar când a primit apelul de la John, cerându-i să vină la Beijing să-l „preia”, a fost recunoscătoare că Dumnezeu a răspuns la rugăciunile ei ca John să se întoarcă teafăr acasă. Dar nu respingea ideea ca el să se întoarcă în Coreea de Nord la un moment dat în viitor.

De fapt, a spus că, dacă Dumnezeu deschidea această ușă, i-ar plăcea să meargă împreună cu el!

DE REFLECTAT

Pentru mine, povestea lui John și Karen și absoluta prioritate pe care o acordă Scripturilor în viața și căsnicia lor, este o provocare. Tu tratezi cu atâta seriozitate Cuvântul lui Dumnezeu? Îți petreci timpul pe tărâmul Cuvântului după un astfel de tipar încât ceilalți se pot uita la calendar și să știe ce citești? Sau să se uite la ceas și să știe: „A, e 6 dimineața. Ei sunt pe tărâmul Cuvântului acum”? Citind Cuvântul lui Dumnezeu mă transform pornind dinăuntru. O transformare de care și tu te poți bucura. Dar, la fel ca John și

Karen Short, trebuie să faci din ea un tipar al sfințeniei, un punct de ancorare în viața ta de zi cu zi.

Ia decizia de a citi Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi și fă-ți un plan. Poți începe, așa cum fac John și Karen, cu câte un capitol zilnic din Ioan și Proverbe. Poți folosi o Biblie tipărită sau poate o aplicație de pe telefon. Pentru jurnalul tău, găsește și citește Scripturile despre Cuvântul lui Dumnezeu (poți începe cu Evrei 4:12, Psalmul 119, 2 Timotei 3:16-17 și Isaia 40:8. Mai sunt o mulțime!), apoi notează modalități prin care poți pune în practică versetele respective.

RUGĂCIUNE

Doamne, dăruiește-mi dragostea pentru Cuvântul Tău! Ajută-mă să sâ tânjesc după el în fiecare zi. Ajută-mă să aud vocea Ta atunci când deschid paginile Scripturilor și să mă transform atunci când citesc, devenind în fiecare zi tot mai mult o oglindire a Fiului Tău, Isus.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Prima dată când l-am întâlnit pe domnul Short a fost în noiembrie 1999. Mergeam împreună cu colegii mei în China, dar pe drum ne-am oprit în Hong Kong. S-a întâmplat să fim aici într-o duminică și am mers la biserica domnului Short. Îmi aduc aminte că în după-amiază aceea ne-a dus la un „ceai de după-amiază” la super-luxosul Hotel

Peninsula din Hong Kong. Ne-a spus că aici o cameră costa 350 de dolari pe noapte și țin minte că am comandat ceai cu gheață (care, astăzi știu, nu se bea de obicei în Asia) și că paharul nu ți se reumplea gratuit. Așa că în cea mai mare parte a conversației noastre am stat cu paharul gol în față dorindu-mi ca și celelalte țări să preia ideea Americii de a reumple paharul gratuit!

La acel moment, el era deja un erou al activității misionare, lucrând vreme de câteva decenii în China. Dar nu îmi puteam imagina pe atunci că într-o zi va ajunge să fie reținut în Coreea de Nord.

De ascultat

Poți asculta interviurile mele cu John și Karen Short, pe site-ul www.VOMRadionet/short.

RUGĂCIUNE PENTRU CREȘTINII PERSECUTAȚI

Uneori este mai greu să vedem pe cineva drag că suferă, decât dacă am suferi noi înșine.

Partenerii de viață și copiii creștinilor persecutați îndură o astfel de suferință, pe lângă suferința care apare atunci când propriile vieți și mijloace de trai sunt afectate de faptul că au un membru de familie în închisoare.

ROAGĂ-ȚE AȘĂZI pentru partenerii de viață și copiii creștinilor întemnițați. Roagă-te ca Dumnezeu să îi încurajeze și să le dea putere, să se îngrijească de nevoile lor fizice și spirituale.

Roagă-te pentru căsniciile afectate de despărțirile forțate, ca Dumnezeu să îi interconecteze spiritual pe soț și soție prin prezența Lui și a Cuvântului Său.

Roagă-te pentru copii, să nu crească decepționați sau înverșunați împotriva lui Dumnezeu din cauză că părinții lor sunt în închisoare, ci să ducă mai departe o moștenire a slujirii cu credință a Împărăției, pentru care părinții lor sunt gata să sufere.

ZIUA 14

GĂURILE DE GLONȚ DIN HAINĂ

Dumnezeul meu l-a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, iar aceștia nu m-au rănit, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, nu am făcut nimic rău!

DANIEL 6:22

.....

Irakul de Nord, 2008

Pastorul Hakim era unul dintre puținii pastori protestanți rămași în Mosul în mijlocul haosului din Irakul anului 2008, sfâșiat de război. Când l-am întâlnit, ne-a spus că în urmă cu doi ani biserica lui avea trei pastori. Unul dintre ei a fost ucis de radicalii sunniți. Celălalt s-a mutat în Europa, pentru siguranța sa și a familiei lui. Dar Hakim a rămas în Mosul pentru a-și păstori turma.

Cu opt zile înainte de întâlnirea noastră, când a tras în parcare de la locul său de muncă, Hakim a fost întâmpinat de trei oameni înarmați. Aceștia fuseseră trimiși anume pentru a-l omorî pe *pastor*,

iar mai târziu a aflat că întrebaseră despre el. „Unde e creștinul?”, i-au întrebat pe cei din vecinătate.

Cei trei oameni înarmați i-au ordonat lui Hakim să oprească mașina. El știa însă că dacă oprea mașina însemna aproape sigur moartea. A pus imediat mașina în marșarier și a dat înapoi, dar nu înainte de a fi lovit de trei gloanțe. La spital, doctorii musulmani l-au întrebat care era ocupația lui.

„Modul în care gloanțele au pătruns în tine [trecând pe lângă organe și vasele de sânge], au spus medicii, este un miracol.”

La doar opt zile după atacul armat, Hakim a venit în alt oraș pentru a se întâlni cu mine și colegii mei. Purta încă bandaje. Și avea pe el haina pe care o purtase în dimineața aceea. Și-a vârât degetul printr-una din găurile de glonț, de mărimea nasturilor cu care își încheia haina. Și-a scos cămașa, ca să ne arate rănila încă bandajate, două bandaje în formă de X în partea stângă a pieptului.

Nu reușeam să înțeleg cum putea fi o gaură de glonț în haină și două găuri în piept și Hakim să fie încă viu și să meargă pe picioarele lui. „Astea sunt medaliile mele”, a spus arătând bandajele, cu rănila de sub ele. Într-adevăr, era victorios într-o mare bătălie spirituală. Dar „medaliile” lui nu sunt cele pe care orice creștin își dorește să le „câștige”.

Hakim și soția lui, „Nadira”, ne-au vorbit despre lucrarea lor pastorală. Dumnezeu îi chemase în biserica din Mosul și, în ciuda haosului, violenței și morții din jurul lor, nu simțeau că li se adresase chemarea de a pleca încă. Așa că au rămas.

Presiunea era puternică. Presiunea din partea radicalilor sunniți, care voiau să îi silească pe toți creștinii din oraș să accepte islamismul – sau să plece. Aceștia îl sunau pe Hakim ca să-i spună de ce trebuia să îl aleagă pe Mohamed și ce i se va întâmpla lui și familiei lui dacă nu o va face.

Era, de asemenea, presiunea din partea rudelor, care se mutaseră în Europa, la loc sigur. „Plecați de acolo”, îi spuneau în fiecare

săptămână când vorbeau la telefon. „Haideți la loc sigur. Suntem pregătiți să vă primim și să avem grijă de voi când veniți.”

Hakim și Nadira aveau fiice care urmau universitatea din Mosul, punându-și zi de zi viața în pericol, când mergeau la cursuri. Cu un an înainte, o femeie creștină fusese ucisă pentru că distribuia Biblii. Toți cei din familie cunoșteau care sunt riscurile fiind creștini în Mosul. Viața lor era în pericol. Și totuși, au rămas. Fiindcă Dumnezeu nu le spusese să plece.

În fiecare săptămână, le ziceau rudelor din Europa: „Dumnezeu ne-a chemat la Mosul. Rămânem aici”.

Nadira ne-a spus într-o engleză cu accent cum Dumnezeu a avut grijă de ea, chiar și în zilele de după împușcarea soțului ei. Simțise prezența Lui la modul foarte real. A simțit cum mâna Lui i-a dat putere, injectându-i și turnându-i în coloana vertebrală oțelul de care avea nevoie în orele și zilele de după împușcarea soțului său.

DE REFLECTAT

Gândindu-mă la Nadira și Hakim și la povestea lor, două lucruri îmi vin în minte. Primul este capacitatea lui Dumnezeu de a ocroti lucrurile și oamenii rânduți de El. Hakim a fost împușcat de trei ori, de două ori în piept – iar opt zile mai târziu umbla pe picioarele lui vorbind despre asta! Dacă Dumnezeu vrea să supraviețuiești unei situații, oricât de cumplită și amenințătoare ar fi ea, vei supraviețui.

Al doilea gând care îmi vine este despre modul în care răspunzi la chemarea lui Dumnezeu și continui să răspunzi până când El îți va face altă chemare. De câte ori nu se întâmplă ca, atunci când drumul devine abrupt și dificil, să căutăm un alt drum, mai ușor? Dar uneori Dumnezeu ne oferă minunate învățături și chiar minunate binecuvântări pe drumurile cele mai dificile.

Dacă astăzi te afli pe un drum dificil, notează pe hârtie lucrurile pe care le înveți și felurile în care vezi că Dumnezeu lucrează sau îți oferă învățăminte. Dacă te afli pe un drum confortabil și ușor în acest moment, scrie o rugăciune de mulțumire pentru vremea de liniște și tihnă.

RUGĂCIUNE

Doamne, Isuse, îți mulțumesc pentru extraordinara Ta putere de a-i proteja și susține pe cei pe care i-ai chemat să facă lucrarea Ta. Ajută-mă să răspund chemării Tale și să continui să răspund în fiecare zi și în fiecare moment, până când mă vei chema în altă parte, aici pe pământ, sau mă vei chema în „țara mai bună” pe care o vom numi acasă.

Jurnalul tău

Din email-ul pe care i l-am trimis lui Char în seara aceea

Am avut un interviu EXPLOZIV... absolut EXPLOZIV! Pastorul din Mosul a fost împușcat de trei ori DUMINICA TRECUTĂ (la o zi după ziua ta de naștere). Și a fost aici, în apartamentul nostru, pentru a ne acorda un interviu, împreună cu soția lui. Ne-a arătat bandajele de la intrarea și ieșirea gloanțelor. ȘI CONTINUĂ SĂ POARTE ACEEAȘI HAINĂ... CU GĂVRILE DE GLONȚ ÎN EA! (Se vede că sunt un pic surescitat pe tema asta?)

Apoi a arătat spre răni și a spus: „Astea sunt medaliile mele (ca niște medalii militare)”. Iar soția lui a spus că, înainte cu o seară ca el să fie împușcat, ea asculta muzică creștină și Domnul a venit efectiv și i-a oferit ajutorul... adică a simțit prezența Lui foarte îndeaproape. Apoi s-a dus la culcare, iar a doua zi dimineață soțul ei a fost împușcat. Mi-a amintit de Sabina Wurmbrand. A spus că nu îl va îndemna niciodată pe soțul ei să plece, fiindcă Dumnezeu îl chemase să lucreze aici.

TOȚI membrii familiei le spun să părăsească Mosul. Că nu e sigur. Că au fiice și trebuie să plece. Dar ei spun că rămân, fiindcă Isus i-a chemat aici. E singurul pastor evanghelic rămas într-un oraș de două milioane de oameni!

Extraordinar, extraordinar, extraordinară mărturie! A meritat călătoria!

ZIUA 15

O MĂRTURIE DIN ȚĂRÂNĂ

Nu vă înșelați! Dumnezeu nu se lasă batjocorit! Căci ceea ce seamănă omul, aceea va și secera. Cel ce seamănă în firea lui va secera din firea lui putrezirea, dar cel ce seamănă în Duhul va secera din Duhul viață veșnică. Să nu obosem făcând binele, căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.

GALATENI 6:7-9

.....

Nepal, 2012

Nepal este unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le-am văzut vreodată. Într-unul dintre orașele pe care le-am vizitat, puteam să ies din camera de hotel și, dacă era senin, să văd patru dintre cei mai înalți munți din lume, doar ieșind pe balconul camerei. Când ești în avion și te uiți pe geam, trebuie să privești ÎN SUS pentru a vedea vârfurile munților – uau!

În Nepal l-am întâlnit pe pastorul Salindra, un om dispus să încaseze o bătaie pentru un membru al congregației care era deja mort!

Când un frate creștin, pe care îl vom numi „Bilal”, a murit într-un mic orașel nepalez, familia lui a considerat important să îi înmormânteze trupul. Este greu pentru mulți creștini americani să înțeleagă prioritatea pe care membrii nepalezi ai familiei noastre o acordă acestui ritual, dar în cultura lor înmormântarea și piatra funerară nu este doar un mod de a scăpa de un trup, ci o „Eben-Ezer” (1 Samuel 7:12) – o piatră de hotar permanentă marcând credința unei persoane și credința lui Dumnezeu.

În orașul lui Bilal trăiau în jur de treizeci de mii de oameni, dar la acea vreme erau doar patru sau cinci familii creștine. Când a murit, hindușii radicali au venit să ia trupul pentru a-l incinera, după obiceiul hindus. Familia lui Bilal a spus nu, voiau funeralii și o înmormântare creștină.

Salindra, tânărul pastor care conducea biserica lor, se afla la ei acasă pentru aranjamentele înmormântării, când a auzit strigăte afară. Se adunase o mulțime numeroasă de hinduși. Oamenii strigau și lansau amenințări: *cereau* să li se dea trupul pentru a oficia ultimele ritualuri hinduse și să îl incinereze.

În timp ce îmi povestea, Salindra mi-a explicat că în viața unui hindus sunt trei borne importante: nașterea, căsătoria și moartea. Incinerând trupul lui Bilal, hindușii sperau să șteargă mărturia lui creștină. Incinerarea era un mesaj către toți că nu fusese *în realitate* creștin, că în ultimele sale clipe respinsese religia „străină” a creștinismului și se întorsese la hinduism. Un mormânt, în schimb, avea să fie o mărturie permanentă că acest om care murise a fost *creștin*. Pentru ce altceva trupul lui ar fi fost îngropat, în loc să fie incinerat, după obiceiul hindus?

Salindra a ieșit din casă și le-a spus hindușilor că Bilal a fost creștin și că familia lui voia o înmormântare creștină. Mulțimea a fost cuprinsă de furie, apucându-l pe Salindra și pe alți doi creștini

și bătându-i cu bătele și pumnii. Cei trei creștini au fugit ca să scape cu viață, încercând să urce pe biciclete și să plece din zonă. Dar mulțimea a continuat să-i atace.

Creștinii au găsit refugiu în casa Bimalei, o bătrână văduvă creștină, care le-a deschis ușa fugarilor și i-a lăsat înăuntru, în ciuda mulțimii furioase care veneau pe urmele lor. De ce ar risca un atac asupra casei ei adăpostindu-i pe creștini?

„Sunt slujitoarea Domnului, ne-a spus, așa că trebuie să fiu puternică. Nu am să mă tem, fiindcă El este cu noi. M-am gândit că unii dintre oamenii aceia s-ar putea să îmi facă probleme, dar trebuie să fiu puternică.”

Mulțimea de hinduși furioși a dat înapoi și creștinii au putut să vină, să îi scoată repede din casă pe Salindra și pe ceilalți și să îi ducă într-un loc sigur. Rănile lui Salindra din urma bătăii au fost oblojite. Era teafăr la corp, dar în inima lui era zbucium. Timp de o săptămână după atac nu a putut dormi.

„M-am rugat și am înțeles, când am citit din Biblie, că trebuie să îi iert [pe hindușii care m-au atacat], fiindcă Domnul spune că, dacă nu îi ierți pe ceilalți, nici tu nu vei fi iertat. Aceste cuvinte mi-au străpuns inima.”

Dumnezeu a continuat să îl convingă pe Salindra să îi ierte pe agresorii lui amintindu-i de iertarea pe care el însuși o primise.

„Am făcut și eu câteva lucruri rele, câteva greșeli, așa că Domnul lucrează. De aceea trebuie să iert. Domnul îmi vorbea: «Iartă-i. Ei trebuie să vină la Mine». Domnul îmi vorbea. Apoi am spus da. Trebuie să lucrez în mijlocul lor, pentru ca ei să vină la Cristos.” La o lună după atac, Salindra a reușit să îi ierte pe deplin pe cei care l-au atacat și l-au rănit.

A continuat să slujească în orașul acela, chiar dacă în urma atacului congregația lui s-a înjumătățit. Mulți creștini au dat înapoi, de frică. Nu voiau să riște să devină ținte ale hindușilor radicali mergând la biserică sau adunându-se împreună cu ceilalți creștini. Pentru cei ce au continuat să frecventeze biserica, Salindra a

început o serie de predici care să le dea putere și curaj să reziste persecuției cu care se confruntau.

„Într-o zi, toți oamenii sunt datori cu o moarte”, a spus congregației sale. „Viața aici [pe pământ] este foarte scurtă. Orice ne vor face din cauză că suntem creștini – ceea ce vom pătimi –, chiar și dacă trebuie să murim, vom muri pentru că vom avea o viață lungă [în veșnicie cu Cristos].”

Credincioșii prea speriați ca să vină la biserică îi cereau uneori lui Salindra să vină acasă la ei ca să se roage împreună. Nu voiau să fie identificați în public ca fiind creștini, dar voiau totuși să se întâlnească în mod discret cu pastorul lor pentru încurajare și rugăciune. Salindra era încredințat că, într-o zi, curajul lor se va întări și se vor întoarce la adunările din biserică. „Eu cred că vor veni într-o bună zi, spune el, fiindcă au prins gust de Domnul.”

Și există o piatră funerară care dă mărturie pentru totdeauna că *există* creștini în oraș. Gerații de acum încolo, familia lui Bilal poate să meargă la acest mormânt și să își amintească de credința lui. „Uite! Tatăl nostru a fost creștin! Dacă ar fi fost hindus, ar fi fost incinerat. Nu ar exista nici un mormânt, viața lui nu ar fi fost marcată prin nimic. Dar el a fost creștin!” Marca credinței lui este chiar acolo, în țărână.

DE REFLECTAT

Culturile occidentale au idei foarte diferite despre moarte. Noi nu ne gândim la piatra funerară ca la o mărturie, așa cum o face familia noastră creștină din Nepal. Dar toți lăsăm *cu adevărat* o mărturie. Noi toți, prin viața noastră, lăsăm în urma noastră semne pentru familiile și bisericile noastre, pentru credincioșii din jur. Tu ce semne lași în urma ta? Ce vor spune oamenii după ce te vei duce la cele veșnice? Vor spune: „Acest om a fost creștin!”

sau vor avea îndoieli în această privință? Notează-ți pe hârtie zece cuvinte care descriu genul de moștenire spirituală pe care vrei să o lași familiei tale și prietenilor, iar apoi trăiește ziua de astăzi astfel încât să lași semne clare ale credinței tale în Cristos.

RUGĂCIUNE

Doamne, Creatorul universului, neîngrădit de timp, ajută-mă să trăiesc astăzi în așa fel încât viața mea să lase semne dumnezeiești în veșnicie pentru cei din jurul meu. Dă-mi puterea de a trăi în așa fel încât, după ce mor, familia mea, colegii de muncă și prietenii mei să poată spune fără ezitare: „A fost creștin!” sau „A fost creștină!”

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Am întâlnit un pastor a cărui viață este permanent amenințată din cauza lucrării sale evanghelice. Nu are mai mult de opt clase, dar conduce o biserică ce a dat naștere altor paisprezece biserici-fiice! Un frate și un lucrător plin de credință! A fost ciudat când am încheiat discuția cu el. A spus că nu voia să iasă împreună cu noi, fiindcă, dacă proprietarul l-ar vedea cu niște occidentali, i-ar mări chiria!

CITATE ASUPRA CĂRORA SĂ MEDITĂM

După cum spune Elisabeth Elliot, nici măcar o moarte de martir nu este clasificată ca fiind un gest extraordinar de ascultare atunci când urmăm un Mântuitor care a murit pe cruce. Dintr-odată, o moarte de martir apare ca un gest normal de ascultare.

David Platt¹

Dar nu numai atât, ci ne lăudăm și în necazuri, știind că necazul lucrează răbdare, răbdarea lucrează integritate, integritatea lucrează speranță, iar speranța nu ne face de rușine, întrucât dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.

Romani 5:3-5

1 Extras din RADICAL: TAKING BACK YOUR FAITH FROM THE AMERICAN DREAM, de David Platt, copyright © 2010 de David Platt. Folosit cu acordul WalterBrook Multnomah, o editură aparținând Random House, divizie a Penguin Random House LLC. Toate drepturile rezervate.

ZIUA 16

„A FOST O PERIOADĂ MINUNATĂ”

Atunci împăratul Nebucadnețar s-a înspăimântat și s-a ridicat în grabă.

El le-a zis sfetnicilor săi:

– Nu am aruncat noi în mijlocul focului trei bărbați legați?

Ei i-au răspuns împăratului:

– Sigur, împărate!

El a zis:

– Iată, eu văd patru bărbați umblând liberi și nevătămați în mijlocul focului, iar înfățișarea celui de-al patrulea seamănă cu a unui fiu de Dumnezeu.

DANIEL 3:24-25

.....

China, 2002

Era a doua mea vizită în China. Am putut să o iau pe soția mea cu mine – prima ei călătorie în străinătate și o fereastră deschisă

pentru ea înspre munca și călătoriile pe care le fac pentru Vocea Martirilor. Am mers mai întâi în Vietnam, unde am intervievat creștini persecutați din grupul etnic Hmong, în spatele unei dubițe aflate în mers – niciunde nu se simțeau în siguranță dacă erau văzuți în compania unor occidentali.

După Vietnam, am mers în China, unde am întâlnit-o pe sora Tong. Fusese eliberată din închisoare cu câteva săptămâni înainte de sosirea noastră. Urma să îi iau un interviu, iar apoi să scriu despre mărturia ei și timpul petrecut în închisoare.

Sora Tong găzduia acasă la ea adunarea unei biserici neînregistrate. Bisericile sunt obligate să se înregistreze la stat, supunându-se controlului oficialităților de la „Afacerile religioase” din cadrul Partidului Comunist. O biserică înregistrată primește dispoziții cu privire la timpul și locul unde se poate aduna și cine are permisiunea de a conduce adunările. Copiii sub optsprezece ani nu au voie să participe. Toate activitățile religioase sunt preconizate să aibă loc doar dacă primesc aprobarea statului.

Orice adunare în afara acestui sistem și fără aprobarea statului este o „adunare religioasă ilegală”. Cei prinși la astfel de adunări sunt interogați, arestați și închiși. Practic însă, ofițerii Biroului de Securitate Publică își îndreptau atenția îndeosebi asupra gazdelor și liderilor religioși, mai degrabă decât să încerce să aresteze fiecare persoană în parte prinsă că participa la adunări.

Astfel, sora Tong, care a găzduit o asemenea adunare în casa ei, a fost arestată și trimisă la închisoare pentru șase luni. Era un efort al statului de a o „reeduca”, astfel încât să gândească mai mult ca un comunist și mai puțin ca o persoană care are „gândul lui Cristos” (1 Corinteni 2:16).

Sora Tong s-a întâlnit cu noi într-un loc care ne putea asigura un cadru discret. Cu siguranță putea avea și mai multe probleme dacă era prinsă întâlnindu-se cu niște străini. Era mărunță, cu umeri firavi. Soția mea, care are un metru șaptezeci înălțime, părea să o domine pe sora Tong. Am salutat-o și am făcut schimb de

amabilități, purtând o discuție lejeră prin intermediul traducătorului nostru. Apoi, mi-am scos reportofonul ca să încep interviul.

Prima întrebare: „Povestiți-mi despre închisoare.”

Mă gândeam că puteam crea cadrul poveștii abordând direct subiectul suferinței sale. Mă așteptam să aud detalii pline de culoare despre cât de grea i-a fost viața în închisoare: patul era foarte tare, mâncarea era oribilă, șobolanii erau atât de mari! Așteptam nerăbdător, în timp ce translatorul traducea engleza mea în mandarină. Reportofonul mergea, stiloul era pregătit să surprindă fiecare detaliu al tabloului pe care ea avea să îl zugrăvească prin cuvintele ei.

Când sora Tong a auzit întrebarea mea de la traducător, fața i s-a luminat de ceea ce nu pot numi decât un zâmbet divin. I-a spus ceva în chineză traducătorului. Acesta s-a întors spre noi.

„O, da. A fost o perioadă *minunată*.”

M-am întors spre traducător. Eram derutat. Întrebasem despre *închisoare*, iar sora Tong, cu un zâmbet larg pe față, a spus că a fost minunat. Probabil că translatorul meu nu mi-a înțeles întrebarea. Ceva nu se lega, nu-i așa? Fiindcă, așa cum înțelegeam eu lucrurile, nu era posibil ca cineva să spună vreodată că închisoarea era minunată. Așa-i?

Sau era posibil?

Translatorul m-a asigurat că tradusese corect – și întrebarea mea, și răspunsul ei. „O, da. A fost o perioadă *minunată*.”

Fără îndoială, acum aveam mai multe întrebări pentru sora Tong. Cum putea să fie minunată închisoarea? Ce parte din experiența aceea îi aducea pe chip un zâmbet atât de larg când se gândea la ea?

A fost cât se poate de bucuroasă să ne răspundă.

Închisoarea a fost minunată fiindcă Dumnezeu a fost acolo cu ea! Sora Tong ne-a spus cât de aproape, cât de specială a fost relația ei cu Isus în închisoare. A fost ca și cum El îi acorda o atenție sporită în acele momente, iar inima ei era încălzită de atingerea și

prezența Lui excepțională. S-a simțit atât de aproape de Creatorul universului în închisoare, încât îi era greu să se gândească la acele momente altcumva decât ca la ceva minunat.

Și nu a fost doar prezența lui Cristos. El i-a îngăduit surorii Tong să facă o lucrare extraordinară de propovăduire în închisoare. A avut șansa de a atrage câteva colege de celulă într-o relație cu Cristos. Ce poate fi mai minunat decât să vezi pe cineva smuls din împărăția iadului și adus în Împărăția veșnică a lui Isus Cristos?

O, da. A fost o perioadă minunată.

Sora Tong nu era prea interesată să vorbească despre condițiile fizice din închisoare, era mult mai concentrată asupra condițiilor spirituale. Iar în ce privește condițiile spirituale, fusese minunat!

Conversația cu sora Tong m-a schimbat. Mi-a schimbat profund opiniile.

Înainte de acea conversație, nu aveam un cadru de referință în care să-mi treacă măcar prin minte că închisoarea este ceva minunat. Știi, închisoarea însemna *suferință*, iar dacă ai posibilitatea, ea trebuie evitată, nu-i așa? Dar sora Tong nu evitase suferința și, de fapt, când se gândea la ea acum, îi apărea un zâmbet extraordinar pe chip, ca și cum tocmai ar fi privit raiul prin gaura cheii.

Dacă închisoarea nu însemna suferință, ci o perioadă minunată, ce altceva e posibil să îmi scape? Ce altceva poate fi minunat dacă îl primim din mâna unui Mântuitor iubitor? Ar putea fi boala minunată? Ar putea fi lipsa unui loc de muncă minunată? Ar putea fi pierderile financiare minunate?

Dar dacă aceste lucruri duc la experiența apropierii de Cristos într-un mod nou și intens? Dacă aceste lucruri ne fac să îl cunoaștem mai bine pe Isus și să ne dăruim mai mult Lui? Dacă aceste experiențe deschid ușa către o nouă cale de slujire și ne permite să ducem mesajul Evangheliei unor oameni pe care altminteri nu i-am fi întâlnit niciodată? Există ceva care să nu poată fi minunat dacă este folosit de Dumnezeu?

Traducătorul nu a dat peste cap nici întrebarea, nici răspunsul. Dar sora Tong m-a dat pe mine peste cap în ziua aceea. A schimbat modul în care gândeam despre închisoare și suferință. Mi-a deschis ochii asupra faptului că până și cele mai „rele” locuri de pe pământ pot fi locuri ale binecuvântării și prezenței lui Dumnezeu. Ele pot fi cu adevărat *minunate*.

DE REFLECTAT

Există vreo situație în viața ta, în clipa de față, care nu răspunde speranțelor sau așteptărilor tale, este la kilometri (sau mai mult) distanță față de ceea ce crezi că este *minunat*? Este posibil ca în aceste circumstanțe să fie vorba de lucrarea lui Dumnezeu? Este posibil ca în această situație să poți avea o experiență nouă, deosebită a cunoașterii Lui? Sau poate te-a pus într-o poziție în care vei intra în contact cu oameni pe care altfel nu i-ai fi întâlnit niciodată – oameni care nu știu încă despre dragostea pe care Isus le-o poartă. Ești dispus să privești această situație – pe care probabil nu ți-ai dorit-o niciodată și nu te-ai fi așteptat la ea – ca fiind *minunată*? Scrie în jurnalul tău despre aceste circumstanțe și cum îl vezi pe Dumnezeu lucrând în mijlocul lor.

RUGĂCIUNE

Doamne Dumnezeule, îți mulțumesc că, alături de Tine, chiar și o celulă de închisoare poate fi *minunată*. Aduc în fața Ta situația mea dificilă cu privire la _____ Cuvântul Tău îmi spune: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul!” (Filipeni 4:4), astfel că în clipa asta mă bucur în ciuda situației mele. Îți cer ca, la fel ca sora Tong, să pot avea experiența unei apropieri speciale de Isus, chiar și într-o situație pe care nu mi-am dorit-o și nici nu am avut-o în plan. Te rog, dă-mi ochii spirituali pentru a vedea nevoile celor din jurul meu și dorința de a le vorbi despre numele Tău și despre dragostea Ta celor pe care îi întâlnesc. Amin.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Trebuie să depunem ceva eforturi pentru a-i face pe acești dragi prieteni să vorbească despre necazurile cu care se confruntă. Sincer vorbind, ei nici nu se gândesc la așa ceva! Trebuie să le smulgem cu de-a sila cuvintele, când e vorba să descrie un arest sau o celulă de închisoare.

ZIUA 17

„DOAR CĂ ÎL IUBEȘTE PE DUMNEZEU MAI MULT ACUM”

Atunci gura ni s-a umplut de râsete, și limba noastră – de strigăte de bucurie. Atunci se spunea printre neamuri: „Domnul a făcut lucruri mari pentru ei!” Domnul a făcut lucruri mari pentru noi; de aceea suntem bucuroși.

PSALMII 126:2-3

.....

Praga, Republica Cehă, 2017

Una este să mergi la o întâlnire cu o persoană necunoscută care a avut parte de persecuție, însă cu totul altceva este când urmează să întâlnești pe cineva pe care *deja îl cunoști bine*, imediat după ce a trecut printr-o perioadă de persecuție aprigă. Prin asta se deosebea această călătorie față de altele. În

anumite privințe, aveam mai multe semne de întrebare decât într-o călătorie „obișnuită”.

Urma să îi iau un interviu lui Petr Jašek, la doar opt zile după ce a fost eliberat dintr-o închisoare din Sudan, unde petrecuse paisprezece luni. Fusese judecat ca spion și condamnat la închisoare „pe viață” – ceea ce după legile din Sudan însemna 20 de ani – plus patru ani suplimentari. Din fericire, guvernul ceh negociase eliberarea lui și acum se întorsese acasă.

Urma să îl *cunosc* pe Petr. Fusesem colegi mai bine de un deceniu și călătoriserăm împreună în țări în care există persecuție. A fost la noi acasă și noi am fost la el. Dar asta a fost *înainte* de cele paisprezece luni de închisoare, numărându-se aici și perioada în care a împărțit celula cu luptători ISIS, arestați și ei în Sudan. Oare cât de diferit era Petr pe care îl întâlneam în Praga față de vechiul Petr? Am consultat experți cu privire la ce să mă aștept și cum să îl ajut pe Petr să proceseze experiența și suferința pe care a îndurat-o. Dacă a avut de îndurat tortură? Dacă mintea și corpul său fuseseră afectate? De ce avea nevoie de la noi? Cât timp ar putea să poarte cicatricile acelor lungi luni de încarcerare?

Zborul meu a sosit în Praga după-amiaza târziu și urma să ne întâlnim cu Petr și familia lui la cină. Am făcut un duș rapid, după care am coborât în holul hotelului la ora stabilită și iată-l pe Petr. Era mai slab, da, dar zâmbea larg. Ce onoare să îl îmbrățișez și să-i urez bun venit acasă și să-i zic că noi și atâția alții se rugaseră pentru el.

Am petrecut mari părți din următoarele patru zile într-o cameră împreună, Petr relatându-și povestea de la început până la sfârșit. A început cu momentul în care s-a dus la aeroport pentru a pleca din Sudan, când doi ofițeri de securitate l-au bătut pe umeri, după ce primise biletul de îmbarcare. Și a încheiat cu ziua în care stătea afară citind din Psalmi, când un gardian al închisorii Kober a venit și i-a spus: „Petr, ai fost eliberat”.

Povestea lui avea atâtea părți extraordinare. Aproape că a fost torturat cu apă de colegii de celulă din ISIS. Mai era faptul că fost băgat la carceră și a considerat asta o binecuvântare. Apoi felul în care a reușit din închisoare să vorbească în mod regulat la telefon cu familia lui.

Partea de poveste care mi se pare cea mai uimitoare a fost modul în care Dumnezeu îl pregătise. Cu certitudine, viața pe care a dus-o l-a pregătit. De la copilăria petrecută în casa unui pastor prigonit într-o țară comunistă la călătoriile în jurul lumii pentru a întâlni și intervieva creștini persecutați, educația lui Petr în domeniul persecuției fusese îndelungă și intensă. Dar, chiar mai mult de atât, Dumnezeu îl mai pregătise într-un mod unic: printr-un vis.

Cu doi ani înainte de călătoria în Sudan, Petr a avut într-o noapte un vis în care s-a văzut clar într-o celulă de închisoare. A văzut clar în vis cum ușa celei se închide, auzind clicul zăvorului, și a înțeles că șederea lui în închisoare nu va fi scurtă. Visul a fost atât de real, de profund, încât în dimineața următoare la biserică, tulburarea i se citea pe față. Era atât de tulburat, încât prietenii lui creștini l-au întrebat: „Ce s-a întâmplat, Petr?”

După mai bine de doi ani, în seara în care a fost arestat în Sudan, a fost interogat în jur de 24 de ore înainte ca, în cele din urmă, să fie dus într-o celulă din sediul Serviciului Național de Informații și Securitate (NISS). Celula era destinată unui singur deținut, dar în ea se aflau deja șase oameni: unul pe pat și încă cinci pe jos. Cei de pe jos au început să se înghesuie unul în altul pentru a-i face loc și lui să se așeze.

Petr a fost adus înăuntru de unul dintre gardienii NISS, iar când s-a întors și a văzut ușa închizându-se, zăvorându-l înăuntru, a fost imediat transportat înapoi, în noaptea visului său. Era *exact aceeași ușă* pe care o văzuse în vis. Aceeași culoare. Același gemuleț în mijlocul ei. Același clic al zăvorului care se

închide. Și a știut că Dumnezeu îl pregătise pentru această celulă, cu doi ani în urmă.

A fost primul dintre numeroasele momente extraordinare ale poveștii lui Petr. Sunt încă uimit că a petrecut paisprezece luni într-o închisoare din Sudan fără să contracteze malarie. Eu am fost doar *șase zile* în Sudan și am venit acasă cu această boală groaznică!

Petr a vorbit despre ziua în care, după patru luni de închisoare, i-a condus pe câțiva colegi deținuți la credința în Cristos. Fusese frustrat și neliniștit înainte de asta, întrebându-l pe Dumnezeu cât timp va trebui să stea în închisoare. Dar după ziua aceea – văzând că Dumnezeu îi îngăduia să aibă în închisoare un impact cu ecouri în veșnicie – atitudinea lui s-a schimbat complet. Rugăciunea lui a trecut de la „cât timp?” la „atâta vreme cât Tu mă vrei aici și atâta vreme cât ai o misiune pentru mine, voi sta”.

A vorbit despre cât de însetat era după Cuvântul lui Dumnezeu, când i s-a îngăduit în sfârșit să aibă o Biblie în închisoare. Singurul loc în care avea suficientă lumină pentru a citi era lângă fereastra celulei, așa încât stătea acolo de dimineață până la vremea cinei, ospătându-se hulpav din Scriptură. A citit toată Biblia în trei săptămâni!

Lucrarea pe care Dumnezeu i-a îngăduit-o lui Petr a crescut din acel moment. A fost transferat într-o altă închisoare, care avea o capelă, având posibilitatea de predica în fața a sute de deținuți. Și era pregătit, fiindcă orele pe care le petrecuse pătrunzându-se de Cuvântul lui Dumnezeu i-au oferit nenumărate subiecte despre care să predice.

La capătul timpului petrecut împreună în Praga, am rămas uimit de modul unic în care Dumnezeu îl pregătise pe Petr – și pe soția și copiii lui – pentru această grea încercare și cum, de asemenea, l-a sprijinit și l-a călăuzit în mijlocul ei.

Când am ajuns acasă, Char m-a întrebat cum era Petr. Luni la rând ne rugaserăm împreună pentru el și amândoi

ne întrebam ce suferințe îndurase și cum ar fi putut acestea să îl afecteze.

„Extraordinar”, i-am zis. „E același Petr. Doar că îl iubește pe Dumnezeu mai mult acum.”

DE REFLECTAT

Unul dintre lucrurile pe care mi le-a împărtășit Petr a fost importanța pe care rugăciunile oamenilor lui Dumnezeu a avut-o pentru el în închisoare. Era mereu uimit că se culca în fiecare seară la ora nouă, când se stinge lumina în închisoare, și adormea imediat. Când a sosit acasă, a aflat că oamenii din biserica lui hotărâseră ca în fiecare seară, la ora opt, să se oprească din ceea ce făceau și să se roage pentru Petr, pentru siguranța, încurajarea și sănătatea lui. Dintr-o dată, a înțeles de unde venea somnul lui odihnitor: la ora opt în Republica Cehă este ora nouă în Sudan. Capacitatea lui de a adormi imediat în fiecare noapte – indiferent de ceea ce se petrecea în jurul lui – era un rezultat direct al celor care se rugau pentru el tocmai în acel moment! Ia hotărârea de a te ruga în fiecare zi pentru creștini care, la fel ca Petr, se află în închisoare pentru credința lor în Cristos. Le poți găsi numele și poveștile (și le poți scrie scrisori) pe www.PrisonerAlert.com. Îți poți seta o notificare pe telefon sau poți așeza fotografia lor alături de Biblie sau pe frigider. Dar ia decizia de a te ruga în fiecare zi și adu-ți aminte, din povestea lui Petr, cât de importante sunt rugăciunile tale.

RUGĂCIUNE

Doamne, ajută-mă să nu nesocotesc niciodată puterea rugăciunii în viața mea sau a celor pentru care mă rog. Îți mulțumesc că ne-ai pregătit și ne vei da putere pentru orice situație cu care ne vom confrunta astăzi. Ajută-mă să merg înaintea cu îndrăzneală, având încredere în Tine. Și fie

ca dificultățile cu care mă confrunt să mă facă, la fel ca pe Petr, să Te iubesc mai mult.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Înainte de eliberarea lui, am avut discuții despre cum va fi Petr după paisprezece luni de închisoare. Cum îl vor fi afectat? Ce afecțiune a trupului sau a minții se va face vizibilă după condițiile aspre din închisoare? Sunt fericit să anunț că Petr nu are nici o „afecțiune”. Este același Petr... doar că îl iubește pe Dumnezeu MAI MULT decât oricând! A fost realmente remarcabil să fiu împreună cu el.

De ascultat

Poți asculta conversația mea cu Petr înregistrată în Praga pe site-ul www.VOMRadio.net/Petr.

RUGĂCIUNE PENTRU CREȘTINII PERSECUTAȚI

Un lucru pentru care îmi place să mă rog în legătură cu membrii persecutați ai familiei noastre este ca Dumnezeu să le dea de știre, prin Duhul Sfânt, că oamenii se roagă pentru ei.

Petr a aflat după ce s-a întors acasă din Sudan că oamenii se rugau în fiecare seară la ora la care el se culca.

Dar am auzit, de asemenea, despre cazuri în care Dumnezeu răspunde acestei rugăciuni în mod mai direct. Am întrebat-o pe Gracia Burnham, o misionară și fostă ostatică în Filipine, despre oamenii care s-au rugat pentru ea și soțul ei, Martin, în timp ce erau ținuți ostatici de un grup de musulmani radicali.

A spus că au fost mai multe momente din lungile lor luni de captivitate în care Martin s-a uitat la ea și a spus: „Cineva se roagă pentru noi în clipa asta”. Alteori, ea îi spunea lui același lucru. Cumva știau!

ROAGĂ-ȚE ASTĂZI ca creștinii supuși persecuției să știe – în momentul în care ne rugăm! – că lumea nu i-a uitat și că se roagă pentru ei chiar în acea clipă.

ZIUA 18

BUCURIA DIN PLANUL LUI DUMNEZEU

Cuvântul Domnului i-a vorbit lui Iona, fiul lui Amitai, zicând:
„Ridică-te și du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei,
căci răutatea ei s-a suit până la Minel.” Dar Iona s-a ridicat ca să
fugă la Tarșiș, departe de fața Domnului. El a coborât la Iafô și a
găsit acolo o corabie care mergea spre Tarșiș. După ce a plătit prețul
călătoriei, s-a urcat în corabie ca să meargă împreună cu marinarii la
Tarșiș, departe de fața Domnului.

IONA 1:1-3

.....

Iordan, 2016

Pastorul Aqil conduce o biserică evanghelică în Iordan. La fel
ca în cea mai mare parte a Orientului Mijlociu, țara este 100%
musulmană. Biserica lui Aqil nu este ilegală, dar în mod cert

nu este populară. Amenințările și presiunea asupra lucrării lor – îndeosebi orice fel de propovăduire în rândul musulmanilor – nu sunt ceva ieșit din comun.

După ce războiul civil s-a încins în vecinătate, în Siria, distrugând țara, zeci de mii de refugiați au venit în valuri în Iordanul natal al lui Aqil. Știa de sosirea acestora și cunoștea vag cum se zbăteau să își câștige existența. Dar el avea deja o misiune: conducea o biserică. Se confruntase deja cu presiunea și persecuția.

Atunci, un donator a sunat la biserică, oferind fonduri pentru a-l ajuta pe Aqil să vină în ajutorul refugiaților sirieni. I-a spus politicos donatorului: „Nu, mulțumesc”. Agenda lui era plină. Nu avea de gând să pornească misiuni noi ori alte activități prin care să își umple calendarul săptămânal.

A simțit însă foarte limpede că Dumnezeu îi spunea să nu își închidă inima în fața refugiaților sau a acestei șanse de slujire. După o noapte de nesomn, certându-se cu Dumnezeu, Aqil l-a sunat pe donator. Da, a spus, era dispus să participe la distribuirea de ajutoare, dacă oferta donatorului mai era valabilă.

Și așa a început o misiune. Aqil și alții din biserica sa au început să călătorească într-o zonă unde mii de refugiați stăteau în adăposturi improvizate, corturi și orice altceva mai găseau. Nu aveau mijloace prin care să se întrețină. Copiii lor nu erau bineveniți în școlile din zonă.

Refugiații proveneau din diferite curente de credință. Unii erau creștini nominali, alții erau yazidiți, unii erau șiiți, alții erau sunniți. Toți erau disperati. Toți erau departe de casă.

Pe lângă ajutorul umanitar, Aqil și creștinii din biserica lui ofereau și rugăciune. Și spuneau clar, de fiecare dată, că se vor ruga la Isus – *Isa al Masih* – nu la Allah sau Mohamed. Foarte rar s-a întâmplat ca cineva să respingă oferta lor de rugăciune. La urma urmei, refugiații aveau nevoie disperată de ajutor, ce rău putea fi să ceară și de la Isus?

Într-o zi, se aflau în casa unei femei împreună cu copiii ei și din nou pastorul s-a oferit să se roage. Mama a acceptat, spunând că puteau să se roage. Și a menționat anume faptul că fiul ei mic are o malformație congenitală la inimă, cu care se lupta de la naștere. Astfel că pastorul și ceilalți creștini s-au rugat pentru această familie în numele lui *Isa al Masih*, după care au plecat pentru a distribui în continuare ajutoare. La capătul zilei, s-au întors în oraș.

Câteva zile mai târziu, a sunat telefonul pastorului. Era mama care a primit ajutoarele și cea pentru care s-au rugat.

„Vreau să îmi notați pe hârtie rugăciunea pe care ați spus-o pentru fiul meu”, i-a spus pastorului.

Acesta a fost un pic derutat. „Bine, cred că o pot scrie. Dar îmi puteți spune de ce aveți nevoie de rugăciunea scrisă?”

„E vorba despre murmurul cardiac pe care îl avea fiul meu, cel din naștere. A dispărut! Medicii spun că nu există nici un semn că ar fi avut vreodată vreo problemă la inimă! Vreau să-mi scrieți rugăciunea pe care ați spus-o, fiindcă vreau să o spun și pentru ceilalți copii ai mei.”

Musulmanii sunt învățați exact ce să îi spună lui Allah și când să o spună. Această femeie tocmai văzuse cum Isus l-a vindecat pe fiul ei, așa că dorea să se roage Lui acum, fiindcă înțelesese că El efectiv răspunde la rugăciuni. Însă voia să fie sigură că va spune cuvintele potrivite!

Aqil a zâmbit încântat, lăudându-l pe Domnul pentru atingerea Lui tămăduitoare asupra băiatului. Și i-a explicat acestei mame că nu este vorba de vreun cuvânt special care a dus la vindecarea fiului ei. E vorba despre *Cel* căruia i-au fost adresate. Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost Cel căruia i se rugase pentru fiul ei și El, care a auzit rugăciunile lor, le-a răspuns și a vindecat inima micuțului.

Nu după mult timp, acea mamă s-a hotărât să îl urmeze pe *Isa al Masih*, Cel care ascultă și răspunde rugăciunilor noastre.

Când Aqil mi-a spus povestea, a făcut-o cu un pic de sfială. La urma urmei, se certase cu Dumnezeu, spunându-i că era prea ocupat pentru a adăuga lucrarea de slujire a refugiaților la programul său săptămânal. În plus, erau oameni acasă, în țara lui, care aveau nevoie de Dumnezeu. Nu putea Dumnezeu să trimită pe altcineva ca să lucreze cu sirienii?

După ce a acceptat această misiune, l-a văzut de nenumărate ori pe Dumnezeu lucrând cu putere. Refugiații musulmani erau adesea nedumeriți că oameni de aceeași credință cu ei nu îi ajutau, dar acești creștini o făceau. Aqil a văzut mâna lui Dumnezeu lucrând. A văzut cum Dumnezeu se ocupă de nevoile oamenilor, adesea în mod miraculos. A văzut bolnavi vindecându-se. Și a văzut musulmani – chiar și lideri islamici – părăsind islamismul pentru a-l urma pe Isus. Aceste povești nu erau o minune care apare o dată la un an, ele au devenit evenimente săptămânale, la care aproape că te așteptai.

Timpul petrecut în mijlocul refugiaților a devenit momentul său preferat din săptămână. Era locul unde se simțea cel mai împlinit în munca sa. Era locul unde Dumnezeu se părea că acționează cel mai clar și mai des. În misiunea de slujire pe care încercase să o evite, găsea acum la modul absolut entuziasm și bucurie.

DE REFLECTAT

Când lui Aqil i s-a oferit prima dată șansa – și fondurile – de a lucra cu refugiații sirieni, a refuzat: „Nu, mulțumesc”. Momentul nu coincidea cu planul lui. Și totuși, Dumnezeu l-a îndemnat cu blândețe să spună da și această misiune a devenit cea mai rodnică și satisfăcătoare activitate a lui.

Cu siguranță, Aqil nu este singurul care a răspuns așa. Iona a fugit efectiv (pe mare, mai precis) de chemarea pe care Dumnezeu i-a adresat-o. Moise s-a rugat: „Ah, Stăpâne, te rog, trimite pe

altcineva” (Exodul 4:13). Nu putem spune da fiecărei ocazii care ne iese în cale. Dar atunci când este clar că Dumnezeu este cel ce ne îndrumă, trebuie să urmăm glasul și chemarea Lui.

Ție, ți-a deschis Dumnezeu o ușă prin care ai ales să nu pășești? Te-a chemat să faci ceva și tu ai spus: „Nu, mulțumesc”? Rezervă-ți timp să reflectezi asupra motivului. Notează pe hârtie ce te-a împiedicat să spui un „Da” din inimă. Gândește-te dacă nu s-ar putea ca El să-ți fi oferit o cale prin care să vezi cum mâna Sa lucrează cu putere, o cale de a cunoaște o bucurie și o împlinire mai presus de așteptări.

RUGĂCIUNE

Tată, arată-mi calea pe care vrei să merg și ajută-mă să aud glasul Tău, să deslușesc voința Ta și să fiu întotdeauna dispus să spun da chemării Tale. Îngăduie-mi să văd puterea Ta în activitățile în care sunt implicat și să fiu reprezentatul Tău pentru cei din jur, în fiecare situație.

Jurnalul tău

Dintr-o scrisoare de rugăciune de după călătorie
Iată câteva momente importante din călătoria mea:

- Am auzit despre atitudinea deschisă a refugiaților față de mesajul Evangheliei; creștinii care oferă ajutoare le spun refugiaților că vor să se roage pentru ei în numele lui Isus.

Foarte puțini refugiați spun nu. Și au avut loc vindecări și minuni, iar oamenii vin la Cristos.

- Am văzut o misiune de ajutorare a refugiaților care cuprindea o clinică medicală, o clinică stomatologică, o școală, activități de formare profesională. Realmente sute de vieți sunt transformate în fiecare săptămână prin această organizație cu care VOM este binecuvântată să fie parteneră.
- Am fost în casa unei femei siriene cu doi copii. O vizită ce ne-a frânt inimile, fiindcă viața acestei femei musulmane pare să fie lipsită de orice speranță. Soțul a părăsit-o, copiii sunt traumatizați de ceea ce au văzut în Siria. Dar i-a făcut plăcere să primească oameni ai bisericii veniți să îi vorbească. Înainte de a pleca, ne-am rugat ca ea să cunoască dragostea pe care i-o poartă Dumnezeu și ca El să răspundă nevoilor ei și ale copiilor.

ZIUA 19

BIBLIA DIN ÎNCHISOARE

Astfel, dacă cineva este în Cristos, este o nouă creație. Cele vechi s-au dus. Iată, toate au devenit noi!

2 CORINTENI 5:17

.....

Turcia, 2016

„Tata are un spirit atât de evanghelistic... Dacă ar face o mărturisire de credință acestei solnițe, solnița s-ar converti pe loc!”

Stăteam la masă într-un restaurant aflat pe acoperișul unei clădiri, în partea europeană a Istanbulului, cu o vedere incredibil de frumoasă în toate direcțiile. Dacă întorceai privirea, dădeai cu ochii de Hagia Sophia, apoi de Moscheea Albastră, ajungând la Bosfor, cu vasele care treceau încoace și încolo, în depărtare.

Familia cu care ne întâlneam – tată, mamă, fiu adult cu soția lui și o fiică adolescentă – fugiseră din Iran cu câteva luni în urmă.

Tatăl, Houmayoun, fusese dependent de droguri în Iran, ducând o viață lipsită de orice speranță, ca atâția alții într-o țară cu una dintre cele mai înalte rate a cazurilor de dependență din lume. Apoi, Isus i s-a arătat într-un vis, iar când s-a trezit, dependența

lui Houmayoun dispăruse. Nu mai simțea deloc nevoia de droguri. Această minune l-a convins că Isus era mult mai mult decât un profet, era Fiul lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu care ne vorbește și ne vindecă! Cine nu ar vrea să îl urmeze?

Fără consumul zilnic de droguri, sănătatea lui s-a îmbunătățit în mod spectaculos. Dar schimbarea din duhul lui a fost și mai semnificativă.

Ai putea crede că soția lui Houmayoun – văzând că soțul ei nu mai lua droguri și acum o trata mult mai bine decât înainte – a fost încântată. Însă era furioasă. Cum putea să îi aducă o asemenea rușine, ei și întregii familii, renunțând la islamism pentru a-l urma pe Isus?

Familia ei a îndemnat-o să divorțeze, dar ea nu era pregătită să renunțe la căsnicie și la soțul ei. L-a părăsit pe Houmayoun pentru o vreme, dar schimbarea evidentă din viața și inima lui au cucerit-o înapoi. În cele din urmă, a ales și ea să îl urmeze pe Isus, iar casa lor a devenit un far al Evangheliei în orașul lor din Iran. Houmayoun se identifica în mod deosebit cu dependenții de droguri și își dorea să le propovăduiască. A început să le vorbească și i-a fost dat să vadă cum și alți dependenți îl acceptă pe Cristos și renunță la droguri.

Era un evanghelist înăscut. Fiecare conversație pe care o avea cu cineva părea să ducă la subiectul credinței și la ideea că Isus era Dumnezeu care răspundea rugăciunilor. (Nu cred însă că a vorbit vreodată cu o solniță!)

Chelnerul ne-a adus din nou ceai, iar conversația s-a oprit o vreme, cât timp ne-a umplut paharele și s-au împărțit cuburile de zahăr în jurul mesei. Un pescăruș stătea de strajă pe acoperișul clădirii de vizavi.

Ai zice că cineva care îi ajută pe dependenții de droguri să se lase, ar putea fi apreciat de autoritățile locale. Nu în Iran, nu dacă Isus este implicat. În ochii poliției și ai oficialităților religioase, Houmayoun nu îi ajuta pe dependenții de droguri. El îi

îndemna la apostazie, iar asta era considerată o infracțiune. A fost trimis la închisoare.

În închisoare, Houmayoun nu avea Biblie, dar a descoperit că mai sunt și alți credincioși acolo și imediat au căutat o soluție pentru nevoia lor de Biblie. Un carnet de notițe a trecut pe la fiecare deținut creștin și fiecare a scris versetele pe care le învățase înainte de a fi arestat. În cei trei ani în care Houmayoun a stat în închisoare, carnetul acela a devenit Biblia lui (și a celorlalți).

Nu doar Houmayoun a suferit din cauza credinței sale. După arestarea lui, i-a fost arestată și soția, fiindcă și ea era implicată în activitatea bisericii-de-casă pe care o inițiaseră, conducând și alte femei la Cristos. Fiul lor, Haidar, și-a petrecut aniversarea de optsprezece ani în închisoare, fiindcă le vorbea, la rândul lui, celorlalți iranieni despre Isus, Cel care l-a vindecat definitiv pe tatăl lui de dependența de droguri.

Când a fost eliberat din închisoare, Houmayoun a continuat lucrarea de propovăduire pe care Dumnezeu i-a pus-o dinainte. Dar lucrurile s-au înrăutățit. Autoritățile îl urmăreau peste tot. Continuându-și lucrarea, îi puneă în pericol pe ceilalți creștini.

Cu inima grea, familia a luat decizia de a părăsi Iranul. Au trecut în Turcia, unde nu aveau nici un statut și au fost nevoiți să treacă prin lungul proces de imigrare până să li se permită să muncească în mod legal.

Dar lucrarea evanghelică a lui Houmayoun din Iran nu s-a oprit doar pentru că nu se afla în mod fizic în țară. În fiecare seară, era în fața computerului, vorbind prin *video chat* cu creștinii din Iran, pregătindu-i pe liderii bisericii, instruindu-i și încurajându-i să își continue lucrarea crucială de propovăduire.

Un evanghelist nu încetează să evanghelizeze doar fiindcă este plecat din țară. Houmayoun își îmbunătățește rapid vocabularul în limba turcă și începe să poarte conversații despre Evanghelie și cu turcii – în magazin, la restaurant sau oriunde întâlnește oameni care au nevoie de Cristos. În timp ce ne povestea aceste

lucruri, traducând spusele părinților lui, Haidar a făcut remarcă ce a stârnit hohote de râs, cum că tatăl lui ar putea da mărturie și unei solnițe!

„Și ce urmează pe viitor pentru voi?”, am întrebat, așteptându-ne să spună că făceau demersurile necesare din cadrul programului Națiunilor Unite pentru refugiați și așteptau să se ivească șansa de a veni în Occident. Răspunsul lor ne-a surprins: sperau să se întoarcă în Iran. Da, voiau să se întoarcă în țara care îi întemnițase și îi hărțuise. Dar ei nu vedeau o țară care îi întemnițase. Ei vedeau milioane de iranieni întemnițați de islamism, așteptând să afle că există un Mântuitor pregătit și dispus să îi elibereze, să îi vindece și să îi aducă în părtășie cu El.

Cum poate un om cu o inimă de evanghelist să plece, când mai este atât de mult de lucru?

DE REFLECTAT

Pe tine cum te-a schimbat Isus? Care părți din vechea ta viață, „dinainte de Cristos”, au dispărut? Cum ai devenit o „făptură nouă”? Și nu doar începând din momentul mântuirii tale. Cum te-a schimbat Isus în ultimele douăsprezece luni sau în ultimele șase zile? Ce aspect sculptează El în clipa asta pentru a te modela sau a te instrui astfel încât să te asemeni mai mult Lui? Notează-ți în jurnal felul în care Dumnezeu te-a schimbat (partenerul de viață sau un prieten apropiat ar putea să vadă aspecte care pentru tine nu sunt atât de clare).

Ai spus recent cuiva despre aceste schimbări? Oamenii îți pot contesta logica, autoritatea Scripturii sau argumentele de ordin intelectual prin care încerci să îi convingi să îl accepte pe Cristos. Dar este foarte greu să contrazici experiența personală sau biografia unui om. Houmayoun povestește cum a fost ani de zile dependent de droguri și cum l-a întâlnit pe Isus și toată nevoia lui de droguri

a dispărut într-o clipă. Cine poate contrazice așa ceva? Și cine nu ar vrea să îl întâlnească pe acest Isus?

Cere-i lui Dumnezeu să îți ofere săptămâna aceasta șansa de a spune cuiva cum a lucrat El în viața ta.

RUGĂCIUNE

Isuse, îți mulțumesc pentru evangheliștii curajoși ca Houmayoun. Te rog ajută-mă să recunosc extraordinarele schimbări pe care le-ai provocat în viața mea și ajută-mă să le spun oamenilor în săptămâna asta despre felul în care m-ai schimbat, și continui să o faci, astfel încât să semăn mai mult cu Tine.

Vegează asupra fraților și surorilor din Iran și protejează-i. Și convinge mai mulți iranieni să creadă în Tine. Amin.

Jurnalul tău

Dintr-o scrisoare de rugăciune de după călătorie

Călătoria a fost minunată! Printre altele, am avut în mai multe rânduri marea șansă de a întâlni frați și surori care îl slujesc pe Cristos în linia întâi, în multe locuri dificile, precum și ocazia plăcută de a vizita locuri frumoase și obiective turistice istorice renumite în întreaga lume.

Unul dintre momentele importante a fost întâlnirea cu o familie din Iran. Tatăl a petrecut trei ani în închisoare, mama aproape un an. Chiar și fiul lor a fost arestat, pentru credința sa creștină și

pentru a-i pedepsi pe părinții lui (acesta și-a „sărbătorit” aniversarea de optsprezece ani în închisoare). Isus l-a salvat pe tată de dependența sa de droguri, care îl înrobise mai bine de treizeci de ani. În închisoare, acesta le-a propovăduit dependenților de droguri și chiar deținuților condamnați la moarte. A spus că în închisoare a ajuns să înțeleagă cum Dumnezeu se poate folosi de suferință pentru a binecuvânta o persoană.

ZIUA 20

„ȘTIM CU TOTII”

Vouă, datorită lui Cristos, vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și suferiți pentru El.

FILIPENI 1:29

.....

China, anii 2010

Gazda mea din China mi-a aranjat o întâlnire cu unul dintre partenerii VOM care se ocupau cu distribuirea de Biblii. Nu-mi aduc acum aminte dacă nu mi-a spus numele lui sau nu mi l-am notat, ca să-l uit repede, astfel încât, dacă îmi erau cumva confiscate notițele, să nu găsească numele lui acolo. De dragul clarității, îl voi numi domnul Xi, deși, vă pot asigura, nu era președintele Chinei.

Una dintre modalitățile prin care VOM îi slujește pe creștinii persecutați din multe locuri este să le furnizeze Cuvântul Domnului. Este al doilea lucru pe care ni-l cer, după rugăciunile noastre. Autorul Evreilor a spus despre Cuvântul lui Dumnezeu că este

„viu și lucrător” (4:12), iar frații și surorile noastre care suferă în numele lui Cristos își doresc cu ardoare să aibă acces la acest lucru viu. În China, pentru VOM, a fi alături de frații și surorile noastre persecutate înseamnă să distribuie Biblie în toate provinciile din țară, prin orice mijloace posibile.

Domnul Xi a venit la noi în cursul nopții. Ar fi fost prea periculos pentru el dacă ne-am fi dus noi la el. Avea o voce blândă și calmă. Impresia mea imediată a fost că nu era om care să se piardă vreodată cu firea.

Bunicul lui a fost pastor în cadrul unei biserici-de-casă și misionar în alte părți ale Chinei, după preluarea puterii de către comuniști, în 1949. În total, bunicul Xi a petrecut mai bine de zece ani în închisoare. Domnul Xi s-a grăbit să ne asigure că timpul petrecut în închisoare de bunicul lui a fost de fapt scurt. Mulți lideri de biserică din acea epocă au stat mai mult de două decenii în închisoare.

Tatăl domnului Xi era diacon al bisericii. Și el, la rândul lui, a fost reținut de poliție, în mai multe rânduri. Noul meu prieten mi-a spus că, pe când era copil, erau foarte puține mașini în zona în care locuia. Așa încât, puținele ocazii când a văzut o mașină apărând pe strada lor erau de obicei atunci când autoritățile veneau să îl aresteze pe tatăl său. Domnul Xi a spus că, atunci când vedeau o mașină venind, tatăl îi spunea calm mamei să aducă niște haine de schimb, ca să le ia cu el, în cazul în care „vizita” lui la secția de poliție avea să se transforme într-o ședere de zile sau săptămâni în închisoare.

Crescând într-o asemenea casă, nu e o surpriză că domnul Xi este, la rândul lui, implicat în lucrarea evanghelică. Și, fiindcă înțelege în mod nemijlocit care este prețul slujirii lui Cristos în China, domnul Xi nu a fost surprins sau descurajat când i s-a cerut să plătească, la rândul lui, acest preț. De fapt, el vede anumite beneficii în oprimare.

„Persecuția este ca focul”, mi-a spus el. „Eu folosesc un cuvânt precum *purificare*. Dacă vrem să obținem aur pur, trebuie să-l trecem prin foc.” Creștinismul a devenit „cool” în rândul chinezilor, a zis el, fiindcă aceștia se gândesc la el ca la o religie occidentală și cred că toate aspectele culturii occidentale sunt populare sau interesante.

„Binecuvântarea [persecuției] pentru biserică este că, atunci când întâmpină dificultăți, adevărații credincioși vor rămâne pe poziții. Așadar, nu contează ce se întâmplă.” Persecuția lasă în urmă o biserică plină de credincioși care își iau în serios credința – îndeajuns de în serios încât amenințările cu arestarea sau suferința fizică nu îi împiedică să se adune. Cei care sunt acolo doar pentru este „cool” vor dispărea repede.

Bisericile pline de aur pur, rafinat, tind să fie de neoprit.

Domnul Xi este unul dintre acești credincioși. Călcând pe urmele familiei sale, a fost reținut de poliție în mai multe ocazii și de câteva ori a fost în „detenție administrativă” de cincisprezece zile. L-am întrebat cum a fost prima dată când a fost arestat, iar primul cuvânt folosit de el a fost *privilegiu*.

„Sunt în sfârșit ca bunicul meu!”, a spus domnul Xi. „Ceea ce e interesant este că cinci ani de închisoare i-a făcut în provincia X [șters din motive de siguranță], iar ceea ce mi s-a întâmplat mie a avut loc în aceeași provincie și foarte aproape de locul unde bunicul meu a fost închis.

M-am simțit atât de privilegiat în familia mea. Cu mulți ani în urmă, bunicul meu a fost acolo și a suferit pentru Domnul, iar astăzi sunt eu aici. Pentru mine a fost un privilegiu și tata a fost, și el, fericit. Mi-a spus: «Acum mulți ani, am venit aici ca să-l iau pe bunicul tău, iar astăzi te iau pe tine din aceeași provincie, foarte aproape unul de celălalt». Era ca și cum ar fi spus: «Doamne, mulțumesc. Îți mulțumesc».”

Mi-a trebuit un moment ca să procesez lucrul pe care tocmai mi l-a spus domnul Xi. Mulți părinți americani, inclusiv eu, se

pot întreba cum se poate să fii *recunoscător* când un copil de al tău a fost arestat și a făcut închisoare? Dar domnul Xi mi-a explicat mai departe:

Creștinismul, cred eu, este în realitate o relație și Dumnezeu este real, iar noi ne bucurăm de această relație cu El. Și asta nu înseamnă doar să spui: „Ok, Dumnezeule, cred în Tine”. Credem în El și cunoaștem Marea Trimitere pe care ne-a dat-o, așa că suntem onorați să fim slujitorii Lui. Nu văd nici un motiv să nu fim fericiți. Este cu adevărat o mare binecuvântare pe care El ne-o oferă.

Printre altele, poți salva oameni. Sunt oameni în închisoare, oameni realmente lipsiți de orice speranță, care sunt condamnați la moarte și vor părăsi lumea aceasta curând. Ai șansa de a le împărtăși Evanghelia și de a le salva sufletele. Ce binecuvântare a fost când am văzut pentru prima dată efectiv întâmplându-se această minune în acele momente extraordinare.

Încă de la prima ședere în închisoare, Xi a păstrat această atitudine. Iar astăzi, el știe că munca de distribuire a Bibliilor ar putea să îl trimită din nou la închisoare pentru trei ani sau mai mult. Nu e un deznodământ din cauza căruia să-și piardă somnul.

„Vreau să spun, persecuția și suferința... nu te poți ascunde în realitate de ele. Dacă ești cu adevărat creștin, vei fi persecutat. N-are importanță, vei fi persecutat dacă vrei să fii o persoană după voia lui Dumnezeu.” (vezi 2 Timotei 3:12)

„Știm cu toții că, dacă decizi să lucrezi pentru Domnul, va veni un moment, poate nu acum, dar vei fi persecutat cu siguranță.”

Am încheiat conversația, ne-am luat rămas bun și domnul Xi a plecat. Silueta lui care se îndepărta s-a contopit numaidecât în întuneric, întorcându-se la familie, la activitatea lui de slujire și, foarte posibil, la alte arestări, întemnițări și persecuții. Privindu-l

plecând, mi-am dorit ca gândul la greutățile ce vor veni să mă lase la fel de senin ca pe acest curajos frate în Domnul.

DE REFLECTAT

Domnul Xi, la fel ca mulți alți membri ai familiei noastre din țări ostile și cu regimuri restrictive, a socotit deja prețul pe care îl are de plătit pentru că îl urmează pe Cristos. „Știm cu toții”, spune el, că persecuția va veni. Așa că, atunci când se întâmplă, nu este o surpriză care să le pună în dificultate sau să le năruie credința acestor creștini curajoși. Ei sunt pregătiți, iar când surpriza vine, perspectiva lor este deja clară: aceea că este un privilegiu să sufere pentru Cristos, care a suferit pentru noi.

Cum poți tu, în contextul tău (și probabil în mijlocul confortului tău), să socotești dinainte prețul pe care îl ai de plătit fiindcă îl urmezi pe Cristos (vezi Luca 14:28)? Ce valoare are pentru tine acest fapt? Cât de-a costat deja? La ce ai renunța *de bună voie și cu bucurie* pentru a continua să pășești în continuare alături de Isus? Fă-ți o listă în jurnal – scriind și cum te gândești la fiecare sacrificiu al tău ca la un privilegiu – prin care să socotești prețul pe care îl ai de plătit fiindcă îl urmezi pe Cristos.

RUGĂCIUNE

Isuse, vreau să te doresc mai mult decât orice altceva. Ajută-mă să socotesc prețul și să mă hotărăsc, să stabilesc în mintea și în inima mea că **Tu ești tot ce am nevoie** și că ești mai de preț pentru mine decât familia, prietenii, lucrurile materiale, confortul sau orice altceva mi-ar putea abate atenția de la Tine.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Trenurile de mare viteză sunt foarte faine... și rapide. Și sunt TOALETE ADEVĂRATE în ele acum! Gata cu veceurile acelea turcești în care murdăria cade direct pe linia ferată. Sunt mai degrabă ca toaletele din avion, cu obturator de aer și sunet de aspirație. Dar are bazin și poți șede!

(Nota autorului: DA, chiar scriu în jurnalul meu despre calitatea toaletelor!)

De ascultat

Poți asculta conversația mea cu „fratele Xi” pe site-ul www.VOMRadio.net/weknow.

CITATE ASUPRA CĂRORA SĂ MEDITĂM

Creștinismul nu neagă realitatea suferinței și a răului. Îți amintești că, după ce Isus a coborât de pe Muntele Schimbării la față, le-a spus ucenicilor Lui că avea să meargă la Ierusalim, că va fi executat și va birui moartea. Isus nu a crezut nici o clipă că va fi cruțat de suferință. Știa că suferința aceea era necesară. Lucrul de care era sigur a fost că se va face dreptate. Speranța noastră, decizia noastră de a accepta invitația la ospăț nu se bazează pe ideea că vom fi feriți de durere și suferință, ci mai degrabă pe convingerea că vom birui asupra suferinței...

Speranța creștină rămâne fermă și senină, încredătoare chiar și în fața camerei de gaze, chiar și în fața cancerului terminal. Oricât de gravă credem că este Vinerea Mare, suntem încredători că ne așteaptă Duminica Paștelui. Și ce dacă murim cu adevărat? Și Isus a murit, iar dacă Isus a murit, credem că acum El trăiește și, drept urmare, și noi vom trăi.

Brennan Manning¹

Frații mei, să considerați ca având parte de cea mai mare bucurie atunci când treceți prin felurite ispite, știind că testarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar lăsați răbdarea să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți și întregi, fără să vă lipsească nimic.

Iacov 1:2-4

1 Extras din THE RAGAMUFFIN GOSPEL: GOOD NEWS FOR THE BEDRAGGLED, BEAT-UP, AND BURNT OUT, de Brennan Manning, copyright © 1990, 2000, 2005, de Brennan Manning. Folosit cu acordul WaterBrook Multnomah, o editură a Random House, divizie a Penguin Random House LLC. Toate drepturile rezervate.

ZIUA 21

O DUBLĂ MĂSURĂ – PARTEA 1

Așa cum v-a iertat Domnul, tot astfel să vă iertați și voi!

COLOSENI 3:13

.....

Malatya, Turcia, mai 2007

Unele povești despre persecuție mă ating în mod personal. Acest lucru este valabil și pentru ceilalți membri ai echipei VOM, deși de obicei ceea ce îi ating pe ei la modul personal este diferit de ceea ce mă marchează pe mine. Una dintre poveștile care, într-un fel sau altul, îmi rămân foarte aproape de suflet a fost martirajul a trei creștini în biroul unei edituri creștine din orașul Malatya din Turcia, în aprilie 2007.

Relatările inițiale din presă despre aceste crime au avut o notă de senzațional. Primele știri spuneau că părți ale trupurilor au fost tăiate de ucigași, sugerând că suferința lor, înainte de a muri, a depășit orice imaginație.

Am citit știrile respective online, neștiind că Dumnezeu îmi va îngădui să vin personal în contact cu familiile acelor bărbați. După ce am citit aceste știri îngrozitoare în biroul meu, în seara aceea, stând în jurul mesei, la cină, la lectura devoțională împreună cu familia am citit despre Elisei primind mantaua de la Ilie. Parcurgând povestea, gândul mi s-a îndreptat spre Turcia și suferința inimaginabilă a fraților mei de acolo. Și, cum stăteam la masă, cu farfuriile care încă nu erau strânse, am început să plâng. Soția și cei doi fii ai mei m-au privit întrebându-se, probabil, dacă urma să am o cădere nervoasă.

În timp ce ne rugam, după lectura pasajului din Scriptură, mi-a venit în minte o idee și m-am rugat ca cei cinci copii rămași fără tată în urma acestui act de violență din Turcia să primească – la fel ca Elisei – o dublă măsură din duhul taților lor, duhul care să i-a făcut pe acești bărbați dornici să își dea mai degrabă viața pentru Cristos decât să se lepede de El sau chiar decât să ducă o viață mai ușoară, într-un loc „sigur” în care să îl slujească.

La șapte săptămâni după cina aceea, mă aflam la ușa editurii Zirve din Malatya. Lângă clădire era parcată o mașină de poliție, iar gazdele mele mi-au spus că nu ar fi înțelept să stau mult. M-a izbit realitatea gândului că, imediat dincolo de ușa din lemn întunecat, la trei dintre frații mei li s-au tăiat gâturile doar pentru că erau ucenici ai lui Cristos. Doi dintre ei erau turci. Au fost numiți primii martiri ai bisericii moderne din Turcia. Celălalt era un creștin german. Se mutase în Turcia pentru a-i sluji pe oameni și a lumina ca un far al Evangheliei în această cultură.

Bărbații care i-au ucis au pretins că sunt „căutători”, interesați să cunoască mai multe despre credința creștină și poate să devină ucenici ai lui Cristos. Unii dintre ei participaseră chiar și la slujbe în biserică. Toți cei cinci au fost arestați la locul crimei. În buzunare aveau mesaje scrise în care spuneau că își apără țara și religia – islamismul.

Călătoria mea în Turcia s-a petrecut repede. Un prieten de-al unui prieten urma să mă ducă la Malatya. Aveam să mă întâlnesc cu Susanne Geske, văduva bărbatului din Germania, Tilmann. Ajuns acolo, am aflat că s-ar putea să fie unele probleme. Era posibil ca Susanne să nu vrea să ne întâlnim, până la urmă.

Dar am sunat și am mers la apartamentul ei, iar ea m-a poftit înăuntru. Am vorbit despre soțul ei, uciderea lui și cum a reacționat ea. Împreună cu cealaltă văduvă (al treilea bărbat ucis era logodit, dar încă nu căsătorit), le-a acordat iertarea ucigașilor soților lor pe postul național de televiziune din Turcia, la doar câteva ore după crime. Cum a putut face așa ceva? I-am pus exact întrebarea asta: „S-a vorbit mult despre faptul că i-ați iertat pe acești oameni și ați spus chiar și pe postul național de televiziune că îi iertați. Cum ați putut face asta?”

Susanne mi-a spus: „Adevărul e că, în prima zi, o mulțime de oameni au fost aici, din toată Turcia. Creștini protestanți turci, o mulțime de oameni. Mi-au spus că o să vină de la televiziune. Au zis: «Vrei să spui ceva?» Și am întrebat: «Ce aş putea să spun? Hm?» «Poți spune ceva de bine. Ce simți în inima ta?»”

„Deci asta era a doua zi – douăzeci și patru de ore mai târziu, practic?”, am întrebat.

„Nici măcar”, mi-a răspuns. „N-am avut nici o secundă de mânie sau altceva în inima mea – nimic. Pur și simplu nimic. Mă gândeam doar: «Nu-i normal ce se întâmplă». Sora mea mai mică se agita și striga despre toți turcii ăștia răi, că voia să se întoarcă în Germania și că totul era atât de îngrozitor. Și mi-am spus: „*Ce straniu, e foarte furioasă*. Iar eu nu eram furioasă – deloc. M-am gândit că e interesant. Practic, acești oameni efectiv nu știau ce fac, [gândul ăsta] mi-a venit în minte. Și apoi m-am gândit: *Există un verset în Biblie*. Și atunci am spus: «De fapt, îi pot ierta. Fiindcă Domnul mi-a iertat atât de multe, încât și eu trebuie să îi iert.»”

„Și efectiv nu am nimic împotriva lor. Pot spune că nu am nimic împotriva lor. Poate va veni un moment în care voi jeli, voi avea

un moment de furie și toate astea. Dar deocamdată nu simt... Îi pot ierta fiindcă știu că realmente nu știau ce fac. Dacă auzi ce spune poliția și ce spune toată lumea, efectiv nu știau. Nu aveau idee ce însemna fapta lor, ce erau... Și nu pot decât să spun: «Îi iert, cu bucurie». Fiindcă și Domnul m-a iertat și...”

„Deci, ați simțit că e o onoare...”, am spus.

„De la Domnul a venit”, a spus Susanne. „Îmi pare rău, dar nu poți face asta pe cont propriu. Nici vorbă.”

DE REFLECTAT

Nu poți face asta pe cont propriu. Experiența Susannei, după câte mi-a fost dat să observ, nu este una obișnuită. Cei mai mulți creștini pe care i-am intervievat și care s-au confruntat cu o persecuție acerbă nu au fost capabili să ierte atât de repede. În cele mai multe cazuri, există o luptă pe care o duc, încercând să ierte și să renunțe la înverșunarea sau furia pe care o simt, aducând-o în fața lui Dumnezeu și lăsându-l pe El să o îndepărteze definitiv de la ei. Este posibil ca mulți dintre cei ce citesc această carte să fi pățit ceva dramatic. Cineva ți-a greșit sau te-a agresat sau a făcut altceva, punându-te în poziția de a trebui să ierți.

Și este greu! Este greu să eliberezi pe cineva de răspunderea pentru faptele lui – „nu știu ce fac” (Luca 23:34) –, pentru durerea și răul pe care l-a pricinuit. De fapt, este imposibil. *Nu poți face asta pe cont propriu.* Fie că se întâmplă instantaneu, cum s-a întâmplat cu Susanne, sau în decurs de săptămâni, luni sau chiar ani, Dumnezeu este cel ce face asta. Harul Lui este cel care ne dă puterea de a ierta.

Scrie în jurnalul tău despre aspectele din viața ta în care ai nevoie ca Dumnezeu să lucreze în acest sens. De câtă vreme ai această nevoie?

RUGĂCIUNE

Doamne, Isuse, îți mulțumesc că îmi ierți păcatele, nu cu ușurință, ci prin durerea și suferința Ta pe cruce, luând vina mea asupra Ta și plătind prețul pentru toate păcatele mele.

Dumnezeule, fiindcă Tu m-ai iertat, chiar în clipa asta decid să iert pe _____ care mi-a greșit prin următoarele _____.

Doamne, decid să iert această persoană, dar am nevoie de ajutorul Tău! Ia de la mine furia, înverșunarea și resentimentul pe care le simt. Dă-mi posibilitatea, prin puterea Ta supranaturală, să iubesc această persoană care mi-a greșit, pentru a arăta față de ea aceeași iertare deplină pe care ai arătat-o Tu față de mine. Ajută-mă acum și mâine și poimâine și în toate zilele care urmează să nu mă întorc la această mânie și înverșunare, ci să iert cu adevărat, după modelul pe care Tu mi l-ai oferit.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Pare că fiecare ieșire în străinătate este puțin mai dificilă decât precedenta. Char a spus astăzi că asta e fiindcă m-a părăsit norocul... dar eu nu cred că despre asta e vorba. Cred că, odată cu scurgerea anilor, îmi dau seama că viața mea trece, că timpul petrecut alături de Kameron și Kedrick acasă devine mult mai scurt.

E greu când ești pe drum, fiindcă ai mult mai mult timp în care să stai, să te gândești și să ți se facă dor de casă. Odată ce aterizez și mă apuc de lucru, nu mai e o problemă atât de mare, fiindcă știu că voi avea mintea ocupată.

ZIUA 22

O DUBLĂ MĂSURĂ – PARTEA A 2-A

În Lăcașul Său cel Sfânt, Dumnezeu este tatăl orfanilor și
apărătorul văduvelor.

PSALMUL 68:5

.....

Malatya Turcia, 2007

Era frumoasă, dar părea delicată și fragilă.

Inima ei era cu desăvârșire frântă.

Să fii și creștină, și nemăritată în Turcia este un drum
dificol de parcurs. Biserica este atât de mică în această țară
de șaptezeci și ceva de milioane de oameni, încât șansele
unui creștin singur de a găsi creștinul ideal de sex opus și a
se îndrăgosti sunt mici. Dacă adăugăm la aceasta problema
familiile musulmane, care sunt adesea ostile convertiților, este
un drum și mai dificil.

Dar ea era o tânără care pășise pe această cale și găsisese dragostea adevărată. Mai erau doar câteva luni până când cei doi aveau să devină soț și soție.

Dar înainte de a sosi această minunată zi, în care urmau să îl cinstească pe Dumnezeu, logodnicul ei a fost omorât – a fost unul din cei trei bărbați uciși în biroul unei edituri creștine din Malatya, Turcia. Acum, stăteam la aceeași masă cu ea. În după-amiaza aceea, vizitasem mormântul lui și vorbisem cu părinții lui musulmani, care erau încă nedumeriți și supărați că fiul lor renunțase la islamism și că fusese ucis cu atâta brutalitate.

A fost copleșită de emoție în timpul cinei pe care am luat-o împreună cu echipa noastră. Ne-a arătat o filmare cu logodnicul ei, Uğur Yüksel, pe telefon. Se prostea și dansa pe scaun. Nu știu turcă, dar e clar că se distra de minune când a fost filmat acel clip video. Ea a zâmbit și a râs urmărind filmul, cu ochii strălucind de iubire și lacrimile abia reținute.

„Era atât de bun”, ne-a spus ea, un lucru demn de atenție în cultura lor. S-a purtat frumos cu ea. Era afectuos și amuzant. Și l-a iubit pe Dumnezeu – chiar și când familia lui l-a ostracizat. Chiar și când vechi prieteni i-au întors spatele. L-a iubit pe Isus, voia să îl slujească tot restul vieții și i-a cerut și ei să i se alăture în această slujire.

Apoi s-a dus. Uğur era încă viu când poliția a intrat val-vârtej pe ușa editurii. A fost transportat cu ambulanța la spital. Dar rănilor erau prea grave, pierduse prea mult sânge. Viața lui aici, pe pământ, nu mai putea fi salvată. Și-a început viața în veșnicie împreună cu Cristos. Dar a lăsat în urmă această tânără femeie devastată, inima ei zdrobită prelingându-i-se prin colțurile ochilor, șiroindu-i pe obraji.

Mai târziu, gazda mea mi-a explicat că, în cele șapte săptămâni scurse de la crime, suferise foarte mult. Înainte de acestea – știre de prima pagină în toată Turcia – nu știa multă lume că era creștină. Nici măcar unii dintre membrii propriei familii nu

știau. Acum nu doar că se știa, dar numele și adresa ei îi fuseseră publicate în presa locală, făcând din ea o țintă pentru cei ce voiau să o „influențeze” să se întoarcă la islamism sau să ridice în slăvi uciderea logodnicului ei „necredincios”.

Dar aceasta nu era singura ei povară. În cultura turcă, mi s-a spus, faptul că își arăta în mod deschis durerea îi pune sub semnul îndoielii caracterul. Nu aveai de ce să verși lacrimi pentru acest tânăr, decât dacă relația fusese consumată fizic.

Prin urmare, trebuia să fie atentă câtă suferință își putea permite să arate în afara micului cerc al comunității creștine din localitate. Chiar și față de familie, cea mai mare parte a suferinței ei trebuia să rămână ascunsă.

Iar odată ce inima zdrobită începea să se vindece, odată ce lacrimile se uscau, ce șanse avea să găsească un alt tânăr creștin?

Pentru noi e ceva firesc și obișnuit – fie că „noi” înseamnă creștinii occidentali, lucrătorii (relativ) sănătoși din cadrul VOM sau, zic eu, bărbații în general – dorința de a interveni și a oferi ajutor atunci când vedem o asemenea situație de suferință. Partea creativă a creierului meu scormonea după idei despre cum să o „salvez” pe această domniță la ananghie. Puteam să o mutăm într-un oraș mai mare, unde erau mai mulți creștini? Cum ar fi să se mărite cu un american și să plece în America, într-un loc lipsit de primejdie și departe de prigonitorii ei?

Dar ea nu căuta să fie „salvată” și, dacă e să fim realiști, nu era ceva ce eu sau colegii mei i-ar fi putut oferi. Ceea ce îi puteam oferi era părtașie. Puteam să îi oferim o cină și să stăm și să râdem uitându-ne la filmele cu Uğur de pe telefonul ei. Puteam să îi oferim o batistă atunci când îi dădeau lacrimile. Puteam să o ascultăm vorbindu-ne despre stresul faptului că toată lumea din țară știa dintr-odată că renunțase la islamism și că era o „necredincioasă” care îl urma pe Isus din Nazaret. Și puteam să ne rugăm împreună cu ea și pentru ea, în timp ce naviga prin apele învolburate și însingurate în care se regăsea.

Nu am mai revăzut-o niciodată pe tânăra aceea de când a ieșit dintr-un restaurant din Turcia, cu 13 ani în urmă. Am auzit mai târziu că s-a măritat, dar altceva nu prea mai știu. Sper că durerea la care am fost martor în seara aceea a fost înlocuită de o mare bucurie în anii ce au urmat. Sper că vede în Dumnezeu apărătorul ei (vezi Psalmul 68:5), știe că El are cea mai mare grijă de ea și cunoaște pe viu faptul că Dumnezeu se îngrijește de nevoile, mulțumirea și bunăstarea sa.

DE REFLECTAT

E ușor să îți dorești să „salvezi” pe cineva aflat în necaz sau suferință. Dar uneori trebuie să ne împăcăm cu ideea că nu îl putem salva și, în schimb, să alegem gestul părtașiei. În cazul tău, este cineva pe care ai încercat să-l salvezi, în loc să fi ales să îl ascuți, să râzi și să plângi cu el, să te rogi cu el? Roagă-te și reflectează, în jurnalul tău, căutând să-ți dai seama dacă încerci mai degrabă să salvezi pe cineva, decât să îi oferi părtașia. Scrie rugăciunea ta pentru acea persoană, încredințând-o Domnului. Apoi, fă-ți o datorie din a-i întinde o mână în spiritul părtașiei.

RUGĂCIUNE

Doamne, îngăduie-mi să aduc balsamul liniștitor al dragostei Tale în fiecare relație pe care o am sau o dezvolt. Dă-mi discernământ pentru a ști când trebuie să salvez și când trebuie să-mi ofer părtașia. Dă-mi voie să slujesc ascultând, râzând sau plângând împreună și rugându-mă alături de cei care au nevoie de harul și înțelepciunea Ta. Amin.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Apoi, am intrat în clădire. Afară era o mașină de poliție, dar am intrat și am fotografiat și filmat ușa de la birou – accesul era încă interzis. A fost un pic ciudat – jurnalistul din mine voia să documenteze povestea, eram un Indiana Jones încântat de valul de adrenalină simțit când am intrat chiar prin fața dubei de poliție, dar creștinul din mine era înfiorat gândindu-se că de cealaltă parte a acelei uși trei dintre frații mei au fost torturați până la moarte, în timp ce, plini de har, îi îndemneau pe cei cinci indivizi înarmați cu cuțite să nu mai fie răi, să se căiască pentru păcatele lor și să îl urmeze pe Cristos.

ZIUA 23

O DUBLĂ MĂSURĂ – PARTEA A 3-A

În locul rușinii lor, vor primi o dublă măsură și în locul ocării, se vor bucura de moștenirea lor. Astfel, ei vor moșteni o parte dublă în țara lor și bucuria veșnică va fi a lor.

ISAIA 61:7

.....

Istanbul, Turcia, 2007

După vizita în Malatya, din Turcia centrală, am luat avionul către cel mai mare oraș al Turciei. Semse Aydin, a doua femeie rămasă văduvă după atacul creștinilor de la editura creștină, locuia împreună cu rudele sale lângă Istanbul. Planul era ca un prieten pastor să mă ia de la aeroport și să mergem să îi luăm un interviu.

M-a luat cu mașina la ora stabilită și am pornit. I-a sunat telefonul mobil și a răspuns. După 20 de secunde, deși nu înțelegeam mai mult de cinci cuvinte în turcă, mi-am dat seama că nu erau vești bune.

Pastorul nu vorbea prea bine engleză, dar nu avea nevoie să știe prea mult pentru a-mi comunica mesajul. „Ea spune nu vine. Ea prea obosită.”

Mi-a stat inima în loc. *Zburasem nouă mii cinci sute de kilometri pentru vizita asta*, mi-am spus într-un acces de egoism. *Nu putea să se întâlnească astăzi cu mine și mâine să se odihnească?*

Dar – într-un mod care, sincer, nu îmi este firesc – am trecut imediat la recunoștință. Călătoria mea, omenește vorbind, era deja un succes răsunător. Îi luasem un interviu Susannei. I-am cunoscut pe logodnica și pe părinții lui Uğur. Aveam un material remarcabil pe care să îl împărtășesc cititorilor revistei editate de VOM, ascultătorilor postului de radio și oricui altcuiva dispus să asculte. Inima mea fusese profund atinsă și inspirată. Chiar și fără acest ultim interviu, călătoria mea era un mare succes pentru activitatea mea în cadrul VOM.

„Mulțumesc, Doamne”, am rostit într-o rugăciune tăcută. „Mulțumesc pentru întâlnirile pe care mi-ai îngăduit să le am. Dă-i lui Semse binecuvântarea odihnei astăzi, adu-i mângâiere pentru pierderea ei și îngăduie-mi să călătoresc în siguranță și să împărtășesc cu succes poveștile acestor credincioși extraordinari.”

Cum dintr-o dată aveam timp liber, am mers împreună cu pastorul la un restaurant din zonă ca să luăm un mic dejun întârziat. Conversam între noi atât cât ne permitea turca mea limitată și engleza lui limitată, când telefonul i-a sunat din nou.

A vorbit în turcă. A privit spre mine și a zâmbit, dând din cap. A închis.

„Spune să vii puțin. Poate o oră.”

Mai luasem și altădată interviuri mai scurte de o oră. „Aleluia!”, am spus. Se pare că e același cuvânt și în turcă, fiindcă prietenul meu pastor a repetat: „Aleluia!”

Ne-am terminat rapid micul dejun și am urcat în mașină. După aproximativ nouăzeci de minute ne-am întâlnit cu un american care trebuia să mă verifice (partea asta am aflat-o mai târziu) și să îmi

servească drept traducător. Se pare că am trecut acest ultim test, fiindcă în curând mă aflu într-un apartament și făceam cunoștință cu Semse, cei doi copii ai ei și o rudă la care stăteau. Engleza lui Semse era limitată la acea vreme, dar ruda ei vorbea fluent.

„Ea e Esther”, mi-a prezentat-o pe fiica ei mai mică, timidă și nelămurită cine era acest străin și dacă putea să aibă încredere în el. „Iar el e Elisha.”

Pentru câteva clipe, parcă mi s-a tăiat respirația. *Elisha!*¹

Povestea celor trei bărbați care își dăduseră viața pentru Cristos în Malatya își făcuse loc în inima mea într-un moment în care luam masa cu familia și citeam povestea lui Elisei. Mă rugasem din seara aceea ca cinci copii să primească o dublă măsură din duhul de martir al taților lor, la fel cum Elisei primise o dublă măsură din duhul lui Ilie. Iar acum îl cunoșteam pe ultimul din acești copii, pe care îl chema Elisha!

Gazda mea se întreba, evident, de ce mi-au apărut dintr-odată lacrimi în colțul ochiului, așa că a trebuit să-i spun despre ce e vorba. Eu cred Dumnezeu a folosit această poveste pentru a crea o legătură între noi, fiindcă vizita mea nu a durat doar o oră, ci mai degrabă opt. Semse și-a împărtășit povestea și sufletul și chiar a luat o Biblie pentru a citi câteva pasaje din Scriptură pe care Dumnezeu le-a folosit ca s-o ajute să traverseze cu bine ultimele șapte săptămâni. Au fost râsete, lacrimi, mâncare și părtășie. În scurt timp, m-am simțit ca un membru al familiei.

Semse mi-a zugrăvit un portret al soțului ei, Necati, pastorul tinerei biserici din Malatya și cel care, în dimineața aceea fatidică, le-a deschis ușa celor cinci ucigași, așteptându-i ca pe niște „căutători” interesați să afle mai multe despre Cristos.

Primul sacrificiu al lui Necati pentru Cristos nu a fost acela că și-a dat viața. De fapt, familia sa musulmană s-a întors împotriva lui după ce femeia cu care se întâlnea, Semse, l-a atras să devină ucenic al lui Isus. În timpul serviciului militar, colegii de arme

1 Elisha este echivalentul lui Elisei în engleză. (n.tr.)

și ofițerii au decis să îi facă viața atât de grea, încât să renunțe la creștinism și să se întoarcă la rădăcini, la islamism. Dar nu au reușit să îi înfrângă hotărârea. După ce a părăsit armata, a fost arestat în timp ce distribuia cărți creștine.

Câțiva dintre cei ce aveau să fie ucigașii lui le-au vizitat biserica. Aceștia au etalat un fals interes pentru Evanghelie, au pus multe întrebări și i-au solicitat să organizeze întâlniri private. Necati nu era convins că interesul lor era real, nu avea încredere deplină în ei. Dar s-a dus în dimineața aceea pentru a se întâlni cu ei, a le răspunde la întrebări și a-i invita să înțeleagă „Calea, Adevărul și Viața”.

Era obosit în acea ultimă dimineață, tocmai se întorsese dintr-o călătorie. „Atunci de ce să te duci?”, l-a întrebat Semse. „De ce să-ți mai pierzi timpul?”

„Fiindcă, și dacă intențiile lor nu sunt sincere”, i-a spus el, „măcar vor auzi Evanghelia.”

Poate că vor doar să creeze probleme sau să determine închiderea bisericii, dar chiar și așa, încercarea lor era o șansă care i se oferea. Iar Necati voia să profite de fiecare șansă oferită pentru a-l propovădui pe Cristos.

La Paștele de dinaintea morții sale, Necati a jucat într-o piesă pusă în scenă de credincioșii din Malatya, care descria povestea Paștelui. El îl întruhipa pe Cristos, prezentând inclusiv momentul în care era „bătut în cuie” pe cruce și ridicat de soldați. Nimeni de acolo nu știa că în curând Necati îl va reprezenta din nou pe Cristos, de data aceasta vărsându-și sângele și dându-și viața.

În camera de zi a apartamentului său, Semse mi-a vorbit, la rândul ei, despre iertarea celor cinci bărbați care i-au luat viața soțului său. A spus același lucru ca Susanne, că Dumnezeu i-a dat puterea de a face asta. Cu siguranță, nu a fost puterea ei. Și a spus că dorința ei de a se sacrifica vine direct din dragostea adâncă pentru Isus, Cel care o salvase și îl transformase pe bărbatul musulman, pe care îl întâlnise într-un autobuz, în soțul evlavios

și tatăl copiilor ei. Este o onoare, mi-a spus ea, să mori pentru Cristos. Și a fost o onoare, a zis, să fi fost măritată cu un om pe care Dumnezeu l-a ales și l-a binecuvântat cu darul martiriului.

Când am părăsit apartamentul ca să mă întorc la hotel, sufletul îmi era copleșit de recunoștință. Dumnezeu îmi deschisese o ușă pentru a le cunoaște și intervieu pe cele trei femei care au fost cel mai afectate de atacul din Malatya. Mi-a îngăduit să râd și să plâng cu ele, să fiu în părtășia suferințelor lui Cristos (Filipeni 3:10) împreună cu aceste mădule ale trupului lui Cristos din Turcia.

Și aveam puternicul sentiment că Dumnezeu mă chemase *pe mine*, personal. Nu pe oricine și nici măcar vreun alt reprezentant al VOM. Din ziua în care mi-au dat lacrimile în timpul cinei până în momentul în care am auzit cuvintele „el e Elisha”, amprente lui Dumnezeu s-au regăsit peste tot în această călătorie. Eu eram cel care călătoream, dar itinerariul meu este evident că fusese trasat de El.

I-am zâmbit prietenului meu pastor aflat la volan și am spus din nou cuvântul turc pe care îl învățasem în ziua aceea: „Aleluia!”

„Aleluia!”, a răspuns râzând. „Aleluia!”

Inima îmi era plină și eram pregătit să pornesc spre casă. Dar Dumnezeu îmi mai rezervase o ocazie în Turcia, înainte de a mă urca în avion.

DE REFLECTAT

Există vreo chemare pe care Dumnezeu ți-a adresat-o și la care nu ai răspuns fiindcă ai considerat-o o „pierdere de timp”? O persoană la locul de muncă total închisă în fața dragostei lui Cristos? O lucrare pastorală lipsită de farmec, care pare că nu aduce *niciodată* vreo schimbare? Un om cu care ai vorbit de douăzeci și cinci de ori fără nici un rezultat, așa că *știi* că ar fi o pierdere de timp să îi vorbești și a douăzeci și șasea oară? Necati

Aydin a fost dispus să „își piardă timpul”, dacă asta însemna că cineva va auzi Evanghelia. El bănuia că tinerii care veniseră la biserica lui prezentându-se drept „căutători” nu erau complet sinceri. Și totuși, se dusesse să se întâlnească cu ei, argumentând că, și dacă aceștia nu căutau decât să îi creeze probleme, măcar vor auzi Evanghelia și nu este *niciodată* o pierdere de timp atunci când cineva aude mesajul Evangheliei.

Notează-ți în jurnal numele oamenilor care pentru tine sunt o „pierdere de timp”. De astăzi înainte, de fiecare dată când te gândești la aceste persoane sau interacționezi cu ele, adu-ți aminte de exemplul de credință al lui Necati Aydin și rămâi perseverent!

RUGĂCIUNE

Tată, fie ca întotdeauna să îmi aduc aminte că clipele și zilele mele sunt în mâinile Tale. Tu stabilești calea ce mi se așterne dinainte. Fie ca niciodată să nu privesc îndatoririle pe care mi le dai sau oamenii pe care mi-i aduci în cale ca pe o „pierdere de timp”, ci întotdeauna să le văd ca pe o șansă pentru mine de a te reprezenta și o ocazie pentru altcineva – chiar și cineva care nu pare interesat – de a auzi mesajul despre dragostea Ta și despre jertfa Fiului Tău.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Semse a spus că Necati fusese arestat în jurul anului 2000 și ținut în închisoare o lună – în timp ce ea era însărcinată în luna a patra. Mi-a spus că, după ce Necati a ieșit din închisoare, au stat împreună și au vorbit serios despre riscurile de a-l sluji pe Domnul 100% și a fi implicați în activitatea de evanghelizare în Turcia. Și-au zis că puteau să aibă o slujbă normală și să frecventeze biserica, fiind în continuare creștini – evitând astfel, probabil, riscurile de a mai intra în închisoare sau de a avea probleme.

Au hotărât, împreună, să îl urmeze pe Cristos 100% și să facă orice le-ar cere El, indiferent de riscuri.

Începând din ziua aceea, aveau răspunsul la întrebare și l-au slujit pe Domnul în totalitate.

RUGĂCIUNE PENTRU CREȘTINII PERSECUTAȚI

La VOM spunem adesea povești despre „lucrătorii din linia întâi” – cei care împărtășesc Evanghelia în țări ostile și cu regimuri restrictive. De multe ori, eu folosesc o altă denumire pentru acești oameni curajoși, bărbați și femei: creștini pre-persecutați. Ei fac o lucrare evanghelică în locuri în care cei ce fac lucrarea evanghelică sunt luați în vizor. Cunosc riscurile și, totuși, merg înainte, răspunzând chemării lui Dumnezeu. Pentru mulți, e doar o chestiune de timp până când se vor confrunta în mod direct cu persecuția.

ROAGĂ-ȚE AȘĂZI pentru cei din linia întâi care lucrează în țări ostile și cu regimuri restrictive din întreaga lume. Roagă-te ca Dumnezeu să îi ocrotească pe ei și familiile lor. Roagă-te să aibă putere de discernământ în deciziile pe care le iau în lucrarea lor de propovăduire și chiar în deciziile cu privire la modalitățile prin care pot evita să atragă o atenție nedorită asupra lucrării lor. Roagă-te să aibă curajul de a împărtăși Evanghelia și munca lor să dea rod.

ZIUA 24

O DUBLĂ MĂSURĂ – PARTEA A 4-A

Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească!
Așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt ceva, ci numai
Dumnezeu, care face să crească! Însă cel ce sădește și cel ce udă
sunt una și fiecare își va primi răsplata după osteneala lui.

1 CORINTENI 3:6-8

.....

Istanbul, Turcia, 2007

După ce am petrecut cea mai mare parte a zilei cu Semse și familia ei, mi-era sufletul plin. Eram complexat de bunăvoința lui Dumnezeu – să îmi îngăduie să fac această călătorie, să le întâlnesc pe văduve și pe logodnica și părinții lui Uğur, să merg la mormintele a doi dintre cei trei martiri, să mă bucur împreună cu ele de mâncare și părtășie, să râd și să plâng cu acești sfinți neprețuiți.

Mai aveam o zi înainte de zborul spre casă, care pleca dis-de-dimineață. Mă afluam într-unul dintre orașele mele preferate, nu

departe de Moscheea Albastră și Hagia Sophia, două dintre cele mai frumoase și captivante clădiri din lume. M-am gândit să îmi închei ziua relaxat, ca turist, și să mă pregătesc pentru drumul spre casă. Dar Dumnezeu mai avea de oferit încă o binecuvântare înainte de a părăsi Turcia.

Aveam niște prieteni care locuiau în Istanbul în acel moment și le trimisese un email prin care îi anunțam că urma să vizitez frumosul lor oraș. Casa lor era deja plină: un grup de studenți din SUA se aflau în vizită, trăind la prima mână experiența propovăduirii Evangheliei într-o țară musulmană.

A fost un privilegiu pentru mine să fiu împreună cu ei în după-amiaza și seara aceea. Este (aproape) întotdeauna plăcut, ca american, să întâlnesc alți americani într-o țară străină. Ne-am bucurat de părtășia pe care ne-o ofereau o experiență, o limbă și o naționalitate comune. Și extraordinara mâncare turcească!

La finalul serii, mi-au cerut să vorbesc câteva minute despre călătoria mea, munca pe care o fac și îndeosebi despre timpul petrecut cu văduvele din Malatya. Practic, am deschis micul ecran al camerei mele video și le-am arătat studenților câteva filmări pe care le-am făcut în timp ce Susanne Geske vorbea despre pierderea ei, cum credința ei a făcut această pierdere mai suportabilă și cum numai puterea lui Cristos i-a dat posibilitatea de a-i ierta pe ucigașii soțului ei.

Inima îmi era plină de admirație și mâhnire în fața a ceea ce surorile mele din Turcia suferiseră și era plină de recunoștință că Dumnezeu îmi îngăduise să fiu acolo, să le cunosc și să le spun povestea. Așa cum se întâmplă uneori, inima îmi era atât de plină, încât un pic din preaplinul ei a început să mi se prelingă prin colțul ochiului. Nu puteam vorbi despre inima frântă a logodnicei lui Uğur fără ca și o parte din inima mea să se frângă pentru ea.

Acești studenți – oameni pe care nu îi întâlnisem niciodată și nu i-am mai văzut de atunci – au fost foarte atenți cu mine. În același timp, era clar că inimile lor s-au conectat la povestea celor

trei bărbați dispuși să moară pentru Cristos și la misiunea de a le vorbi musulmanilor turci despre Isus.

Una dintre chemările mele, cred eu, este de a amplifica glasul lui Dumnezeu care cheamă la activitatea misionară, de a spune clar despre chemarea lui Cristos – „duceți-vă în toată lumea” (Marcu 16:15) –, că ea nu s-a adresat doar ucenicilor care îl ascultau atunci când a rostit-o, ci tuturor adepților, din toate timpurile, și anume să meargă în locurile în care numele lui Isus nu s-a făcut auzit. Una dintre cele mai mari binecuvântări pentru mine este atunci când aud că Dumnezeu s-a folosit de munca mea – o carte, o emisiune radio, un articol din buletinul informativ VOM – pentru ca cineva să înțeleagă mai bine că Dumnezeu îi adresează *lui* chemarea de a se duce „în toată lumea”.

Când m-am despărțit de studenți, în dreptul hotelului lor, în seara aceea, și m-am dus la hotelul meu – la zece minute distanță – am simțit că timpul petrecut împreună cu ei a fost ultima binecuvântare pe care Dumnezeu mi-a oferit-o în această călătorie: șansa de a sădi sămânța misionarismului în inimile acestor studenți. Este o șansă pe care încerc să nu o ratez niciodată!

Nu știu ce rod au dat aceste semințe, dacă au dat vreunul. Nu i-am mai văzut niciodată pe studenții aceia și nu știu ce fac sau unde sunt acum. Mi s-a dat ocazia de a apărea în viața lor și a le vorbi, de a sădi semințe, și am făcut tot ce am putut, cu ajutorul lui Dumnezeu, să profit la maximum de această ocazie.

A doua zi dimineață, eram în avion, îndreptându-mă spre casă, radiind înăuntrul meu de sentimentul că Dumnezeu m-a dus pe mine – personal – în Turcia pentru a le cunoaște pe aceste femei credincioase, a le auzi poveștile și a începe să le împărtășesc. În zilele de după călătorie, am avut mai multe ocazii de a vorbi despre Susanne, Semse și alți oameni pe care i-am întâlnit în Turcia. Au fost interviuri la radio în care am putut să vorbesc despre credința lor. Mi s-a cerut să scriu un articol cu ultimele informații pe această temă pentru revista VOM. Iar, mult mai târziu, am reușit

să îi iau interviu lui Semse într-o emisiune radiofonică, ajutând-o să își spună povestea cu propriile cuvinte.

DE REFLECTAT

Dumnezeu nu ne așază într-un anumit loc sau ne dă o anumită experiență fără un motiv. Iar motivul nu se referă doar la propriul nostru drum de credință sau la formarea caracterului personal. Adesea, motivul este ca noi să împărtășim acea experiență cu alții. Dumnezeu ne oferă fiecăruia dintre noi experiențe ce produc semințe, pe care le putem sădi în viețile oamenilor din jurul nostru. De multe ori, nu doar că ne va da semințele, dar ne va scoate în cale anumiți oameni, în anumite momente în care vom putea sădi acele semințe de credință într-un pământ deja pregătit.

Nu știm întotdeauna care vor fi rezultatele. Poate că nu vom fi printre cei ce udă sămânța sădită, poate nu vom fi acolo când va veni vremea secerișului și poate nici nu vom auzi că a fost o vreme a secerișului. Treaba noastră este să sădim semințele pe care Dumnezeu ni le dă.

Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească!

Pentru jurnalul tău: scrie despre o experiență din viața ta în care Dumnezeu ți-a îngăduit să împărtășești harul Lui și altora. Cui poți împărtăși această poveste săptămâna asta?

RUGĂCIUNE

Tată, ajută-mă să văd cum îmi oferă experiențele mele de viață semințe de credință pe care să le sădesc în viețile altora din jurul meu și ajută-mă să am credința necesară pentru a sădi cu fiecare ocazie pe care mi-o oferi. Dă, te rog, rod spiritual veșnic semințelor pe care le sădesc.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Cred că am avut șansa ca, în viețile lor [ale acelor studenți], să ajut la udarea semințelor activității misionare și de slujire a creștinilor persecutați – acum vom vedea ce rod va da Dumnezeu. Simt că o parte a chemării mele este de a-i inspira pe oameni să se gândească la activitatea misionară, iar dacă mi se ivește șansa de a face asta, o fac.

ZIUA 25

O DUBLĂ MĂSURĂ – PARTEA A 5-A

Eu fac cunoscut de la început sfârșitul și, din vremuri străvechi, descopăr lucrurile care încă nu s-au întâmplat, zicând: „Planul Meu rămâne să se împlinească, voi face tot ceea ce doresc!”

ISAIA 46:10

.....

Colorado, Ziua de Crăciun, 2017

Adesea, doar privind în urmă vedem cel mai clar modalitățile complexe prin care mâna lui Dumnezeu lucrează, planurile Lui mărețe care se derulează în viața noastră.

Era ziua de Crăciun. Char și cu mine am mers la părinții ei pentru a sărbători nașterea lui Cristos împreună cu familia și prietenii. În fața noastră, la masa îmbelșugată de Crăciun, stătea Semse Aydin și copiii ei, Esther și Elisha. Era familia pe care o cunoscusem cu zece ani în urmă, când rănilor pierderii și durerii lor erau încă proaspete.

Când m-am întors acasă din Turcia, la doar câte săptămâni de la omorurile petrecute în Malatya în 2007, am avut sentimentul clar că Dumnezeu mă alesese *pe mine*, personal, să fiu emisarul din partea VOM care să meargă să le întâlnească pe văduvele și logodnica celor trei creștini martiri, pentru a le asculta poveștile și a le împărtăși bisericii de acasă, din America.

Acum, stând în jurul mesei de Crăciun, am înțeles limpede unul dintre motivele pentru care Dumnezeu probabil a făcut ca eu să merg în acea călătorie. Dumnezeu este în afara timpului. El vede ce se întâmplă peste zece ani la fel de clar cum vede astăzi sau cu zece ani în urmă.

În anii de după moartea celor trei frați din Turcia, am urmărit de la distanță ce se întâmplă cu cele două văduve. De câte ori eram în Turcia și vorbeam cu oameni care le cunoșteau, întrebam ce mai fac, unde sunt, ce viață duc. Astfel încât, am știut că, nu mult după ce Necati a fost ucis, cei din familia lui au început să facă scandal, spunând că voiau să preia custodia copiilor lui și nepoților lor. Voiau să îi crească pentru a fi buni musulmani, spre deosebire de tatăl lor necredincios.

Nu era greu de crezut că un judecător musulman dintr-un tribunal turcesc ar putea fi de partea acestor părinți îndoliați, iar Semse – ca orice mamă – nu putea suporta gândul că ar putea să își piardă copiii. A plecat din țară, ajungând în cele din urmă în SUA. Și, dintre toate locurile în care ar fi putut ajunge de pe întinsul noii ei țări, s-a stabilit în Denver, Colorado.

Soția mea a crescut în Colorado Springs, iar părinții ei locuiesc în continuare acolo. Astfel că, într-o vară, în timp ce ne făceam planuri de vacanță, am luat legătura cu Semse și am întrebat-o dacă putem să o invităm la cină când venim în Colorado. A acceptat.

Mai aveam în plan și alte activități în Denver – nu îmi aduc aminte dacă era vorba despre Muzeul Naturii & Științei sau tabăra de pregătire din Denver – dar am căzut de acord să luăm cina cu Semse, Esther și Elisha. Era, probabil, în 2011, sau așa ceva.

Părinții lui Char – doi dintre cei mai generoși și evlavioși oameni pe care i-am cunoscut vreodată – erau împreună cu noi în ziua petrecută în Denver, așa că ne-au însoțit la cină.

Semse a vrut să ne întâlnim la restaurantul Denny's. Mai târziu ne-a spus că era suficient de aproape de apartamentul lor ca să poată merge pe jos. Nu îi era la îndemână să conducă în traficul marelui oraș. Am luat masa împreună. Copiii nu au vorbit prea mult: nu erau siguri cine sunt acești americani sau de ce voiau să ia masa cu ei. Semse își amintea de vizita mea din Turcia, dar fuseseră mulți vizitatori în săptămânile de după moartea lui Necati.

La sfârșitul cinei, socrii mei i-au spus lui Semse, în esență: „Hei, noi stăm nu departe, în Colorado Springs. Dacă ai nevoie vreodată de ajutor, te rog să ne suni”. Au schimbat numere de telefon și adrese de email, după care am plecat în vacanță. M-am bucurat să o revăd pe Semse. Speram că am fost un prilej de încurajare pentru ea. Nu aveam idee că prezența mea în ziua aceea nu fusese decât o punte de legătură cu socrii mei.

Data următoare când socrii mei au fost în Denver au sunat-o pe Semse. Au luat din nou masa împreună. Și apoi a fost o altă masă. Mașina lui Semse avea nevoie de niște reparații, iar socrul meu nu a găsit vreodată o mașină pe care să nu o poată repara – deși va nega acest lucru. În lunile și anii care au urmat, au fost multe mese, multe conversații, râsete și lacrimi. În cele din urmă, Semse a decis să se mute – acum locuiește și mai aproape de socrii mei.

În restaurantul Denny's din Denver, în ziua aceea, s-a născut o prietenie. Și este o prietenie care continuă până în ziua de astăzi. Bunicii fiilor mei au devenit într-un fel și bunicii copiilor lui Necati.

Acum, ne aflăm în ziua de Crăciun adunați în jurul mesei și m-am gândit în sinea mea la ziua aceea din Turcia, din urmă cu zece ani. O zi în care primul mesaj a fost: „Semse e prea obosită. Astăzi nu e o zi potrivită să veniți”. Și apoi a fost: „Haideți, puteți veni pentru o oră”. Iar acum, iată-ne aici, la zece ani și jumătate de

glob distanță de ziua aceea din Turcia, cu familiile noastre reunite la masa de Crăciun.

Nu îmi aduc aminte dacă a fost înainte de cină sau în alt moment al zilei, dar socrul meu i-a cerut lui Elisha să spună o rugăciune. Are o voce de bărbat acum și seamănă foarte mult cu tatăl lui în tinerețe, pe care l-am văzut în fotografii. Elisha a început să se roage – și a devenit foarte clar că era un tânăr care îl cunoștea pe Cel căruia se ruga. Era un tânăr peste care s-a coborât Duhul lui Dumnezeu. Era un bărbat ce ducea mai departe moștenirea unui tată care l-a iubit atât de mult pe Isus, încât a fost dispus să își dea viața pentru El.

Și, în timp ce se ruga, m-am întrebat: *Este posibil, oare, ca rugăciunile mele de acum mulți ani să fi fost ascultate? Este posibil ca Elisha, acest tânăr al cărui tată a fost martirizat pentru Cristos, să fi primit cu adevărat o dublă măsură din duhul tatălui său?*

DE REFLECTAT

Privind în urmă la viața ta și drumul tău de credință, sunt momente în care vezi limpede – în retrospectivă – că Dumnezeu a lucrat? Există lucruri despre care, probabil, la momentul respectiv ți-ai pus întrebări sau chiar te-ai plâns de ele, dar acum vezi că au fost o prefigurare a lucrării Sale ce va urma? Poți să privești în urmă la rugăciunile pe care le spuneai atunci și să îți dai seama că acum ai parte de rodul răspunsurilor lui Dumnezeu? Rezervă-ți timp astăzi să îți notezi aceste rugăciuni care au primit răspuns, mulțumește-i lui Dumnezeu pentru lucrarea mâinilor Sale și celebrează binecuvântările primite pentru că ai mers pe calea pe care El ți-a hărăzit-o.

Rezervă-ți timp, de asemenea, pentru a recunoaște că Dumnezeu s-ar putea să aibă planuri mult mai mari în legătură cu

circumstanțele zilei de azi decât înțelegei sau știi. Alege să accepți și să te aștepți la lucrarea complexă a mâinilor Lui, chiar dacă ar putea trece ani de zile până să vezi măsura deplină a planului Său. Notează-ți sentimentele – chiar și frustrările – cu privire la aceste situații. În anii ce vor urma, vei putea să privești în urmă și să vezi cum a lucrat Dumnezeu.

RUGĂCIUNE

Tată, îți mulțumesc că vezi lucrurile de la început până la sfârșit, că îți exerciți voința în viața mea și împrejurările mele de viață. Aleg să îți ofer voința și viața mea spre a fi folosite de Tine, în orice fel crezi Tu de cuviință. Îngăduie-mi, te rog, să văd și celebrez lucrarea pe care o faci și o vei face prin mine în lunile și anii ce vor veni.

Jurnalul tău

De ascultat

Poți asculta un interviu cu Semse Aydin, înregistrat în cadrul unei Conferințe VOM Advance, pe site-ul www.VOMRadio.net/Semse.

CITATE ASUPRA CĂRORA SĂ MEDITĂM

În centrul viziunii [primilor creștini] asupra vieții se afla un om care a murit pentru vrăjmașii lui, rugându-se pentru iertarea lor. Reflectând asupra acestui fapt, nu au putut decât să ajungă la un mod radical diferit de a-i trata pe cei care erau diferiți de ei.

Timothy Keller¹

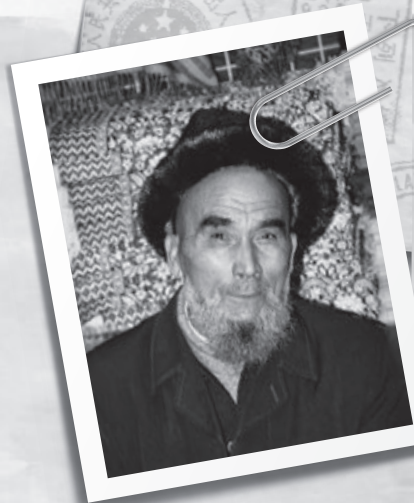
Ba mai mult, le consider pe toate ca fiind o pierdere față de valoarea mult mai mare a cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu, de dragul Căruia am suferit pierderea tuturor lucrurilor și pe care le consider niște gunoaie, ca să-l câștig pe Cristos și să fiu găsit în El, nu având o dreptate a mea, care vine din Lege, ci una care vine prin credința în Cristos: dreptatea care vine de la Dumnezeu pe baza credinței. Doresc să-l cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui și să devin ca El în moartea Lui, pentru ca astfel să ajung, cumva, la învierea dintre cei morți.

Filipeni 3:8-11

1 Extras din THE REASON FOR GOD: BELIEF IN AN AGE OF SKEPTICISM, de Timothy Keller, copyright © 2008, de Timothy Keller. Folosit cu acordul Dutton, o editură a Penguin Publishing Group, divizie a Penguin Random House LLC. Toate drepturile rezervate.

ZIUA 26

„DACĂ TOATĂ LUMEA AR CREDE”

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Cel ce crede în El nu este judecat; însă cel ce nu crede a și fost judecat, pentru că nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.

IOAN 3:16-18

.....

China de Nord-Vest, 2003

Era mijlocul iernii și era frig. Și asta era *înăuntrul* hotelului nostru! Dormeam cu un rând de haine în plus pe mine, ca să-mi țină de cald. Afară ninge.

Eram aproape de extremitatea vestică a Chinei și, în același timp, în toiul unei bătălii. Așa cum adesea este cazul sub conducerea Partidului Comunist din China, bătălia nu era pentru un teritoriu fizic, ci pentru unul psihologic. Guvernul chinez vrea să își țină oamenii sub control. Liderii guvernului vor ca loialitatea fiecărei persoane să fie mai întâi față de Partid și Stat.

În această parte a Chinei, oamenii sunt în mod tradițional musulmani. Limba lor maternă nu este mandarina partidului, ci limba turcică *uigură*. Pentru a asigura controlul regiunii, guvernul chinez a adus mii de chinezi din grupul etnic han pentru a înăbuși sau cel puțin dilua influența culturală uigură.

Să fii uigur era, în ochii guvernului chinez, un inconvenient. Să fii creștin uigur? Însemna probleme în toate privințele.

În timpul zilei eram turiști, plimbându-ne pe străzi, făcând cumpărături în bazaruri și făcând fotografii peste tot. Abia după lăsarea întunericului puteam să ne întâlnim cu creștinii din oraș. Și nu puteam merge la ei. Acest lucru ar fi atras prea multă atenție. Veneau ei la noi.

Un om, pe care îl voi numi Ali, era student când a început să își pună întrebări despre tensiunile dintre poporul uigur și chinezii han. Se întreba dacă era vreo modalitate prin care putea să-și ajute poporul să evite persecuția dură din partea chinezilor și a statului. Primul lui gând a fost că, fără îndoială, islamismul i-ar putea oferi o modalitate de a face asta.

În timp ce reflecta la aceste mari întrebări, Ali a cunoscut un creștin. Ne-a spus că nu îi plăcea în mod deosebit de creștini, dar s-a simțit atras aproape inexplicabil de mesajul acestui om. A început să studieze creștinismul, întrebându-se dacă nu *acesta* era, poate, lucrul care ar putea aduce poporului său pacea.

„Descoperisem multe lucruri rele în islamism, ne-a spus Ali, multe lucruri pe care nu le puteam accepta. În islamism nu era dreptate sau neprihănire. Așa că am început să studiez Biblia.”

Tatăl lui Ali era un lider al moscheii locale. Fratele lui se dusese să studieze islamismul sub îndrumarea talibanilor din Afganistan. Nu era o familie care să accepte ușor faptul că unul dintre membrii ei arată interes față de creștinism – și nu au făcut-o. Când au descoperit că Ali citea Biblia, au ars cartea.

„Să nu mai citești niciodată cartea asta”, i-au spus. „E complet greșită. A fost modificată.”

A doua zi, era ziua săptămânală de rugăciune. În timp ce familia lui se pregătea să meargă la moschee, Ali a anunțat că el nu se duce cu ei. Începând din momentul acela, i s-au împotrivit pe toate căile. Curând după aceea, a fost dat afară din casa familiei.

„Eu nu-ți mai sunt tată”, i-a zis tatăl său, „să nu mai vii *niciodată* acasă.”

Dar nu s-au mulțumit doar cu faptul că l-au lăsat pe drumuri. Tatăl lui s-a dus, de asemenea, la școala unde învăța, plângându-se în gura mare că, în mod clar, conducerea nu îi supraveghea pe studenți, fiindcă dacă și-ar fi făcut treaba, fiul lui nu ar fi devenit creștin.

Temându-se să nu fie arestat, Ali a renunțat la școală și a părăsit regiunea. S-a mutat într-un loc unde avea rude, dar acestea au aflat de la tatăl lui că nu mai era musulman și i-au întors spatele. Foștii prieteni au refuzat, la rândul lor, să îl primească sau să îl ajute în vreun fel.

Dormind pe străzi sau pe unde apuca, Ali s-a îmbolnăvit, nu după mult timp. A ajuns în spital. În mod normal, în China, membrii familiei sunt cei ce îi aduc de mâncare pacientului, dar familia îl abandonase. Chiar și așa însă, Dumnezeu s-a îngrijit de nevoile lui. O asistentă plină de compasiune i-a adus de mâncare. Ali ne-a spus că fără mâncarea aceea probabil ar fi murit.

Stând și ascultând povestea lui Ali, îmi puteam închipui proaspăta lui credință primind lovitură după lovitură. Și totuși, a rezistat la toate atacurile. A refuzat să dea înapoi. A

refuzat să renunțe la Isus. Și în fiecare moment al poveștii lui, Dumnezeu l-a susținut.

Când a venit factura pentru spitalizare, Dumnezeu a asigurat fondurile pentru a acoperi suma necesară. Acum, fără școală și fără casă, Ali avea nevoie de un loc de muncă. Dar cine ar fi angajat un tânăr care nu numai că nu terminase școala, dar era și creștin? În mod miraculos, tocmai la momentul potrivit, i s-a oferit o slujbă. La fiecare pas, Ali putea vedea mâna lui Dumnezeu ocrotindu-l și oferindu-i cele necesare.

Tânăr student fiind, Ali se întrebase ce ar putea aduce pace poporului său uigur. Acum, el pășea zi de zi alături de Prințul Păcii și își dorea să îl împărtășească pe Isus și altor oameni din rândul poporului său.

Una dintre întrebările pe care le adresez adesea creștinilor persecutați pe care îi întâlnesc este: *Care e versetul tău preferat din Biblie?*

Versetul lui Ali este unul pe care probabil orice creștin îl poate spune pe de rost: Ioan 3:16.

„Dumnezeu spune că îi iubește pe *toți* oamenii”, a explicat Ali. „Și iubesc acest verset, fiindcă îmi iubesc și poporul.”

„Dacă toată lumea ar crede în creștinism, poate ar fi pace”, a spus el.

DE REFLECTAT

Isus ne-a prevenit că adevărul Lui va dezbină familii și ne va crea dușmani, chiar și în propria noastră familie:

„Am venit să-i despart: «pe om de tatăl său, pe fiică de mama ei și pe noră de soacra sa, așa încât dușmanii unui om vor fi chiar cei din familia lui».

Cel ce iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine și cel ce iubește pe fiu sau

pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine.
Și cel ce nu-și ia crucea și nu mă urmează nu este vrednic
de Mine.” (Matei 10:35-38).

Poate că tu nu ai trăit adevărul cuvintelor lui Isus din acest pasaj. Poate că membrii familiei tale te-au încurajat și inspirat să mergi pe calea credinței și chiar și astăzi te provoacă să fii mai mult asemenea lui Cristos. Dacă acesta este cazul, rezervă-ți timp astăzi să scrii o rugăciune de recunoștință pentru această binecuvântare. Și rezervă-ți un moment ca să te rogi pentru cei ca Ali, care pentru a-l urma pe Cristos sunt nevoiți să renunțe la familia lor pământească.

Iar dacă ești unul dintre cei ce au fost siliți să aleagă între familie și Isus, să știi că nu ești singur și nu ești dat uitării. Isus este dispus și capabil să pășească alături de tine și să aibă grijă de tine întocmai cum a făcut cu Ali și cu mulți alții din țările cu regimuri restrictive care au făcut aceeași alegere.

RUGĂCIUNE

Isuse, ajută-mă să te prețuiesc mai presus de orice altceva, chiar și de familia mea.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Ceea ce e interesant este că frigul și zăpada nu încetineau activitățile. Magazinele – chiar și chioșcurile de pe stradă – erau pline! Se pare că oamenii de aici sunt obișnuiți cu zăpada și temperaturile sub zero grade.

Pe tot cuprinsul Chinei este un singur fus orar. Așa că, aici, în vestul îndepărtat, soarele nu răsare decât aproape de ora 9 dimineața. Mi se pare o nebunie – dar sunt sigur că, din perspectiva Partidului Comunist, este mai ușor astfel să controleze, să administreze și să domine peste un miliard de oameni.

ZIUA 27

O PREDICĂ LA ÎNMORMÂNTARE

Ci sfințiți-l în inimile voastre pe Cristos ca Domn, fiind întotdeauna pregătiți să răspundeți oricui vă întreabă despre rațiunea speranței care este în voi.

1 PETRU 3:15

Asia Centrală, 2002

Era prima dată când vedeam un bărbat plângând la amintirea torturii îndurate. Lacrimile se adunau în colțurile ochilor pastorului Ragimov, apoi i se prelingeau pe obraji. Era o zi toridă de vară, dar cum stăteam în curtea casei sale, dinspre Marea Caspică venea o briză care făcea atmosfera aproape plăcută.

„M-au bătut”, ne-a spus el, cu o voce scăzută dar încărcată de emoție. „M-au bătut de atâtea ori!”

Dar imediat după aceea ne-a spus că se roagă pentru prigonitorii lui. „Nu pot face nimic în privința lor”, a spus. „Doar mă rog.”

Multe se schimbaseră în țara lui în cei zece ani de când Uniunea Sovietică s-a destrămat și țara și-a dobândit independența. Un lucru însă nu se schimbase: dacă erai creștin și le vorbeai celorlalți despre Isus, consecința era persecuția. Oamenii din Asia Centrală veneau după o perioadă de șaptezeci de ani de stăpânire comunistă, care presupunea, printre altele, îndoctrinarea cu preceptele ateismului, precum și neîncrederea și ridiculizarea oricărui fel de expresie religioasă.

Dar în timp ce urmele comunismului se estompau, în locul lui se dezvolta o identitate islamică ce agreea creștinismul la fel de puțin precum comuniștii. Pentru comuniști, creștinii erau niște indivizi care tulbură ordinea publică, musulmanii radicali îi vedeau ca pe niște apostatați care merită să moară.

Pastorul Ragimov a fost unul dintre primii locuitori ai țării care l-au urmat pe Isus. A cunoscut tocul de cizmă al opresiunii comuniste și a văzut, de asemenea, cum se ridică valul islamismului radical. A suferit sub ambele.

Dar persecuția și opresiunea nu l-au putut opri să vorbească despre Isus. Dacă ajungea într-o localitate, indiferent de motiv, presupunea că Dumnezeu voia să le împărtășească locuitorilor Evanghelia. Dacă poliția îl reținea, presupunea că polițistul era cel la care Dumnezeu vrea să ajungă. Iar dacă un grup de musulmani radicali îl acostau, atunci *ei* trebuie să fi fost cei la care Dumnezeu îl trimitea ca să le dea mărturie!

Ne-a povestit cum se manifestau pasiunea și curajul lui în aceste situații concrete.

Cu o anumită ocazie, a ajuns într-un sat tocmai în momentul în care se punea în mișcare cortegiul funerar pentru unul dintre liderii din sat. Văzând în asta o ocazie bună, Ragimov a intrat în discuție cu cei doi *mullah*-i (specialiști în învățătura islamică) care conduceau funeraliile. I-a întrebat ce credeau ei că se întâmplă cu decedatul după ce și-a dat ultima suflare.

Cei doi *mullah*-i nu au putut să îi ofere un răspuns clar.

„De ce vă mai aflați aici, dacă nu știți răspunsul la aceste întrebări importante?”, i-a provocat Ragimov.

„Dacă ești așa deștept”, i-a răspuns unul dintre ei, „de ce nu vorbești tu la înmormântare?”

Era o șansă pe care pastorul nu o putea rata! A pășit în față și s-a postat lângă sicriul care adăpostea trupul musulmanului decedat. A vorbit despre nădejdea veșniciei în prezența lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Cei din public l-au ascultat cu atenție, o sută cincizeci de oameni, inclusiv cei doi dascăli musulmani și polițistul satului.

După ce slujba de înmormântare s-a încheiat, mulți săteni au venit să vorbească cu Ragimov. L-au sărutat pe amândoi obraji, un semn de acceptare și respect în cultura lor.

„*Mullah*-ul acesta este mai bun decât oricare altul pe care l-am auzit”, au spus dascălii musulmani. „Am vrea să mai vii la noi în sat.”

Ragimov era bucuros să le onoreze cererea. S-a întors mai târziu și le-a proiectat filmul *Isus*.

Aceasta a fost una dintre poveștile lui cu final fericit: o primire călduroasă și o ușă deschisă pentru Evanghelie.

Dar erau și alte povești, cu finaluri foarte diferite. Cu doar câteva luni înainte de conversația noastră, primirea dintr-un alt sat nu a fost nici pe departe călduroasă. Ragimov se dusesese în satul acela în vizită la o familie. După plecarea lui, poliția secretă a dat buzna în casa familiei respective, a înregistrat actele de identitate ale tuturor din casă și le-a spus ca data viitoare când Ragimov mai venea în vizită să facă bine să cheme imediat poliția. De fapt, li s-a spus, ar fi mult mai bine și mai sigur pentru ei dacă nu ar socializa sau coopera cu nici un creștin.

Nici familia respectivă, nici pastorul Ragimov nu s-au lăsat intimidați. La momentul discuției noastre, își făcea planuri să se întoarcă în satul acela.

Își amintește de bătăile, durerea și suferința pe care le-a îndurat. Dar își aduce aminte, de asemenea, de speranța pe care a simțit-o când a descoperit adevărul mesajului evanghelic, anume că Dumnezeu îl va trimite pe propriul Său Fiu drept răscumpărare pentru poporul din Asia Centrală și de peste tot.

Bucuria pe care Ragimov o simte când îi vede pe compatrioții săi auzind acest mesaj pentru prima dată și vede lumina din ochii lor când înțeleg promisiunea dragostei lui Dumnezeu și a veșniciei alături de Cristos valorează mult mai mult decât suferința și lacrimile vremelnice ale unei bătăi fizice.

DE REFLECTAT

Cum putem fi mereu pregătiți să ne apărăm în fața oricui și să vedem orice situație ca pe o șansă de a împărtăși Evanghelia? Ragimov nu este primul credincios pe care l-am cunoscut dintr-o țară ostilă cu regim restrictiv care vede într-o înmormântare o ocazie excelentă de a propovădui Evanghelia. Îmi aduc aminte de un pastor din China care mi-a spus că îi plac foarte mult predicile de la înmormântări, fiindcă oamenii se gândesc în mod firesc la veșnicie și fiindcă poliția nu deranjează aproape niciodată o ceremonie funerară.

Tu crezi, la fel ca pastorul Ragimov, că fiecare persoană pe care o întâlnești ți-a fost adusă în cale pentru ca să ai o înrăurire asupra ei prin mesajul Evangheliei? Cum ar putea o asemenea atitudine să îți influențeze faptele și cuvintele? Setează-ți pe telefon o notificare care să-ți aducă aminte în fiecare zi să te rogi ca Dumnezeu să deschidă o ușă astfel încât să poți vorbi despre dragostea lui Isus cu o persoană pe care Domnul ți-o scoate în cale în ziua aceea.

RUGĂCIUNE

Doamne, ajută-mă să văd prin ochii Tăi fiecare om pe care îl întâlnesc și să văd fiecare întâlnire și fiecare conversație ca pe o șansă de a vorbi despre adevărul prezenței harului și Evangheliei în viața unei persoane pe care o iubești și pentru care Tu ai murit.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Zborul cu avionul a fost o adevărată aventură.

Am stat chiar lângă ieșirea de urgență și, în timp ce staționam pe pista de decolare, mi se părea că aud cum intră aerul înăuntru! Colegul meu a întrebat dacă ușa era bine închisă, iar stewardesa ne-a asigurat că da. Apoi, în timp ce decolam, panoul care acoperea zăvorul de blocare s-a deschis - am tras o sperietură zdravănă! Avionul avea o vechime de douăzeci de ani și era vopsit într-o culoare verde-avocado, cu picățele de un galben bolnăvicios, și cu scaune albastre decolorate.

Scaunele erau și ele ciudate, astfel că, dacă nu stătea nimeni în față și pilotul frâna scaunele se rabatau în față. Distractiv! A, da - și simțeam miros de kerosen!

După decolare, însoțită de rugăciunile mele înfrigurate, m-am relaxat și am tras un pui de somn.

ZIUA 28

„DOCUMENTELE LE POȚI FOLOSI CA HÂRTIE IGIENICĂ”

Însă Agrippa i-a zis lui Pavel:

– În curând, mă vei convinge să mă fac creștin!

Pavel i-a răspuns:

– Fie în curând, fie mai târziu, mă rog lui Dumnezeu ca nu doar tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi să devină așa cum sunt eu, în afară de lanțurile acestea.

FAPTELE APOSTOLILOR 26:28-29

.....

Asia Centrală, 2002

Mulți dintre creștinii pe care i-am cunoscut au povești extraordinare din viața lor dinainte de Cristos. Când l-am cunoscut pe Telman, acesta fusese trimis ca misionar într-o

zonă izolată a țării sale din Asia Centrală, un loc unde biserica nu era deloc prezentă.

Înainte să-L cunoască pe Cristos, Telman a fost un infractor, crescut într-o familie de infractori. A făcut închisoare – binemeritat, a spus el – pentru infracțiunile lui. Frații săi erau, și ei, infractori.

L-am întrebat cum poate un musulman dintr-o familie de infractori să ajungă ucenic al lui Isus Cristos.

„Trebuie să fie atins de Duhul Sfânt”, a spus. „Nu există altă cale.”

Era o zi călduroasă și stăteam afară, în timp ce Telman îmi spunea povestea sa. În piața orașului, aflată în apropiere, era o fântână arteziană. Poate că mediul ambiant plăcut l-a împiedicat pe Telman să-mi spună părțile neplăcute ale poveștii convertirii sale. Mi-a povestit despre viața lui de infractor. Mi-a spus despre activitatea de slujire pe care o desfășoară acum și despre unele dificultăți pe care le întâmpină, dar nu a menționat momentul convertirii și necazul pe care ea l-a implicat. O parte a poveștii am auzit-o de la un alt creștin, un prieten de-al lui.

Când Telman, infractor musulman recunoscut, a devenit ucenic al lui Isus, ai lui s-au înfuriat pentru această „trădare”. Adusese rușine asupra întregii familii și cineva trebuia să fie pedepsit. Dar nu se putea ca ideea de a renunța la islamism să fi venit de la Telman. Cu siguranță a fost ademenit pe calea greșită. Astfel că au dat vina pe soția sa pentru alegerile lui greșite.

Drept pedeapsă, cei doi frați ai lui Telman au bătut-o.

Ca soț, nu pot decât să-mi închipui durerea și rușinea pe care Telman trebuie să le fi simțit. Nu e datoria soțului să își protejeze soția? Dacă familia lui era supărată, ar fi trebuit să se răzbune pe el, nu pe soția lui? Înțeleg de ce partea aceasta a poveștii am auzit-o de la altcineva, și nu direct de la Telman. Ar fi o poveste greu de spus pentru un soț.

Persecuția cu care s-a confruntat nu l-a descurajat pe Telman, nici pe soția lui. De fapt, n-a făcut decât să le întărească hotărârea de a merge pe calea pe care Dumnezeu îi chemase. A urmat un

curs de pregătire biblică în cadrul bisericii sale și, în cele din urmă, a fost trimis ca misionar în altă zonă a țării. El și soția sa au împachetat și s-au mutat. La început au stat împreună cu niște rude de ale ei, începându-și misiunea de a ridica steagul Evangheliei în acea comunitate.

Însă autoritățile locale nu își doreau o biserică în orașul lor. Telman a fost chemat la secția de poliție, interogat și hărțuit. I-au spus că biserica lor nu este înregistrată la stat pentru a putea funcționa. Până la urmă, le-au fost retrase permisele de ședere. Au primit ordin să părăsească orașul și să se întoarcă în capitală, unde locuiseră înainte.

Telman și soția lui se confruntaseră cu persecuția în momentul în care au ales să îl urmeze pe Cristos și nu renunțaseră. Nu aveau de gând să renunțe la eforturile de a sădi o biserică nici acum, după o doză de persecuție.

Întorși în capitală, a vorbit cu pastorul lui. Biserica de aici era înregistrată la stat, așa că pastorul a completat actele necesare pentru misiunea de propovăduire a lui Telman ca fiind o filială a bisericii lor înregistrate.

Telman a revenit în orașul respectiv și a continuat adunările evanghelice. Din nou, a fost dus la secția de poliție. Aflat în fața șefului poliției, Telman a scos documentele oficiale care arătau că avea autorizație de la stat pentru activitatea lui.

Șeful poliției a rânjit. „Le poți folosi ca hârtie igienică”, a spus. „Aici eu sunt legea.”

Din nou, Telman a fost alungat din oraș. Și din nou, nu s-a descurajat, nerenunțând la lucrarea la care Dumnezeu îl chemase. Dacă nu avea voie să locuiască în oraș, va trebui pur și simplu să vină în vizită – des.

A început să facă naveta – câteva ore cu mașina sau și mai multe ore cu autobuzul – în fiecare săptămână. Grupul de creștini sporea pe măsură ce Telman răspândea mesajul Evangheliei. Mulți care auziseră de el veneau din curiozitate să-i vorbească. *E nebun?*

De ce se tot întoarce după ce autoritățile i-au spus clar că nu este binevenit? Ce schimbare s-a petrecut în el încât, dacă înainte era închis pentru că era infractor, acum era interogată de poliție fiindcă încerca să întemeieze o biserică? Ce e cu mesajul acesta, de neliniștește într-atât de tare autoritățile?

Ne-a cerut să ne rugăm ca lucrarea lui să poată continua și ca mulți musulmani din orașul acela să ajungă să îl cunoască pe Cristos ca Mântuitor și Împărat. Se ruga, de asemenea, ca Dumnezeu să îi permită să primească un permis de ședere, astfel încât el și soția lui să se poată muta acolo cu totul, ca să fie mai aproape de lucrarea la care Dumnezeu îl chemase, o lucrare care avea în mod clar binecuvântarea lui Dumnezeu.

DE REFLECTAT

Când Dumnezeu te cheamă să faci ceva, cât de ușor te lași descurajat de situațiile potrivnice? Cât de repede renunți, dacă lucrurile nu merg ca pe roate din primul moment în care îți începi activitatea de slujire?

Lui Telman i s-a spus că nu avea autorizația pentru a activa într-un nou oraș. Așa că a obținut actele necesare. Apoi, i s-a spus că actele nu aveau nici o valoare. Dar și-a continuat munca. S-a mutat acolo. Apoi, i s-a spus că nu putea locui acolo. Dar și-a continuat lucrarea, făcând vizite regulate. Nici unul dintre obstacolele puse în calea lui nu l-au oprit din hotărârea de a răspunde chemării lui Dumnezeu în orașul acela.

Tu ai aceeași hotărâre? Ești gata să te rogi, să lucrezi și să îți faci o strategie pentru a trece peste, pe lângă sau prin orice obstacol care se interpune între tine și împlinirea chemării care ți-a adresat-o Dumnezeu? Consemnează în jurnalul tău un obstacol cu care te confrunți în prezent în viața ta spirituală. Notează-ți trei idei despre cum îl poți depăși.

RUGĂCIUNE

Doamne, Isuse, ajută-mă să continui cu îndrăzneală să fac ceea ce simt că Tu îmi ceri să fac, indiferent de împotrivirile, piedicile sau dificultățile care apar. Dă-mi idei ingenioase de a depăși dificultățile cu care mă confrunt în prezent.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Prima zi a călătoriei: Am fost douăzeci și opt de ore în tranzit, făcând inclusiv un popas lung de șase ore în Londra. Am ajuns ieri pe la miezul nopții și m-am băgat în pat pe la ora două. Apoi, bineînțeles, nu am putut să dorm prea bine. Cred că am reușit vreo trei ore.

Am plecat de la hotel puțin după ora opt dimineața și nu ne-am întors decât la unu și jumătate noaptea – șaptesprezece ore și jumătate –, dar m-am simțit chiar bine toată ziua. Slavă Domnului! De asemenea, am condus o mie o sută de kilometri [peste șase sute cincizeci de mile] în timpul ăsta. Gazda noastră mi-a spus că sunt un erou – a spus că orice alt străin s-ar fi apucat de plâns după numai o sută de kilometri!

CITATE ASUPRA CĂRORA SĂ MEDITĂM

Atunci când biserica a fost total distinctă față de lume, a fost mereu prosperă. În primele trei secole, lumea a urât biserica. Închisoarea, rugul, copitele cailor sălbatici erau considerate prea bune pentru ucenicii lui Cristos. Când un om devenea creștin, practic renunța la tată și mamă, la casă și pământuri, ba mai mult, la propria viață... Dar aceea a fost epoca eroilor, o vreme a giganților. Niciodată nu a prosperat și nu a înflorit biserica atât de mult ca atunci când a fost botezată cu sânge. Corabia bisericii nu navighează niciodată cu atâta slavă ca atunci când stropii de sânge de la martirii ei cad pe puntea sa. **Trebuie** să suferim și **trebuie** să murim, dacă e să cucerim vreodată această lume pentru Cristos.

Charles Spurgeon¹

Așadar, tu, copilul meu, întărește-te în harul care este în Cristos Isus. Și ceea ce ai auzit de la mine înaintea multor martori, încredințează unor oameni de încredere, care să fie în stare să-i învețe pe alții. Ia parte la suferință împreună cu mine, ca un bun soldat al lui Cristos Isus!

2 Timotei 2:1-3

1 Charles H. Spurgeon, „Separating the Precious from the Vile”, predică scrisă la 25 martie 1860, în *The New Park Street Pulpit*, vol. 6 (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1964), 154.

ZIUA 29

„NIMENI NU VA STĂVILI EVANGHELIA”

Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și a lui Cristos Isus,
care urmează să judece viii și morții, și ținând seama de venirea
Lui și Împărăția Lui: predică Cuvântul, fii pregătit la momentul potrivit
sau la cel nepotrivit, corectează, mustră, îndeamnă cu toată
răbdarea și învățătura!

2 TIMOTEI 4:1-2

.....

Azerbaidjan, 2002

Înainte ca pastorul Yalov să devină un creștin fervent și un
evangelist plin de curaj, a fost un musulman înflăcărat – mai
fervent în a-l urma pe Mohamed decât majoritatea celor din țara
sa. Avea o educație aleasă și o situație financiară bună, dar cu toate
acestea, părea să nu își găsească pacea cu adevărat.

Fiind un musulman devotat, citea Coranul pentru a găsi
răspunsuri la întrebările pe care inima i le adresa neconținut. A
îndeplinit, de asemenea, una din obligațiile islamice, mergând în

pelerinaj la Mecca, *hajj*. Făcea tot ceea ce religia lui l-a învățat să facă, și totuși în inima lui nu-și găsea pacea. Deznădăjduit, a început să se gândească la sinucidere.

„Am încercat să-mi trăiesc viața după legea *Şaria*”, ne-a spus mie și unui coleg de-al meu, în timpul vizitei în capitala Azerbaidjanului. „Simțeam un neajuns în viața mea. În Coran, nu am găsit răspunsuri la întrebările mele. M-am gândit că sunt prost, că în mintea mea nu aveam suficiente cunoștințe. Așa că am citit mai mult și mai mult. Dar, pe măsură ce citeam, aveam și *mai multe* întrebări.”

Un pastor l-a invitat pe Yalov să participe la o adunare creștină unde erau șase credincioși azeri. Yalov era al șaptelea în grup, singurul care încă nu hotărâse să îl urmeze pe Cristos. Yalov a participat la întâlnirile grupului și a citit Biblia vreme de șase luni. Pastorul i-a vorbit despre Isus și despre șansa de a cunoaște cu certitudine ce se întâmplă după moarte. Yalov a continuat, de asemenea, să citească și Coranul, comparând cuvintele lui Mohamed cu cele ale lui Isus.

Într-o zi, când a deschis Biblia, ochii i-au căzut pe cuvintele Psalmului 91:14: „Pentru că mă iubește, și Eu îl voi scăpa. Îl voi ocroti, căci *cunoaște Numele Meu*” (sublinierea îmi aparține).

„Trebuie să-l chem pe Dumnezeu”, s-a gândit Yalov în timpul unei rugăciuni în care căuta răspunsuri. „Dar nu știu care este numele Lui.” Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și, după șase luni în care a fost singurul necredincios în grupul lui de studiu biblic, versetele din Biblie pe care le citise și lucrurile pe care pastorul i le spusese au căpătat sens în inima și mintea lui. Yalov și-a închinat viața lui Cristos. Acum, în grup erau șapte creștini care citeau Biblia împreună.

Transformarea lui Yalov a fost imediată și dramatică. Văzând schimbarea pe care Isus a adus-o în viața soțului ei, soția lui l-a urmat și ea pe Cristos, curând după aceea. Dar nu toată lumea din familie era atât de încântată de alegerea lui Yalov. Mama l-a

dat afară din casă, spunând că, părăsind islamismul, a adus rușine asupra lui însuși și asupra tuturor neamurilor lui.

Mai bine de doi ani, Yalov a dormit la birou. Își improviza în fiecare noapte un pat, unind două mese. A căutat să învețe mai mult despre Evanghelie și despre cum să îl urmeze pe Isus. Voia să îi conducă la Cristos nu numai pe cei din familia sa, ci și pe compatrioții săi. A fost instruit și trimis să slujească.

Pentru o asemenea slujire se plătește scump într-o țară musulmană. Curând, Yalov a fost arestat, împreună cu un alt credincios, care i se alăturase. Au fost reținuți cincisprezece zile, interogați și presați să se întoarcă la islamism, fiind avertizați să înceteze cu lucrarea de evanghelizare.

În anul următor, a fost arestat din nou, împreună cu un alt pastor, chiar în timp ce oficia o slujbă. Au fost reținuți opt zile într-o carceră subterană. Celula avea un metru lățime și doar un metru și jumătate lungime. Nu era suficient spațiu ca să te întinzi pe jos.

Ușa celulei avea o mică ferăstruică, prin care gardienii să îi poată urmări pe deținuți. Yalov însă, probabil amintindu-și de învățătura lui Pavel către Timotei de a fi „pregătit la momentul potrivit sau la cel nepotrivit”, a considerat că fereastra aceea fusese lăsată acolo pentru ca el și colegul lui să le poată predica gardienilor. Yalov și celălalt pastor au făcut cu rândul.

Unul dintre gardieni se plângea de dureri acute de stomac. Prin ferăstruica de la ușa celulei, Yalov l-a rugat pe Isus să-i vindece omului stomacul. Numaidecât, gardianul a început să se simtă mai bine, rugăciunea lui fiind astfel ascultată.

„Gardienii știau că nu eram infractori”, mi-a spus Yalov. El și celălalt pastor le-au cerut gardienilor să le aducă o copie a filmului *Isus*. Aceștia nu doar că le-a adus o copie a filmului, dar le-a permis celor doi pastori să le arate filmul și celorlalți deținuți!

„Le-am arătat filmul *Isus* chiar acolo, în închisoare”, a spus Yalov. „Mulți dintre gardieni l-au acceptat pe Isus.”

„Biserica din celulă” a continuat să crească. Zece deținuți au ales să îl urmeze pe Cristos și să accepte oferta Lui de iertare. Când l-am cunoscut pe Yalov, după ce a ieșit din închisoare, trei dintre acei deținuți fuseseră și ei eliberați. Acum sunt membri ai bisericii lui.

Spre sfârșitul timpului petrecut împreună, l-am întrebat pe proaspătul meu prieten dacă credea că va fi arestat din nou. Mi s-a părut ciudat când a răspuns la întrebare, cu un zâmbet larg.

„Mi-aș dori foarte mult să fiu arestat din nou”, a spus. „Oricine mă va aresta va auzi Cuvântul lui Dumnezeu. Va fi o nouă ocazie de a propovădui Evanghelia. Indiferent ce se va întâmpla cu mine, milioane de oameni vor propovădui Evanghelia. Este prea târziu ca să mai oprești asta. Nimeni nu va stăvili Evanghelia!”

DE REFLECTAT

Care sunt în viața ta „ferestre” prin care ceilalți te pot urmări? Poate că ele se află la locul de muncă, în cartierul tău sau în rândul celorlalți părinți de la școala unde merg copiii tăi. Notează-ți în jurnal modalitățile prin care fiecare dintre aceste „ferestre” îți poate oferi ocazia de a propovădui Evanghelia și de a-l împărtăși celorlalți pe Isus. Ești dispus să înduri neplăceri, chiar greutăți, dacă aceasta înseamnă să îl poți prezenta pe Cristos oamenilor?

RUGĂCIUNE

Doamne, îți mulțumesc pentru curajul fratelui meu Yalov de a spune: „Oricine mă va aresta va auzi Cuvântul lui Dumnezeu”. Ajută-mă să fiu la fel de curajos, ca să spun: „Oricine lucrează cu mine... oricine are copii în aceeași clasă cu copiii mei... orice persoană pe care Dumnezeu mi-o aduce în cale... **va auzi** Cuvântul lui Dumnezeu”.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Vestea bună e că există un hotel nou în [orașul în care mă aflu ca să mă întâlnesc cu creștinii din zonă].

Vestea rea este că nu stăm în el.

Noul hotel este în afara orașului și un coleg s-a gândit că nu era potrivit pentru scopurile noastre. Poți aștepta și o oră până să apară un taxi.

Așa că stăm într-un hotel din centru, care face ca ultimul hotel în care am stat să pară un răsfăț al luxului!

Nu tu hârtie igienică. Nu tu scaun de toaletă. Nu tu cearșafuri. Apă curentă doar șapte ore pe zi – și un miros ciudat, sulfuros, atunci când curge apa.

Dacă reușim să aranjăm cu întâlnirile de aici în seara asta, s-ar putea ca mâine să insist pentru hotelul cel nou. Deocamdată, gândul la cele două nopți petrecute aici este, poate, mai mult decât pot duce.

Tocmai ne-au mutat într-un „apartament” cu aer condiționat... dar altminteri nu e cu mult mai bine. Mi-e foarte dor de casă în clipa asta.

ZIUA 30

„PE URMELE APOSTOLILOR”

La aceasta ați fost chemați, deoarece și Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un exemplu, ca să călcați pe urmele Lui.

1 PETRU 2:21

.....

China, la începutul anilor 2000

Atunci când vizitezi creștini din China, nu durează mult până să afli că imaginea libertății religioase pe care guvernul se străduiește din greu să le-o prezinte celor din afară nu este adevărată. Într-o călătorie, am primit la hotel un exemplar gratuit al revistei *Beijing Review*. În fotografia de pe copertă era o femeie care era evident îmbrăcată într-o robă de cor bisericesc, cu o cruce în față. Titlul de pe copertă era „Libertate garantată”, cu majuscule, subtitlul spunând: „Toate activitățile sunt derulate în mod independent de către grupurile religioase”.

„Daniel”, care a venit la întâlnirea cu noi din seara aceea pe un drum ocolit, pentru a se asigura că nu este urmărit, ne-a spus o poveste diferită despre „toate activitățile religioase”.

Daniel este lider într-o biserică neînregistrată de mari dimensiuni. Adesea, este mâna dreaptă a pastorului, un om care a petrecut ani mulți în închisoare din cauza activității sale de slujire. Și, firește, Biroul pentru Securitatea Publică știe exact cine este Daniel.

„Linia telefonică a vecinului meu este foarte clară și funcționează tot timpul”, ne-a spus. „Linia mea telefonică este adesea tăiată și aud zgomote pe linie.” Mulți dintre noi am fi neliniștiți să știm că suntem permanent urmăriți, că fiecare discuție a noastră este ascultată. Daniel privește lucrurile puțin diferit: dacă sunt oameni care ascultă, înseamnă că are șansa de a da mărturie pentru Cristos.

„Nu doar guvernul ne urmărește, spune el, ci și concetățeni de ai noștri care sunt necredincioși.” De aceea, alege cu bună știință să își ducă la îndeplinire mărturisirea despre dragostea și iertarea lui Cristos.

Daniel emană un calm imperturbabil și o credință solidă în Cristos. Cuvintele lui sunt atent măsurate. Pare că nu vrea să irosească nici unul. Se simte confortabil în pauzele de tăcere din conversația noastră. Îmi pare un om care ar putea sta într-o încăpere de interogatorii a poliției fără să-i crească pulsul câtuși de puțin. De-abia ne cunoscuserăm, dar deja aveam un sentiment de prietenie și admirație pentru acest om al lui Dumnezeu.

Ce s-ar întâmpla, l-am întrebat pe Daniel, dacă ar fi prins că se întâlnește cu creștini din străinătate, oameni ca noi?

„Păi, voi ați putea fi expulzați din China și puși pe lista neagră, ca să nu vă mai puteți întoarce.”

„Așa, dar ce s-ar întâmpla cu *tine*?”

„Încă nu s-a întâmplat, dar sunt pe deplin pregătit, cum spune Pavel [în Fapte 21:12-13], să mă duc la Ierusalim și chiar la moarte.”

Pentru un necredincios, ar putea suna fatalist sau negativ, dar Daniel vede lucrurile foarte diferit. „Greutățile și persecuția sunt un fel de binecuvântare”, ne-a spus. „Persecuția și greutatea sunt cele care fac un creștin puternic și matur. Biserica timpurie, din primul secol, nu era ca cea din Marea Britanie sau Statele Unite [de astăzi]. Era mai mult ca cea din Pakistan, Afganistan, China și Coreea de Nord.”

„Spunem întotdeauna: «Mergeți pe urmele apostolilor». Unde găsim urmele lor? În greutate. În persecuție.”

În decurs de un an, înainte de conversația noastră, biserica în care Daniel slujea botezase patru sute cincizeci de noi credincioși. E greu să păstrezi secretul cu privire la o biserică ce crește atât de rapid. Motivul creșterii sale este simplu: creștinii împărtășeau vestea cea bună din persoană în persoană. Ei nu considerau că evanghelizarea era treaba pastorului sau a liderului bisericii. Ei considerau că fiecare credincios în Cristos este un evanghelist.

Timpul petrecut cu Daniel se apropie de sfârșit. El va pleca primul, inspectând cu grijă împrejurimile și întorcându-se acasă pe un drum ocolit. Noi vom aștepta o vreme înainte de a pleca, vom mai bea o ceașcă de ceai, pentru orice eventualitate, în caz că cineva supraveghează ieșirea.

L-am întrebat pe Daniel cum se pregătea, în caz că era arestat pentru lucrarea sa evanghelică.

„Cea mai importantă este pregătirea spirituală”, a spus. „De exemplu, citesc mai mult din Biblie zi de zi și memorez tot mai mult în fiecare zi. Așa, o să fiu în regulă dacă într-o zi nu o să am o Biblie.”

„Te aștepți să se întâmple asta?”, l-am întrebat. „Te aștepți să fii arestat?”

„Dacă asta e voia lui Dumnezeu, a răspuns liniștit, eu o voi urma. Toată autoritatea i-a fost dată lui Isus, iar El ne-a poruncit să facem ucenici. Dar nu cred că suntem singuri sau izolați. Așa cum spune Neemia [4:20], nu este lupta noastră. Lupta este a Domnului.

Nu există «noi luptăm» sau «vom lupta pentru noi înșine». Nu, nu, nu. *Dumnezeu va lupta pentru noi.*”

Își îmbracă haina și ne luăm rămas bun. Întinzându-se în noaptea întunecată și rece, se întoarce pe calea pe care Dumnezeu l-a chemat să pășească, „pe urmele apostolilor”.

DE REFLECTAT

Când ne gândim la ideea de a merge „pe urmele apostolilor”, cei mai mulți dintre noi probabil că ne imaginăm stând în jurul focului împreună cu Isus, fiind martori cum mii de oameni vin la credință în Mesia, în ziua Cincizecimii, sau cum bolnavii se vindecă și ologii merg pe picioarele lor în numele lui Isus. Nu avem nici pe departe același sentiment cald și plăcut când ne gândim la posibilitatea de a fi puși în butuci ore în șir, în frig, cu mult după miezul nopții, în închisorile filipineze, de a fi bătuți, de a naufragia sau de a fi răstigniți cu capul în jos. Dar urmele apostolilor trec și prin aceste experiențe. Calea lor străbate culmile credinței și miracolului, dar și văile întinericului, durerii și îndoielii.

Tu pășești pe urmele apostolilor astăzi? Calea zilei de astăzi te poartă pe culmi sau prin văi? Lucrul cel mai important: indiferent pe ce cale te afli, pășești cu credință?

RUGĂCIUNE

Doamne, ajută-mă să fiu pregătit să te slujesc, fie că pe calea voinței Tale găsesc mângâiere și pace sau suferință și durere. Ajută-mă să pășesc cu credință „pe calea apostolilor”, și atunci când e ușor, și atunci când e greu și dureros. Fă ca cei ce văd felul în care îmi trăiesc viața să te vadă pe Tine în mine.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Daniel ne-a spus că este pregătit să sufere pentru credința lui. A decis să se pregătească pentru ziua aceea. Este o temă pe care am întâlnit-o la fiecare popas în această călătorie... ideea că acești credincioși sunt gata să sufere, fiindcă s-au pregătit. Știau că ziua aceea va veni și s-au pregătit. Mă întreb dacă nu acesta este mesajul călătoriei: pregătește-te!

ZIUA 31

„VĂ VOI DA ODIHNĂ”

AFROOZ, PARTEA 1

Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă!

MATEI 11:28

Turcia, 2003

Eu și colegul meu am întâlnit-o pe Afrooz în comunitatea unei biserici din Turcia, unde se refugiase din Iranul natal. După ce a cunoscut credința în Cristos, în Iran, ea și soțul ei au început să le propovăduiască celorlalți plini de curaj. Dar când statul a început să îi amenințe că le iau fiica, au fugit din țară, căutând adăpost și siguranță altundeva.

Afrooz îl găsisese pe Isus într-un moment în care nici măcar nu îl căuta, iar viața ei nu a mai fost niciodată la fel. În ciuda faptului că a trebuit să fugă din țara ei, în ciuda faptului că nu știa unde va ajunge cu familia sau când vor găsi o locuință

stabilă, Afrooz avea o siguranță discretă și calmă, pe care am apreciat-o. Își găsisese pacea în mijlocul furtunii. Numele acestei păci este Isus.

Stăteam în încăperea din spate a bisericii, un centru de ajutorare pentru refugiați. Oamenii forfoteau în jur, pregătind alimente și ocupându-se de alte lucruri de trebuință. Sorbeam din ceai și o ascultam pe Afrooz spunându-și povestea.

Studiam, mergeam la facultate și lucram. Trăiam sub stres, iar mama și tata nu erau cu mine, deci eram singură. Așa că m-am rugat la Allah să mă ajute să mă relaxez și să scap de stres.

Am făcut tot ce am putut (ca musulman). Am urmat toate rânduielile religioase ale islamismului. Am făcut tot ce am putut să merg cât mai în profunzime, ca să obțin cât mai mult acces posibil la Allah. În realitate însă stresul creștea, iar presiunea psihică mă epuiza și îmi absorbea toată energia. La lucru, m-au trimis la o altă companie, să lucrez în alt loc pentru o lună, așa că aveam și mai multe probleme, și mai mult de lucru, pe lângă studii.

Într-o noapte, eram în camera mea și i-am vorbit lui Allah, plângându-mă: „Câtă presiune? Ajunge! Cât mai pot îndura? Lucrez și studiez. De ce nu mă ajuți? De ce nu-mi dai un moment de ușurare?”

Am amenințat: „Dacă vrei să mă ajuți, în seara asta trebuie să mi te arăți. Dacă nu îmi dai un semn în seara asta, mă voi deda vieții materiale și voi fi o păcătoasă”. După ce am terminat, am spus: „O să stau trează toată noaptea și o să aștept semnul tău, ca să pot vedea și crede că ești aici, cu mine”.

Vorbeam cu dumnezeul lui Mohamed. Mă așteptam să îl văd pe Allah. M-am tânguit o oră. Am obosit, așa că mi-am așezat capul pe covorul pentru rugăciune. Era miezul nopții. Am văzut cum apare o lumină și se răspândește în cameră. M-am speriat și am ieșit în fugă. Apoi, mi-am spus: „Nu eu am fost cea care a

cerut un semn?” Așa că m-am convins pe mine însămi că trebuie să mă duc înapoi, să mă pun în locul de rugăciune și să văd ce se va întâmpla.

Camera era inundată de lumină. M-am gândit că e dimineață, dar mai târziu mi-am dat seama că era miezul nopții. Am ridicat capul și l-am văzut pe Isus Cristos. Era înveșmântat în alb. Deși nu văzusem niciodată o imagine a lui Mesia, mi-am dat seama că nu putea fi decât El.

Îmi plăcea să scriu poezii, așa că aveam întotdeauna la îndemână pix și hârtie, în cazul în care îmi venea ceva în minte. Am început imediat să îmi notez.

Am scris [în Farsi]: „Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă!”

De fapt, chiar m-am enervat un pic. Eu îl căutam pe dumnezeul lui Mohamed și vine Isus Mesia?! Ce înseamnă asta? Așa că am strâns covorul pentru rugăciune și am spus: „Ajunge! Mă duc să mă culc!”

În seara următoare, l-am visat pe Mesia. Mi-a spus: „Nu ți-am spus să vii la umbra Mea, să vii cu Mine și vei fi în siguranță?” Și mi-am spus în sinea mea: „Acesta este Mesia cel care vine la mine. Este, oare, El adevăratul Dumnezeu? Pe Allah sau pe Mohamed ar trebui să îl văd”.

Unul dintre colegii mei [de la locul de muncă] a observat că eram abătută și m-a întrebat: „Ai pățit ceva?”

I-am spus: „Păi, mama este în America și nu am mai văzut-o de ceva vreme. Nu știu dacă voi mai reuși să o văd vreodată. Treaba asta mă supără.”

A început să mă liniștească, spunând: „Dumnezeu este întotdeauna cu tine. Dumnezeu este dragoste. Adu-ți plângerile la El”. De obicei, în Iran, cei ce lucrează într-o companie nu vin la tine și îți spun: „Sunt creștin”. La trei săptămâni după ce venisem în locul acela a venit la mine și mi-a spus că era creștin. Și când a început să îmi vorbească despre dragostea lui

Dumnezeu, am început să mă plâng. „Ce fel de Dumnezeu ar permite să mă simt așa, să trăiesc sub atâta presiune?”

Afrooz a luat carnetul pe care îl purta cu ea peste tot și i-a arătat noului ei prieten cuvintele pe care le scrisese în camera ei în noaptea cu viziunea: „Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă!”

Colegul ei a scos o carte și a răsfoit-o cu grijă până a găsit ceea ce căuta. I-a întins-o lui Afrooz, arătându-i un loc anume de pe pagină.

Afrooz s-a uitat, iar cuvintele din cartea aceea (Matei 11:28) erau aceleași pe care le notase în carnețelul ei.

„Ce carte e asta?”, a întrebat ea. Era prima Biblie pe care o văzuse vreodată. Prietenul ei i-a spus ce carte era și chiar s-a oferit să îi facă rost de una.

„Acesta a fost începutul credinței mele”, a spus Afrooz.

A fost primul pas pe un drum lung. Și drumul nu avea să fie unul ușor.

DE REFLECTAT

Poate că te regăsești în povestea lui Afrooz, strigând către Dumnezeu: „Arată-mi-te! Sunt disperat!” Dacă așa este: nu-ți pierde curajul, prietene. Dumnezeu răspunde la rugăciuni și se arată în adevăr și cu putere în viața noastră.

Dar poate că nu ești într-o situație disperată în clipa asta, iar rugăciunea aceea pare departe de tine. Dacă așa este, poate că tu ești colegul creștin din povestea aceasta. Dacă Dumnezeu îți permite să vezi o nevoie în jurul tău, ești pregătit să deschizi Cuvântul Lui și să transmiți pace și speranță acelui suflet disperat? Ești pregătit să i-l arăți colegului, prietenului sau vecinului tău pe Cel care poate cu adevărat să îi dea odihnă? Scrie în jurnalul tău

dacă ești în situația unei căutări disperate sau în cea de a oferi ajutor unei asemenea persoane. Ce înseamnă pentru tine, oricare ar fi situația ta, că Isus se oferă să îți „dea odihnă”?

RUGĂCIUNE

Doamne, Isuse, vreau să trăiesc experiența prezenței Tale în această săptămână! Vreau să văd mâna Ta la lucru în viața mea. Uple-mi sufletul din nou, adu pace și liniște acolo unde este trudă și încordare. Îngăduie-mi să le vorbesc despre pacea Ta celor din jur care sunt nerăbdători să audă acest lucru.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Când Afrooz i-a arătat cuvintele pe care le scrisese, el i le-a arătat în Biblie. La scurt timp după aceea, a găsit mântuirea!

Nu-i așa că e un lucru EXTRAORDINAR? Acolo unde misionarii nu pot ajunge și unde este foarte greu de procurat o Biblie, Dumnezeu apare El însuși în visuri și viziuni!

RUGĂCIUNE PENTRU CREȘTINII PERSECUTAȚI

Povestea lui Afrooz despre o întâlnire personală cu Isus nu este una neobișnuită în lumea musulmană. De fapt, sunt misionari care mi-au spus că atunci când întâlnesc pentru prima dată un musulman adesea îl întreabă: „Ai avut vreun vis ciudat în ultima vreme?”

Musulmanii cred deja că există un Dumnezeu. Ei cred deja că trebuie să îi dai ascultare lui Dumnezeu. Așa că sunt gata să asculte atunci când au o întâlnire cu Isus care le demonstrează că El este Dumnezeu.

ROAGĂ-ȚE AȘĂZI pentru ca Duhul lui Dumnezeu să lucreze cu putere – în țările musulmane și peste tot în lume. Roagă-te ca oamenii – musulmani, hinduși, atei, budiști și alții – să aibă parte de o întâlnire supranaturală cu Isus Cristos și marea Lui putere și să înțeleagă că au nevoie de un Mântuitor.

ZIUA 32

DOVEDIȚI CĂ SUNTEȚI CREȘTINI

AFROOZ, PARTEA A 2-A

Deci, ceea ce Dumnezeu a unit omul să nu despartă!

MARCU 10:9

.....

Turcia, 2003

Credința lui Afrooz a început când Isus i-a apărut într-o noapte în camera ei din Iranul natal, promițând că poate da odihnă tuturor celor „osteniți și împovărați”. Afrooz a găsit odihna spirituală în Mântuitor. Dar viața ei pământească în *Republica Islamică* a Iranului a devenit, de fapt, mult mai grea după ce l-a părăsit pe Allah pentru a-l urma pe Isus.

Când a încercat să își găsească o slujbă nouă, a descoperit că nici un angajator nu o angaja odată ce afla că nu mai era musulmană și că acum era creștină. Statul iranian, mi-a zis ea,

le face greutăți companiilor care angajează „apostați”, așa încât, dacă i se oferea o slujbă, era la un salariu mai mic decât în mod normal și fără beneficii. Dar încercarea de a găsi o slujbă nu era decât prefața persecuției pentru Afrooz.

Prin intermediul bisericii sale, a cunoscut un creștin. Cei doi au decis să se căsătorească. Ceremonia de nuntă a avut loc în biserică, lucru care a atras furia poliției secrete.

Poliția a dat buzna în camera lor de hotel, în noaptea nunții, și a arestat-o pe Afrooz împreună cu soțul ei. „De unde știm noi că sunteți căsătoriți?”, au întrebat, fiindcă nu aveau documentele de la moscheea locală care să ateste că nunta lor a fost înregistrată.

„Ceea ce port arată că sunt mireasă”, a ripostat Afrooz. „Și ceea ce poartă el arată că este mire!” Poliția nu a fost mulțumită. Le-au cerut să le spună unde a avut loc nunta și numele preotului care a oficiat-o. Când au aflat identitatea pastorului lui Afrooz, au amenințat că îl vor aresta.

În cele din urmă, cuplul a fost eliberat și au hotărât să se mute în altă parte a Iranului, unde nu vor fi cunoscuți drept apostati. Sperau că presiunile asupra lor vor fi mai puține. Dar chiar și în acest loc „sigur”, au fost amenințați de musulmani radicali care, într-un fel sau altul, au aflat că renunțaseră la islamism pentru a-l urma pe Cristos.

După nașterea fiicei lor, Afrooz și soțul ei s-au confruntat cu și mai multe pericole și amenințări. Și-au botezat fata Emmanuel, un nume creștin. Dar când au vrut să îi facă certificatul de naștere, autoritățile au cerut „dovezi” că acesta chiar era un nume creștin. Și, mai mult: „Avem nevoie de documente care să ateste că *voi* sunteți creștini”.

Apostazia poate fi un delict capital în Iran. Documentele care să „dovedească” faptul că Afrooz și soțul ei părăsiseră islamismul puteau fi, de asemenea, „dovada” că merită să fie executați. Și chiar dacă ar dori să obțină astfel de documente, ce moschee le-ar elibera? Este ușor să obții documente că ai trecut de la o altă religie

la islamism, dar e aproape imposibil să obții hârtii care să spună că ai părăsit credința islamică.

Afrooz și soțul ei s-au rugat ca Dumnezeu să facă ceva în privința situației lor și au continuat să slujească în cadrul bisericii lor. Afrooz a devenit lider în rândul femeilor din biserică și chiar a călătorit în alte părți ale Iranului pentru a sluji. Dar statul nu a uitat de apostazia lor.

Când Emmanuel a terminat clasa pregătitoare, școala a refuzat să îi certifice participarea și să îi elibereze documentele necesare pentru a intra în școala elementară. Afrooz știa ce se putea întâmpla: statul putea spune că ea și soțul ei nu îi ofereau educația potrivită fiicei lor. Putea să îi declare inapți ca părinți și să le-o ia pe Emmanuel.

Afrooz și soțul ei se împăcaseră cu faptul că urmându-l pe Isus în Iran puteau ajunge la închisoare. Dar gândul de a-și pierde fiica, de a le fi luată și crescută ca musulman, îi apăsa greu.

După multă rugăciune și cercetare a inimii, au hotărât că nu puteau risca să le fie luată Emmanuel. Au fugit din țară, mai întâi în Turcia (unde am cunoscut-o și i-am luat interviu) și, în cele din urmă, într-o țară occidentală.

La câțiva ani după ce am cunoscut-o pe Afrooz în Turcia, am primit de la ea un email. Ascultase un interviu realizat de mine și transmis la un post de radio creștin în orașul care acum este căminul ei. Eram, oare, același Todd pe care îl întâlnise în Istanbul? A fost minunat să aud cum Dumnezeu o folosea pe ea și familia ei și să aflu că sunt în siguranță.

Afrooz îl slujește în continuare pe Cristos în noua sa țară, inclusiv prin împărtășirea poveștii ei în diferite grupuri de femei și credincioși care întâmpină dificultăți, pentru a-i ajuta să trăiască din tot sufletul pentru Cristos.

DE REFLECTAT

Uneori, Dumnezeu ne cheamă să luăm atitudine în numele Lui în fața persecuțiilor sau greutăților, chiar cu riscul sau în mijlocul suferinței. Alteori, ne îndrumă să plecăm, pentru ca presiunile să dispară sau chiar pentru a scăpa de greutate. Apostolul Pavel a fost coborât într-un coș pentru a scăpa de cei din Damasc care voiau să îi ia viața. Același Pavel a făcut apel la Cezar și a solicitat dreptul de a se apăra pe sine și credința lui înaintea celei mai înalte autorități. Dumnezeu l-a îndrumat pe diferite căi în diferite momente critice ale vieții sale de slujire.

Tu ești mai înclinat să înfrunți plin de curaj situațiile potrivnice sau să cauți o cale de a evita confruntarea? A fost vreun moment în care Dumnezeu te-a îndrumat să iei o atitudine curajoasă în fața celor care se împotrivesc mesajului evanghelic sau chiar să înfrunți persecuția? Au fost alte momente în care ai simțit că te îndrumă să scapi, să te ascunzi sau să eviți confruntarea? Ți-e dat să vezi, privind în urmă, înțelepciunea îndrumării Lui? Care au fost consecințele acelor momente cu privire la Împărăție? Scrie despre aceasta în jurnal.

RUGĂCIUNE

Doamne, Isuse, ajută-mă să aud limpede vocea Ta și să înțeleg planurile pe care le ai cu mine. Dă-mi curaj și îndrăzneală în momentele în care Tu mă chemi să am o atitudine fermă, dă-mi înțelepciune și har în momentele în care mă îndrumi să plec sau să fac un pas înapoi. Și, în fiecare situație, fă să fiu o binecuvântare pentru ceilalți în numele Tău.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

După aceea, m-am întâlnit cu un iranian creștin despre care ne-a povestit [nume ascuns] - și pentru care a trimis zece Biblii în farsi. A venit la noi la hotel și am vorbit câteva minute, apoi l-am îndemnat să plece degrabă, fiindcă nu aveam încredere în oamenii din hotel - păreau puțin PREA interesați de venirile și plecările noastre și cu cine vorbeam...

Cei de la hotel se uitau foarte ciudat la noi când îi aduceam pe creștinii cu care ne întâlneam în camera noastră. Nu știu la ce se gândeau, dar ne dădeau fiori - se pare că ne urmăreau cu mare atenție. Mă întreb dacă îmi era ascultat telefonul. Nu aveam semnal la telefonul prin satelit [care ar fi eliminat posibilitatea ca cineva să mă asculte].

ZIUA 33

„CHIAR ȘI CORANUL SPUNE CĂ ISUS VA VENI”

Oricine crede că Isus este Cristosul este născut din Dumnezeu și oricine îl iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El. Prin aceasta știm că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu: prin faptul că îl iubim pe Dumnezeu și împlinim poruncile Lui. Căci aceasta este dragostea de Dumnezeu: să păzim poruncile Lui. Iar poruncile Lui nu sunt grele.

1 IOAN 5:1-3

.....

Bangladesh, 2005

Când l-am cunoscut pe Hasem Sharkar, avea patruzeci și cinci de ani și era ucenic al lui Isus doar de șase luni. Deja, în acele câteva luni, credința l-a costat casa și slujba. Dar nu avea de gând să o lase mai moale sau să renunțe.

Sharkar nu știa carte și lucra cu ziua în satul unde locuia. S-a născut într-o familie de musulmani și a urmat învățăturile părinților lui și ale celorlalți din sat toată viața lui.

Apoi, în sat a venit un evanghelist și a proiectat filmul *Isus*. Sharkar a urmărit filmul cu multă atenție. Înțelegea din învățăturile islamice că Isus a fost un profet, dar Isus pe care îl vedea pe ecran era mult *mai mult* decât un simplu mesager al lui Dumnezeu. Sharkar avea multe întrebări pentru evanghelist. După ce au vorbit și a reflectat la ceea ce văzuse în film, Sharkar a ajuns la convingerea că Isus era Fiul lui Dumnezeu. Isus îi oferea răspunsuri pe care Mohamed nu putea să i le dea.

„Îl iubesc, a explicat Sharkar, fiindcă Isus este singurul Mântuitor. Înțeleg acest lucru și îl accept pe Isus. Iubesc acest dar!”

Ca muncitor cu ziua, Sharkar venea în fiecare zi în centrul satului pentru a vedea ce proprietar de pământ sau om de afaceri avea nevoie de muncitori în ziua respectivă. Dar când s-a răspândit vorba că Sharkar nu mai era musulman, ci un apostat necredincios, nu i s-a mai oferit de muncă. A rămas curând fără venituri.

Dar, supus presiunii, nu a șovăit și nu a tăcut în fața persecuției. De fapt, nu putea să păstreze tăcerea în legătură cu Isus. La doar câteva săptămâni după ce ajunsese la credință, Sharkar a invitat câțiva tineri consăteni să meargă cu el la o slujbă creștină într-un sat apropiat. Oamenii au acceptat, au auzit mesajul și au hotărât, la rândul lor, să îl urmeze pe Isus.

Acum, Sharkar nu mai era doar un apostat, ci un misionar care îi făcea și pe alți musulmani să se despartă de credința lor. Nu mai era suficient să îl evite. Trebuia pedepsit.

Mai mulți săteni furioși l-au luat la rost pe Sharkar și strigătele lor mânioase s-au transformat repede în pumni plini de furie. Sharkar a fost bătut. Fața îi era umflată și plină de răni după bătaie.

Omul care nu știa să citească a văzut în persecuția sa un test venit de sus. „Mi-am dăruit viața lui Isus, mi-a spus, așa

că asta e un fel de test, pentru a vedea dacă sunt cu adevărat credincios sau nu.”

A trecut testul. În cele șase luni de când îl urma pe Isus, Sharkar a condus treizeci de musulmani la credința în Cristos. O parte din mesajul lui către ei era luată din învățăturile islamismului pe care le cunoștea din copilărie. „Chiar și Coranul spune că Isus va veni!”, a zis entuziasmat. „Spune că El va conduce rugăciunile din ultima vineri. Ei știu! Aceasta este învățătura islamului!”

Când l-am cunoscut, locuia într-un adăpost finanțat de VOM pentru creștinii alungați din familiile și satele lor din Bangladesh. Aceștia își începeau fiecare dimineața, la ora 5:30, în capelă, Sharkar absorbind avid cunoștințele din cadrul pregătirii de ucenicie și evanghelizare. Neștiind să citească, studiul biblic al lui Shakar se făcea prin mijloace audio: avea cele patru evanghelii pe casete audio și un casetofon la care putea asculta scripturile.

La scurt timp după ce m-am întors acasă din Bangladesh, am dat peste un citat din Oswald Chambers care m-a făcut să mă gândesc la Sharkar:

Avem tendința de a spune că, dacă o persoană are o înzestrare naturală, aceasta va face din el un bun creștin. Dar nu este vorba despre cât de dotați suntem, ci despre lipsurile noastre, nu despre ceea ce aducem cu noi, ci despre ceea ce Dumnezeu pune în noi. Singurul lucru de preț este să fim preluați de scopul elocvent al lui Dumnezeu și să devenim prietenii Lui. Prietenia lui Dumnezeu se îndreaptă către oameni care își cunosc lipsurile. În calitate de creștini, nu ne aflăm aici deloc ca să ne împlinim propriul scop – ne aflăm aici ca să împlinim scopul lui Dumnezeu, iar cele două nu sunt aceleași.¹

¹ Preluat din *My Utmost for His Highest*, de Oswald Chambers, editat de James Reimann, © 1992, de Oswald Chamber Publications Assn., Ltd., și folosit cu acordul Discovery House Publishers, Grand Rapids MI 49501. Toate drepturile rezervate.

Citind acest pasaj și gândindu-mă la oamenii pe care i-am cunoscut în Bangladesh, am simțit că mărturia lui Sharkar este pentru mine o mare provocare. Dacă ne gândim la „înzestrarea naturală”, Sharkar probabil nu ar prinde prima jumătate a topului nostru. Nu știe să citească și este creștin doar de șase luni. Dar când vine vorba de împlinirea „scopului lui Dumnezeu”, este printre primii aleși! În cele șase luni de când pășea alături de Isus, s-a confruntat deja cu greutăți – fusese bătut! – fiindcă nu înceta să le vorbească oamenilor despre Isus! Condusese deja treizeci de musulmani la Cristos!

Scuzele pe care le-aș putea găsi, sau lenea mea, par să fie deplorabile în lumina curajului, pasiunii pentru Cristos și spiritului combativ al mărturiei unui credincios neînfocat precum Sharkar.

DE REFLECTAT

Ție ce îți spune povestea lui Sharkar? Te bazezi pe „înzestrarea naturală” pentru a-l sluji pe Cristos sau îi îngădui să te împuternicească și să te trimită acolo unde crede El de cuviință ca să îi îplinești scopurile? Cere-i lui Dumnezeu să îți arate domeniile în care te bazezi pe propriile tale abilități, și nu pe „ceea Dumnezeu așază în noi”. Scrie în jurnal sau discută cu un prieten creștin despre cum să te bazezi mai mult pe Cristos și mai puțin pe tine însuși.

RUGĂCIUNE

Isuse, îți mulțumesc pentru exemplul fratelui meu Sharkar. Ajută-mă să am și eu pasiunea de a te sluji și a le vorbi celorlalți despre Tine, oricare ar fi înzestrările, abilitățile și nivelul de înțelegere pe care mi le vei oferi. Îmi reînnoiesc angajamentul de a mă dedica scopului Tău, care este mai nobil și mai înalt decât scopul meu. Amin.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Stau întins în pat, sub plasa de țânțari, gata să adorm.

Astăzi am mers cu mașina cinci ore din Dacca, traversând inclusiv un râu foarte, foarte LAT, cu feribotul. Și suntem în sezonul secetos! Pe urmă, am parcat mașina, am trecut încă un râu, cu o canoe, apoi am mers pe jos vreo jumătate de kilometru până la complexul de aici.

Asta este, ca distanță, tehnologie și cultural vorbind, cât se poate de departe de Oklahoma!

CITATE ASUPRA CĂRORA SĂ MEDITĂM

Deși nu prea avem parte de așa ceva astăzi, în epoca unor religii lipsite de coloană vertebrală, găsim, totuși, multe în Biblie despre rolul hotărârii morale în slujirea Domnului. Vechiul Testament ne spune că „Iacov a făcut un jurământ” și că Daniel „s-a hotărât în inima lui”. Hotărârea lui Pavel a fost „să nu știu nimic între voi decât pe Isus Cristos și pe El răstignit”. Mai presus de toate, avem exemplul Domnului Isus, care și-a „făcut fața ca de cremene” și a mers înainte spre Cruce. Acestea și multe altele ne dau mărturie despre măreția spirituală născută dintr-o voință ferm hotărâtă de a face voia Domnului! Noii creștini nu au încercat să plutească spre paradis pe un nor parfumat, ci au acceptat cu bucurie faptul că trebuie „să rămână lângă Domnul cu o inimă devotată”. Trebuie să ne predăm – și într-un asemenea moment teribil și minunat poate vom avea impresia că voința noastră a fost pe veci frântă, dar nu este adevărat. În cucerirea sufletului, Dumnezeu purifică voința și o aduce în uniune cu voința Lui, dar niciodată nu o frânge!

A.W. Tozer²

Apoi i-au chemat pe apostoli, i-au biciuit, le-au poruncit să nu mai vorbească în Numele lui Isus și le-au dat drumul. Prin urmare, apostolii au plecat dinaintea Sinedriului, bucurându-se că au fost considerați vrednici să fie umiliți pentru Numele Lui.

Faptele Apostolilor 5:40-41

2 A.W. Tozer, „Moral Determination”, SermonIndex.net, accesat la 27 octombrie 2020, <http://www.sermonindex.net/modules/articles/index.php?view=article&aid=4693>.

ZIUA 34

MÂINI TORTURATE – PARTEA 1

Așadar, cum îl vor chema pe Cel în care au crezut? Și cum vor crede în Cel despre care n-au auzit? Și cum vor auzi, fără să le predice cineva? Și cum să predice, dacă nu sunt trimiși? Așa cum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce aduc vești bune!”

ROMANI 10:14-15

.....

Seul, Coreea, 2008

N-am să uit niciodată mâinile doamnei Choi – sau lacrimile ei. Am cunoscut-o pe „Choi Wong Jin” în Seul, Coreea de Sud. Dar ea crescuse la nord de zona demilitarizată, în Republica Populară Democrată Coreeană, „Regatul izolat” care este ermetic închis față de restul lumii.

Pentru a înțelege persecuția creștinilor din Coreea de Nord, trebuie să înțelegem câte ceva despre așa-numita ideologie a regimului nord-coreean care este, de fapt, religia obligatorie a tuturor cetățenilor nord-coreeni. Conform ideologiei *juche*

(„autonomie”), membrii familiei Kim, care conduc guvernul țării, sunt de fapt ființe divine.

Copiii sunt învățați să spună, înainte de a mânca, „rugăciunea”: „Mulțumesc Tată Kim Il Sung pentru mâncarea noastră”. Fiecare nord-coreean învață „imnuri” de laudă la adresa celor din familia Kim, din culegerea de imnuri naționale, care conține șase sute de asemenea cântece.

Așadar, atunci când o persoană îl urmează pe Isus, nu este doar vorba, pur și simplu, de a adopta o altă religie, nici chiar de a adopta o idee „occidentală”. A crede că Isus este Domnul înseamnă să crezi că Kim Il Sung nu este Domnul – și aceasta înseamnă trădare. Iar statul nord-coreean îi vânează fără milă pe trădători, îndeosebi pe cei care au îndrăzneala de a le transmite și celorlalți ideile lor.

Doamna Choi era căsătorită cu un oficial de rang înalt din Coreea de Nord – un bărbat care avea suficientă autoritate încât cu un singur cuvânt să poată elibera pe cineva din închisoare. Într-un rând, s-a pus chezaș pentru un membru de familie și omul a fost eliberat. Drept recunoștință, acesta a venit acasă la ei cu un cadou: o carte udă, mucegăită, pe care o ascunsese, o îngropase în pământ.

„Aici e povestea cuiva venit din ceruri care îi ajută pe oamenii sărmani”, le-a spus omul domnului și doamnei Choi. „Ați vrea să o citiți?”

Soții Choi nu auziseră niciodată de Biblie sau de Isus, dar povestea părea interesantă, așa că au acceptat cadoul. În fiecare seară, doamna Choi trăgea cu grijă draperiile la ferestre, asigurându-se că nu ieșea nici un fir de lumină și nimeni nu putea vedea înăuntru. În Coreea de Nord, oamenii trebuie să raporteze orice lucru ciudat care se petrece în casele vecinilor. Doamna Choi voia să se asigure că nu aveau nimic de raportat.

Apoi, se ghemuia într-un colț al casei, își trăgea pe cap o pătură, creând un mic cort în care putea citi în intimitate. Pe urmă,

aprindea o lumânare, cu atenție, să nu dea foc păturii, și începea să citească din cartea veche și mucegăită.

Omul care le-o dăduse le-a spus să citească cinci părți din ea, înainte de a o citi întregime: prima parte, numită „Geneza”, după care alte patru părți, scrise de același om, pe nume Ioan. Le spusese să citească aceste părți de trei ori înainte de a citi restul.

Citea ore întregi în fiecare noapte, apoi sufla în lumânare, ieșea de sub pătură și puneă cu grijă cartea înapoi în locul pe care îl alesese drept ascunzătoare. Când ieșea, după sesiunea de lectură, nasul îi era negru de la fumul de lumânare, iar mintea îi era plină de întrebări. Era fascinată de acest om, Isus, așa cum era descris în Evanghelia lui Ioan. „În El era viața”, a citit în 1:4. El era Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, spunea Ioan 1:29. Ioan 7:7 spunea că lumea l-a urât, iar 1 Ioan 3:13 zicea că lumea avea să îi urască și pe cei ce îl vor urma.

Dar erau și promisiuni bune în carte, promisiuni de biruință și binecuvântare. „Și aceasta este ceea ce aduce victoria, aceasta este ceea ce învinge lumea: credința noastră”, spune 1 Ioan 5:4.

Era o poveste captivantă, iar doamna Choi avea multe întrebări. Dar nu era nimeni la care să găsească răspunsuri. Câteva luni mai târziu, i s-a ivit o șansă de a primi unele răspunsuri. Unchiul ei, care plecase din Coreea de Nord și acum trăia în China, a venit în vizită. Când familia s-a așezat la masă, Choi a observat că, înainte de a începe să-și mănânce orezul, unchiul ei și-a înclinat fruntea pentru o clipă. Văzându-l cum se roagă, Duhul Sfânt i-a pătruns în suflet, iar poveștile pe care le citise au devenit dintr-o dată clare. Întrebările au dispărut și în ea s-a născut credința.

În dimineața următoare, unchiul său a învățat-o un cântec: „Minune, har tulburător! / Al mângâierii glas! / L-ai mântuit, bolnav de dor, / Pe orbul de pripas”¹. Ulterior, a primit permisiunea de a-l vizita în China și, în timpul cât a stat acolo, a fost la prima

1 Traducere de Anton Horvath (n.tr.)

adunare de credincioși din viața ei. Pastorul de la adunare s-a rugat împreună cu ea, înainte de a trece înapoi în Coreea de Nord.

Într-o țară în care oamenii se așteaptă ca toată lumea să spioneze pe toată lumea, credința ei nu a rămas multă vreme un secret. Curând, doamna Choi a fost arestată, acuzată că este un „spion religios” și că „răspândește idei anticomuniste”.

Atmosfera din cameră s-a schimbat pe măsură ce își continua povestea. Am celebrat și l-am lăudat pe Domnul ascultând-o cum Dumnezeu i-a adus mesajul evanghelic și a mântuit-o. Dar inimile noastre – și pe urmă ochii – au început să lăcrimeze auzind ce preț a plătit pentru a-l urma pe Cristos.

„Poliția m-a prins”, ne-a spus ea, „și m-a torturat rău de tot. M-au silit să îngenunchez pe scaun și se urcau cu picioarele peste genunchii mei. M-au lovit peste față – și pe toate părțile corpului. Fața îmi era plină de răni și plină de vânătăi. Mi-au cerut să-mi mărturisesc faptele de spionaj și mi-au zis: «Spune-ne cine este omul care ți-a adus Biblia». Le-am zis că nu era spion și că nu am comis nici un act de spionaj împotriva statului nord-coreean. Nu le-am spus numele omului și am insistat că numai eu am citit din Biblie.”

Văzând că tortura nu dă rezultatele dorite, poliția a schimbat tactica...

DE REFLECTAT

Doamna Choi și soțul ei nu văzuseră niciodată o Biblie și nu aveau absolut nici o idee despre cine era Isus. E ușor să ne gândim: *Firește, sunt oameni care nu au nici o idee despre Isus în Coreea de Nord, dar acest lucru nu poate fi adevărat în Occident.* Totuși, poate fi adevărat și aici. Tu cunoști pe cineva care nu are nici o idee despre Isus sau nu a văzut niciodată o Biblie? Poate este cineva care a imigrat în orașul tău din altă țară. Sau poate este cineva

care a trăit aici toată viața, dar nu a fost în anturajul creștinilor. Notează câteva idei despre cum poți deschide o discuție prin care să i-l prezinți pe Isus.

RUGĂCIUNE

Isuse, te rog ocrotește-mă și nu mă lăsa să consider ca pe ceva de la sine înțeles ideea că oamenii din jurul meu Te cunosc sau cunosc Cuvântul Tău. Ajută-mă să sesizez atunci când am șansa de a aduce numele și adevărul Tău prin cuvintele mele în inimile celor care nu au auzit de Tine.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Ceva foarte stânjenitor s-a întâmplat astăzi! Se pare că un coreean obișnuit nu are aceeași greutate ca mine, fiindcă în mijlocul interviului cu unul dintre nord-coreenii pe care i-am cunoscut astăzi, scaunul meu de plastic aproape s-a dezintegrat sub mine și m-am prăbușit la podea!

Nu e ca și cum m-am lăsat pe spate și scaunul s-a răsturnat... pur și simplu s-a sfărâmat! Și-au cerut multe scuze și mi-au adus repede un alt scaun... dar mi-a fost foarte jenă.

Cred că e timpul să încep cura aia de slăbire, nu...?

ZIUA 35

MÂINI TORTURATE — PARTEA A 2-A

Pentru că oricine este născut din Dumnezeu învinge lumea. Și aceasta este ceea ce aduce victoria, aceasta este ceea ce învinge lumea: credința noastră.

1 IOAN 5:4

.....

Seul, Coreea, 2008

Când prin torturarea trupului nu au convins-o pe doamna Choi să dezvăluie numele omului care i-a dat Biblia, polițiștii au schimbat tactica. Au încercat să-i tortureze inima.

Poliția i-a spus domnului Choi că, dacă va depune mărturie împotriva soției sale și va recunoaște „infracțiunea” de a deține și citi o Biblie, ea se va putea întoarce curând acasă și vor putea fi din nou împreună.

Apoi s-au întors la doamna Choi, în închisoare: „Soțul tău va depune mărturie cu privire la infracțiunea ta”, au jubilat ei. „Așa că poți să mărturisești orice.”

Amintindu-și de trădare, chiar și ani mai târziu, doamna Choi abia poate continua să povestească, oprindu-se adesea pentru a-și trage răsuflarea și a-și șterge lacrimile.

„După aceea, m-au legat de picioare, m-au spânzurat cu capul în jos și m-au bătut. Cât timp am fost închisoare, m-au bătut sistematic, în fiecare zi.

Polițiștii mă puneau să stau în picioare și să scot mâinile prin ușă, fiindcă era o fereștrică în ușă, și mă loveau peste degete și mâini cu o țeavă. Eram sânge peste tot și mâinile îmi erau distruse. Mai bine de douăzeci de zile nu mi-am putut folosi mâinile.”

Și-a ridicat mâinile ca să ne arate, în timp ce vorbea. Urmele torturii se vedeau încă clar, câteva degete stându-i în unghiuri nefirești. Nu îmi puteam imagina durerea îndurată în timp ce o loveau peste degete cu țeava.

La procesul doamnei Choi, soțul ei și-a dat seama că poliția îl minșise. În loc să depună mărturie împotriva soției sale, a rostit cuvinte îndrăznețe în apărarea ei. În mod surprinzător, la capătul celor cinci ore de proces, a fost găsită „nevinovată”.

Dar „nevinovată” nu era un verdict acceptabil pentru regim, iar decizia judecătorului a fost respinsă, fiind dispus un nou proces. Al doilea proces a durat doar o oră, iar doamna Choi nu a putut lua cuvântul în apărarea ei, fiindcă fusese bătută atât de rău, încât fața îi era prea umflată pentru a putea vorbi. De data aceasta, a fost găsită vinovată și condamnată la cincisprezece ani de închisoare.

„M-am rugat tot timpul, în închisoare, ne-a spus ea, chiar și când eram bătută de gardieni.”

Și-a amintit, de asemenea, unele versete pe care le citise în paginile vechi și mucegăite ale acelei Biblii. Și-a amintit cuvintele lui Isus și l-a parafrizat: „Oricine te lovește pe obrazul drept, întoarce-i și obrazul stâng”.

S-a agățat de promisiunea pe care o citise în 1 Ioan, potrivit căreia credința va învinge lumea, și credea că acest lucru era valabil chiar și pentru lumea creată de regimul Kim.

După un an de închisoare, doamna Choi cântărea 28 de kilograme. Când soțul ei a primit permisiunea de a o vizita, l-a implorat *să o scoată* de acolo. Acesta a vândut casa și a adunat bani de la toți prietenii și membrii de familie care au vrut să contribuie. A mers la închisoare cu toți banii adunați, precum și cu un televizor. Mituirea gardienilor a funcționat și doamnei Choi i s-a permis să se întoarcă acasă.

„Înainte de această experiență”, ne-a spus, „credeam că «țara mea este cea mai bună din lume!» Dar în închisoare mi-am dat seama care este realitatea din Coreea de Nord. I-am spus soțului meu: «Dacă o să-mi pot recăpăta vreodată sănătatea, nu mai vreau să trăiesc aici, fiindcă acum știu cum e țara asta!»”

În cele din urmă, a scăpat, trecând în China și pe urmă ajungând în Coreea de Sud.

Uneori, atunci când întâlnim creștini persecutați, aceștia și-au rezolvat sentimentele față de persecutorii lor, ajungând într-un punct al dragostei și iertării. Doamna Choi nu ajunsese acolo încă. De fapt, ne-a prezentat ideea ei, destul de elaborată, despre cum Kim Jong Il (liderul Coreei de Nord în acea vreme) ar putea fi pedepsit pentru lucrurile îngrozitoare pe care le făcea compatrioților lui. Văzându-i lacrimile și degetele încovoiate nefiresc, i-am înțeles fără îndoială furia.

Când am cunoscut-o pe doamna Choi, riposta împotriva regimului malefic care îi oprează țara, dar lupta ei nu era cu puști sau bombe, ci cu arme spirituale. Lucra în cadrul unei misiuni creștine care transmitea Scriptura pe unde radio, participând și la alte programe creștine care se adresau celor de dincolo de zona demilitarizată, din Coreea de Nord. Una dintre misiunile acestei stații radio era de a le permite transfugilor nord-coreeni precum doamna Choi să își împărtășească poveștile, spunându-le nord-coreenilor adevărul despre „Conducătorul iubit” și informându-i pe prietenii și familiile lor că au reușit, erau încă în viață și au ajuns în siguranță în Coreea de Sud.

Degetele îi erau bătute și schilodite, mâinile nu își vor mai recăpăta niciodată dexteritatea și puterea de dinainte de a fi bătute cu țeava. Dar vocea îi este puternică și vorbește despre o credință care poate învinge lumea – chiar și lumea „Regatului izolat” condus în prezent cu o mână de fier de Kim Jong Un.

DE REFLECTAT

O parte a definiției cuvântului grecesc tradus prin „a învinge” din 1 Ioan 5:4 este „a cuceri, a fi victorios”. În calitate de creștini, „învingem lumea” atunci când ne păstrăm cu fermitate credința, fiind victorioși în fața ispitelor și persecuțiilor – până la moarte, chiar.

Stând împreună cu doamna Choi, mi-am adus aminte de străduința iertării. Ar fi frumos să credem că „a învinge” înseamnă că Isus, ca prin farmec, îndepărtează consecințele păcatelor îndreptate împotriva noastră, înlăturând numai de cât înverșunarea, furia și sentimentele rănite față de cei care ne-au greșit. Dacă unii oameni au parte de această putere miraculoasă, doamna Choi încă se străduia să ajungă în acel punct al iertării. Poate că și tu ești în situația asta. Dacă așa e, fii sincer – cu tine și cu Dumnezeu. Cere-i să îți înmoaie inima. Caută spre puterea Lui divină de a-ți da capacitatea să „învingi”, să ierți pe deplin și să lași deoparte jignirea, furia sau înverșunarea.

RUGĂCIUNE

Doamne, Isuse, îți mulțumesc că mă ierți pentru păcatele pe care le-am comis. Îți mulțumesc că ai murit pe cruce ca să plătești prețul greșelilor mele. Înmoaie-mi inima și dă-mi puterea Ta de a „învinge lumea” și a-i ierta pe cei ce mi-au greșit cu aceeași generozitate cu care cu care și Tu îmi oferi iertarea. Amin.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Bagajele noastre veneau pe banda rulantă, în aeroportul din Seul, înfășurate în cabluri de oțel și legate laolaltă într-o cutie cu o lumină intermitentă. La ultimul nostru popas cumpărasem niște cuțite mai deosebite să le duc băieților, dar se pare că acestea fuseseră detectate când au scanat bagajele cu raze x la sosirea în Seul, iar lamele erau mai lungi de 15 centimetri, mărimea maximă acceptată la intrarea în Coreea de Sud. Lumina intermitentă le indica ofițerilor vamali că ceva nu era în regulă cu bagajele noastre... fapt ce ne-a neliniștit!

A trebuit să lăsăm cuțitele în custodie vamală, la aeroport, urmând să le recuperăm (după ce plăteam o taxă de depozitare!) când ne întorceam să luăm avionul către Statele Unite. Dar când ne-am întors, a fost un adevărat coșmar, fiindcă ofițerul vamal a luat cuțitele, le-a împachetat într-o pungă de plastic și ne-a însoțit la poarta de îmbarcare, după care a urcat în avion cu cuțitele și a intrat în cabina piloților pentru a cere căpitanului de zbor aprobarea pentru prezența acestora la bord... apoi, în sfârșit, au fost înregistrate, etichetate și duse la bagajele de cală.

O GRĂMADĂ de efort pentru a aduce acasă din Asia două cuțite care au costat mai puțin de douăzeci de dolari!

(Nota autorului: A fost ultima călătorie în care le-am adus băieților cuțite!)

ZIUA 36

O PREDICĂ ÎN LAOS

Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu doar ascultători, înșelându-vă singuri. Căci dacă cineva este ascultător al Cuvântului, dar nu și împlinitor, atunci el se aseamănă cu un om care-și privește propria față într-o oglindă: s-a privit, a plecat și a uitat imediat cum era. Însă cel ce-și apleacă privirea în legea desăvârșită – legea libertății – și perseverează în ea, devenind nu un ascultător uituc, ci un împlinitor prin faptă, acela va fi fericit în lucrarea lui.

IACOV 1:22-25

.....

Laos, 2011

Ne-am întâlnit în mica clădire a unei biserici din nordul Laosului. Era o clădire simplă, construită deasupra unui paviment de beton. Scaunele de plastic pe care le foloseau erau stivuite de-a lungul unui perete. Pentru discuția noastră, gazda întâlnirii a luat patru sau cinci dintre ele și le-a așezat în cerc, în partea din față a bisericii. Era foarte cald. Ventilatorul din biserică nu făcea decât

să miște aerul fierbinte încoace și încolo, fără să aducă vreun plus de răcoare.

În ziua aceea, am interviewat mai mulți creștini din Laos, dar cel care ne va veni mereu în minte este „Fratele Phan” și povestea primei predici pe care a auzit-o vreodată.

Phan s-a născut într-un sătuc, într-o zonă izolată din nordul Laosului. După ce a crescut, a vrut să vadă lumea, voia să aibă mai multe oportunități decât îi ofereau o mică așezare rurală. Așa încât, tânăr fiind, s-a dus la Vientiane, capitala Laosului.

Venit dintr-un sătuc, Vientiane i s-a părut imens. Traficul plin de claxoane, miile de scutere, mulțimea de oameni și luminile stridente l-au intimidat și încântat în același timp. Dar orașul nu era atât de primitiv pe cât sperase, iar oportunitățile economice despre care auzise nu erau atât de vizibile pe cât i se spusese. A ajuns să trăiască pe străzi, întrebându-se când va avea parte de următoarea masă.

Phan auzise că era un loc în oraș unde putea primi orez pe gratis. Nu știa dacă era o legendă sau era adevărat, dar era îndeajuns de înfometat încât să merite încercarea. În satul său, i s-a spus că dacă găsești o clădire cu o cruce în vârf – iar cel ce i-a spus aceasta i-a descris cum arăta o cruce, fiindcă Phan nu mai văzuse niciodată așa ceva – înăuntrul unei astfel de clădiri ți se dă adesea orez gratis.

Iar Phan era pregătit pentru o farfurie de orez.

A găsit o biserică și a intrat. În timpul relatării sale, nu a menționat deloc orezul, gratuit sau nu, de la biserică. Ceea ce a amintit însă, a fost lucrul extraordinar pe care l-a auzit în biserica aceea: povestea unui Dumnezeu Creator care l-a dat pe propriul Său Fiu ca să ispășească pedeapsa pentru păcatele noastre, murind pe o cruce, fiindcă atât de mult ne iubește pe fiecare dintre noi.

Phan a fost fascinat de această poveste și a știut imediat că el este un păcătos și că avea nevoie de altcineva care să-i ispășească

pedeapsa. A vorbit cu pastorul bisericii, după care au rostit o rugăciune de pocăință drept urmare, dedicându-și viața slujirii lui Isus, care venise și murise pentru el.

Nu știu dacă pastorul acela i-a oferit o masă lui Phan în ziua aceea – nu a pomenit acest lucru în povestea lui. Dar a menționat răspunsul său la vestea cea bună pe care o auzise.

Phan nu putea suporta gândul că nimeni din satul lui nu știa această poveste extraordinară, că nu aveau șansa de a găsi pacea pe care el o cunoscuse, fiindcă nu era nici o biserică în satul lor. A hotărât în sinea lui să schimbe acest lucru.

Și așa, Phan a urcat din nou în autobuz, părăsind Vientiane și toate eventualele oportunități economice care l-ar fi așteptat. A călătorit multe ore înapoi spre sătucul de unde venise. Acolo, i-a adunat pe oamenii din sat, spunându-le că în Vientiane aflase un lucru pe care trebuiau să îl audă.

Din start, datorită lucrării sale de propovăduire, șaisprezece familii au ales să lase în urmă budismul și cultul strămoșilor și să devină adepți ai lui Cristos. Phan a condus peste o sută de oameni la Cristos, după ce a ascultat o singură predică!

El a continuat să crească în credință și, în timp ce se instruia pe sine, îi instruia la rândul lui pe noii credincioși din satul lui.

Dar credința și lucrarea de propovăduire au venit cu un preț, atât pentru el, cât și pentru proaspeții convertiți din satul său.

Phan a fost alungat din sat, împreună cu alți convertiți care au refuzat să renunțe la „religia străină” a creștinismului și să se întoarcă la vechile rânduieli. Mesajul a fost clar: „Poți fi creștin sau poți locui în satul nostru. Dar nu le poți avea pe amândouă”. Phan și ceilalți l-au ales pe Cristos.

Autoritățile guvernamentale au trimis polițiști și camioane pentru a anunța că oricine era creștin trebuia să părăsească satul. Cei care îl urmau pe Isus și-au luat cât au apucat din lucruri, în timp ce erau urcați cu sila în camioane și scoși din sat. Li s-a spus să nu se mai întoarcă.

În cele din urmă, Phan și turma lui au găsit un alt sat în care să locuiască, dar la momentul în care l-am cunoscut, el și ceilalți credincioși erau amenințați cu expulzarea și din noul lor sat. Phan părea imposibil la aceste amenințări. El văzuse deja că Dumnezeu se îngrijește de nevoile lor, după ce fuseseră alungați dintr-un sat. Îi va lăsa Dumnezeu de izbeliște dacă se va întâmpla din nou?

La momentul la care l-am cunoscut, Phan auzise multe alte predici, atât pe viu, cât și la radio, unde se transmitea Evanghelia în limba poporului său. Dar nu am uitat niciodată ce s-a întâmplat cu prima predică pe care a auzit-o, cum a adus atâta rod în viața și satul lui. Acea unică predică a preschimbat relația cu veșnicia pentru mai bine de o sută de oameni!

Eram împreună cu un coleg din Asia de Sud, la câțiva ani după ce l-am cunoscut pe Phan, și l-am întrebat despre el. Și colegul meu își aducea aminte de Phan și povestea lui, dar mi-a spus că acesta murise pe neașteptate. Prietenul nostru culege acum răsplata veșnică despre care auzise în acea primă predică – o răsplată mult mai mare decât o farfurie de orez gratis!

DE REFLECTAT

Sunt fiu de pastor și misionar și, stând și transpirând în biserica aceea sufocantă din Laos, am văzut numaidecât în povestea lui Phan un act de incriminare. Am auzit mult mai mult decât o singură predică. De fapt, probabil am auzit mii, în ultimii cincizeci de ani.

Dar de câte ori nu se întâmplă să ies pe ușa bisericii, a capelei din facultate sau din campus – ori să opresc *podcast*-ul – după ce am auzit mesajul lui Dumnezeu și să îmi continui viața ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Ca și cum cu o clipă în urmă nu aș fi auzit un mesaj de o însemnătate veșnică pentru mine și

pentru orice persoană pe care urmează să o întâlnesc în săptămâna respectivă? De mult prea multe ori.

Fratele Phan a ieșit din biserică aceea, după ce a auzit o singură predică, a călătorit ore întregi cu autobuzul către satul lui și apoi a condus șaisprezece familii la mântuire. Asta înseamnă să valorifici la maximum o predică!

Tu cum stai? Când a fost ultima dată când ai ieșit val-vârtej pe ușa bisericii în căutarea cuiva care are nevoie de mesajul lui Dumnezeu pe care tocmai l-ai auzit? Pentru cei mai mulți dintre noi, acest lucru nu se întâmplă prea des.

Când vei ieși din biserică, în acest weekend, adu-ți aminte de fratele Phan. Notează-ți în jurnal un adevăr spiritual, un pasaj din Scriptură sau o pildă plină de forță auzită recent. Apoi, notează-ți numele unei persoane căreia îi vei vorbi despre acest lucru săptămâna aceasta.

RUGĂCIUNE

Doamne, avem atât de multe. Avem binecuvântarea lucrurilor materiale și acces liber la Cuvântul Tău, precum și la mesagerii Adevărului lui. Te rog, ajută-ne să ne folosim cum se cuvine libertatea! Ajută-ne să ne amintim că în Cuvântul Tău găsim cheia vieții și să le vorbim mereu celor din jurul nostru, din toată inima, în mod liber, despre această viață.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Ok, stau pe locul din dreptul ieșirii de urgență, aflat pe rândul din față în acest avion cu elice al companiei Bangkok Airways. Însoțitoarea de zbor tocmai mi-a explicat cum să deschid ușa [de la ieșirea de urgență] și când să o deschid (când căpitanul anunță: „Evacuați! Evacuați! Evacuați!).

Apoi, și-a încheiat explicația cu un zâmbet, spunându-mi: „Dar, vă rog, nu exersați”.

RUGĂCIUNE PENTRU CREȘTINII PERSECUTAȚI

Prima cerere pe care o auzim de la creștinii persecutați este: „Rugați-vă pentru noi”.

A doua cerere: „Trimiteți mai multe Biblii”.

Frații și surorile noastre persecutate înțeleg limpede puterea Cuvântului lui Dumnezeu – puterea care îi atrage pe ceilalți la Isus Cristos și puterea de a-i pregăti pe creștini și a-i întări ca să reziste biruitori în fața persecuției.

ROAGĂ-TE ASTĂZI pentru distribuirea de Biblii în întreaga lume, dar mai ales în țările ostile și cu regimuri restrictive. Roagă-te ca fiecare om care crede în Cristos și trăiește în aceste țări să aibă șansa de a avea propriul exemplar al Cuvântului lui Dumnezeu.

ZIUA 37

„NE E FOARTE DOR DE EL”

Dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă un mădular este prețuit, toate mădularele se bucură împreună cu el. Voi sunteți trupul lui Cristos și fiecare în parte este un mădular al lui.

1 CORINTENI 12:26-27

Asia de Sud-Est, 2019

Soțul ei lipsea de mai bine de doi ani, fiind răpit de pe stradă în Malaezia, în 2017, într-o operațiune orchestrată în stil militar, care a implicat șapte vehicule, cincisprezece oameni și a durat mai puțin de patruzeci de secunde, de la început până la sfârșit. Pastorul Raymond Koh nu a mai fost văzut din ziua aceea, iar mașina sa nu a fost niciodată localizată. Dacă membrii familiei sale nu s-ar fi dus din ușă în ușă și nu ar fi găsit imaginile cu răpirea înregistrate de o cameră de supraveghere, ar fi fost ca și cum Raymond ar fi dispărut în neant.

Iar acum, stăteam cu reportofonul digital pornit, ținând un microfon în fața soției înlăcrimate a lui Raymond, Susanna.

„Ne e foarte dor de el”, a spus ea, lacrimile sale putând fi simțite inclusiv în înregistrarea audio a discuției noastre. „Partea cea mai grea este că nu știu unde este, ce s-a întâmplat cu el și cum se simte în clipa asta.” A explicat în continuare cât de scump au plătit ea și copiii ei în cei doi ani de așteptare și de luptă cu statul pentru a obține informații despre locul unde s-ar putea afla soțul ei. Doi ani în care au încercat să implore, să pretindă sau să se dea bine pe lângă liderii malaezieni pentru a-i trage la răspundere pe autorii „disparației”.

Susanna a făcut o pauză pentru a-și aduna gândurile și a-și potoli lacrimile. Cuvintele care au urmat m-au luat pe neașteptate: „Dar îi mulțumim lui Dumnezeu”.

A continuat să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru dragostea creștinilor din întreaga lume – exprimată prin rugăciuni, cărți poștale, scrisori și emailuri – care le-au dat curaj, ei și copiilor ei, de-a lungul nopților și zilelor întunecate. Și nu numai familia lui Dumnezeu a fost alături de ei. Dumnezeu Însuși a fost – „Tatăl îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1:3).

„Dumnezeu a fost o prezență foarte adevărată și personală pentru noi”, a spus ea. „Îmi amintesc că în primele trei săptămâni am fost de-a dreptul pierdută și am avut chiar atacuri de panică. Dar am hotărât să mă reculeg în tăcere, iar acest lucru realmente m-a ajutat să îmi concentrez atenția asupra lui Dumnezeu, să îmi fixez ochii asupra lui Isus.”

„Un verset care îmi place este Psalmul 46:10: «Opriti-vă și recunoașteți că Eu sunt Dumnezeu!» Nu trebuie să mă lupt și să mă zbat, ci pot să mă bizui pe certitudinea că El este alături de mine, că nu mă va părăsi sau abandona și că toate lucrează spre binele celor ce îl iubesc, al celor ce sunt chemați potrivit planului Său.”

„Chiar dacă împrejurările sunt dificile, pot să văd că harul Lui este îndestulător.”

Susanna mi-a spus, de asemenea, despre convingerea ei că Dumnezeu îl pregătise pe pastorul Raymond pentru încercarea prin care trecea acum. A spus că în lunile de dinainte de a fi fost răpit, observase că era tot mai adâncit în practicile sale spirituale. Petrecea mai mult timp în rugăciune decât de obicei și memora mai multe pasaje din Scriptură.

„Se ducea, dis-de-dimineață, în plimbări de rugăciune care durau trei ore, a spus ea, și, de asemenea, memora pasaje și bucăți întregi din Biblie, după care îmi spunea: «O, tocmai am terminat de memorat 1 Corinteni 15». Mă gândeam că oferea realmente un puternic exemplu de urmat și era foarte disciplinat în privința asta.”

Nu cred că a avut neapărat o premoniție cum că avea să se întâmple ceva rău. Dar pentru ea era clar că, în lunile de dinainte de a fi răpit, Dumnezeu îl împingea pe Raymond să își adâncească credința.

I-a mulțumit, totodată, lui Dumnezeu pentru anumite calități cu care l-a binecuvântat în mod unic pe Raymond ca să poată trăi în captivitate. Mi-a spus că este un om foarte simplu, cât se poate de mulțumit cu trei perechi de pantaloni și trei cămăși pe post de garderobă completă. A spus, de asemenea, că are o sănătate solidă, jucând chiar într-o ligă de fotbal cu adolescenți, mai tineri cu zeci de ani decât el. Era recunoscătoare că Raymond nu are nevoie de vreun tratament zilnic, pe care răpitorii i l-ar fi putut refuza.

Raymond a știut cu mult înainte de ziua răpirii că era în pericol. În urmă cu câțiva ani, primise un mic colet în cutia poștală. Când l-a deschis, coletul conținea două gloanțe. Susanna primise, și ea, o corespondență nedorită: un plic conținând un praf alb, care putea fi otravă. Mesajul era clar: opriți-vă din propovăduit, altfel...

Raymond și Susanna nu s-au oprit din propovăduit. Au continuat să meargă în mijlocul celor săraci și nevoiași, oferindu-le ajutor și sperând că aceștia vor cinsti numele lui Isus. Cunoșteau riscurile, dar au continuat.

„Da, a continuat [activitatea de propovăduire], chiar dacă era stăpânit de un anumit sentiment de frică și neliniște. Dar a simțit că Domnul l-a chemat să împlinească Marea Trimitere, iar asta include fiecare trib, țară și limbă. Dumnezeu nu face deosebire, așa că ne-am continuat munca în mijlocul celor săraci, nevoiași și marginalizați și, prin mila Lui, am mers mai departe. Au trecut aproape cinci sau șase ani în care nu am mai primit amenințări, așa că am crezut că totul e în ordine.”

Totul a fost bine, da. Până în ziua în care soțul ei nu a mai ajuns acasă.

Când Susanna s-a dus la secția de poliție pentru a depune o declarație pentru o persoană dispărută, în loc să întrebe pe unde fusese Raymond în ziua respectivă, cu cine avea în plan să se întâlnească sau ce fel de mașină conducea, poliția a interogato în legătură cu activitatea de propovăduire în care erau implicați ea și soțul ei. Nu au arătat aproape nici un interes în găsirea lui Raymond, în schimb s-au arătat foarte interesați de faptul ca malaezienii să nu devină creștini. În cele din urmă, Susanna s-a ridicat și a plecat. Familia ei – nu poliția – a fost cea care a găsit imaginile video cu răpirea.

Am întrebat-o ce simte față de oamenii care l-au răpit pe pastorul Raymond în 2017. Răspunsul ei a arătat o maturitate spirituală extraordinară, dar și lupta pe care a dat-o pentru a dobândi această maturitate.

„De la început am hotărât să îi iert, pentru că nu știau ce fac și am urmat exemplul Domnului nostru Isus, așa că nu e nimic întunecat în inima mea, a explicat ea, fiindcă vreau ca Dumnezeu să lucreze prin mine.

Dar nu a fost ușor. În acești doi ani, când ajungeam față în față cu unii dintre acești polițiști, care erau chestionați în cadrul unor anchete ale Comisiei pentru Drepturile Omului, erau momente în care îmi venea să-i strâng de gât, fiindcă pur și simplu mințeau. Pur și simplu nu cooperau. Îmi aduc aminte că, odată, în mașina

mea, m-am simțit vinovată de atitudinea urâtă pe care o aveam față de poliție și a trebuit să mă căiesc, izbucnind în lacrimi dinaintea Domnului, și a trebuit să mă rog pentru poliție. Întregul sistem este marcat de corupție, scandaluri și răutate și cred că trebuie să văd imaginea de ansamblu. Este o imagine de ansamblu pe care trebuie să o văd, anume că Dumnezeu înfăptuiește o lucrare de curățare în Malaezia și trebuie să aducă la suprafață tot ceea ce e întunecat și rău, pentru ca lumina să poată străluci deasupra. Noi, creștinii, suntem sarea și lumina lumii și trebuie să ne rugăm și să facem ca voia Domnului să fie împlinită în Malaezia.

Prin urmare, Dumnezeu trebuie să se ocupe de mine mai întâi, ca să îi iert și să mă rog pentru ei, fiindcă ei trebuie să îl cunoască pe Domnul. Dacă e să aibă loc o transformare în Malaezia, trebuie să aibă loc o transformare în viețile individuale ale oamenilor.”

DE REFLECTAT

Ceea ce a ajutat-o pe Susanna Koh de-a lungul anilor scurși de la răpirea soțului ei sunt rugăciunile și dragostea trupului lui Cristos. Scrie în jurnalul tău despre un moment în care trupul lui Cristos ți-a dat tărie în mijlocul unui necaz. Există vreun frate sau vreo soră în Cristos care are nevoie, în clipa de față, ca tu să fii mădularul lui Cristos care îi dă tărie, ajutor și speranță?

RUGĂCIUNE

Doamne, lucrează în inima mea la fel cum ai lucrat în inima Susannei. Ajută-mă să iert. Dă-mi puterea de a-i iubi pe cei din jurul meu aflați în Împărăția Ta – chiar și pe cei care mi-au făcut rău și m-au jignit.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Susanna a spus că încearcă din răspuțeri să păstreze povestea lui Raymond în atenția publică și, de asemenea, să facă în continuare presiuni asupra instituțiilor statului ca să explice ce s-a întâmplat - astfel că ideea de a avea peste nouă sute de posturi de radio vorbind despre cazul lui este un lucru extrem de pozitiv în opinia ei.

De ascultat

Poți asculta interviul cu Susanna Koh înregistrat în ziua aceea, pe site-ul www.VOMRadio.net/Koh.

ZIUA 38

SĂ DORMI ÎN CIMITIR

Aruncă îngrijorarea ta asupra Domnului, și El te va sprijini! El nu va lăsa niciodată să se clatine cel drept.

PSALMII 55:22

.....

Sulaymaniyah, Irak, 2008

Stătea întins direct pe pământ. În mijlocul cimitirului. Cuibărit lângă pietrele care marcau marginea unui mormânt. „Mă puneam cât mai aproape de pietre”, ne-a spus, „în încercarea de a avea ceva care să blocheze vântul. Fiindcă, știi, noaptea se făcea foarte frig.”

Venisem cu mașina până la acest cimitir anume pentru ca Zarguos să ne poată arăta cum dormea, cum supraviețuise în timpul celor șase luni cât a trăit pe străzi, după ce a renunțat la islamism pentru a-l urma pe Isus Cristos.

Prima dată când Zarguos l-a văzut pe Isus a fost într-un vis. Își amintește exact data, fiindcă era în noaptea dinainte de moartea mamei sale. În visul său, Isus a apărut într-o lumină incredibil

de strălucitoare, atât de strălucitoare, încât Zarguos a trebuit să închidă ochii pentru a se apăra de intensitatea strălucirii. Mesajul lui Isus a fost de dragoste: „Nu te teme. Vino la mine”.

După vis, Zarguos s-a dus mai întâi la o biserică tradițională. Dar a fost respins: „Musulmanii nu au voie aici”, i-a spus preotul. A cumpărat un radio și a căutat emisiuni creștine. Un post de radio avea o adresă, iar Zarguos a trimis o scrisoare în care spunea că l-a văzut pe Isus în vis și voia să știe mai multe despre El și învățăturile Lui. A primit răspuns cu nume și numere de telefon ale unor creștini din zonă. A sunat și a aranjat o întâlnire, iar împreună cu acei creștini s-a rugat, s-a pocăit, apoi și-a dedicat viața lui Cristos.

„Din momentul în care am început să cred, a pornit persecuția”, mi-a spus Zarguos în timp ce ne aflam în camera de zi a casei unde stătea în chirie. Prima persoană căreia i-a spus a fost soția lui, Chimin. A fost prima persoană care s-a înfuriat pe el. Ca fiică a unui imam și soră a altui imam, nu își putea închipui că propriul ei soț a devenit un apostat. *Ce le vor spune familiilor lor?*

Familia soției lui Zarguos l-a rugat, la început calm, să se întoarcă la islamism. Dar când tonul calm nu a funcționat, situația a escaladat – mai întâi strigăte și amenințări, după aceea focuri de armă. Doi prieteni pe care Zarguos îi luase cu el pentru a negocia pacea cu socrii lui au fost împușcați. Cei trei au fugit.

Familia Chiminei i-au interzis ei și celor două fiice ale lui Zarguos să plece. Era împotriva legii islamice ca ea să fie măritată cu un creștin, i-a explicat tatăl Chiminei, astfel că, atâta vreme cât Zarguos era creștin, nu avea să îi permită fiicei și nepoatelor lui să fie împreună cu el.

Zarguos s-a întors acasă singur. Două săptămâni mai târziu, în timp ce se afla în camera de zi, cineva a aruncat o grenadă prin fereastra din față. Grenada a explodat, dar în mod miraculos Zarguos nu a fost rănit. Soția și copiii îi fuseseră luați, iar acum însăși viața îi era amenințată. A fugit de acasă și, vreme de șase

luni, a trăit pe străzi. Împrumuta câțiva dinari de la câte un prieten ca să cumpere mâncare, cât să nu moară de foame, iar noaptea se ducea în cimitirul orașului, unde se întindea pe pământ și dormea.

L-am întrebat pe Zarguos care erau versetele care i-au dat putere, în timp ce dormea în cimitir și era despărțit de soție și fete. Mi-a răspuns imediat, citând Psalmul 55:22: „Aruncă îngrijorarea ta asupra Domnului, și El te va sprijini! El nu va lăsa niciodată să se clatine cel drept”.

Am insistat. Serios, Zarguos, ai simțit *cu adevărat* că Dumnezeu a avut grijă de tine atunci când dormeai direct pe pământ într-un cimitir și familia îți fusese luată?

„Simțeam că Dumnezeu era cu mine tot timpul”, a spus. „În ce privește rugăciunea și trăirea spirituală, a fost o perioadă minunată, cea mai minunată pentru mine [împreună] cu Dumnezeu.”

În timp ce Zarguos îmi spunea povestea lui, Chimin stătea pe canapea lângă soțul ei. Familia a ținut-o departe de el șase luni, dar după aceea, a ales rușinea socială de a fi căsătorită cu un creștin în detrimentul rușinii sociale de a fi o femeie divorțată, drept urmare s-a întors la soțul ei.

Când s-a întors, era încă furioasă pe Zarguos. Cum putea să facă așa ceva? Și de ce? Va trăi cu el, dar nu va fi fericită.

În următorii doi ani însă, a urmărit îndeaproape cum soțul ei își transpunea în viață credința în Isus, în ciuda unor mari sacrificii. Și-a pierdut slujba, dar și-a păstrat credința. Și-a pierdut relația cu familia, dar și-a păstrat credința. Ea s-a purtat urât cu el, revărsându-și mânia asupra lui. El a acceptat mânia ei și i-a răspuns cu binecuvântări și dragoste. În cele din urmă, nu a mai rezistat.

Ce te-a făcut să te răzgândești, am întrebat-o pe Chimin, și să accepți că Isus este adevărul?

„Credința lui [a lui Zarguos] era atât de puternică, încât nu m-am mai putut stăpâni și am decis să îl urmez pe Cristos. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru credința soțului meu, deoarece

credința lui a fost puternică, iar eu nu am avut puterea de a mă împotrivi credinței lui, așa că am decis să fiu alături de el.”

Chimin știa că, dacă va accepta credința soțului ei, familia se va despărți complet de ea. Cunoștea sacrificiul pe care îl făcea. Dar ceea ce văzuse la el avusese un asemenea efect asupra ei, încât era dispusă să suporte orice pentru a dobândi acel lucru care guverna viața soțului său.

I-am întrebat pe cei doi ce însemna să fie împreună în credință, iar acum în propovăduire și slujire. „E mult mai bine”, a răspuns Chimin. Continua să se roage ca familia ei să vină la credință în Cristos, chiar dacă, în opinia sa, așa ceva era imposibil. „Dar pentru Dumnezeu acest lucru este ușor.”

La finalul conversației noastre, am întrebat cum puteau oamenii din țările libere să se roage pentru ei. Au cerut să se roage pentru o casă, deoarece chiria era împovărătoare pentru familia lor. Au cerut să se mai roage pentru dificultățile unuia dintre copiii lor.

„Și avem un mesaj pentru biserica din America”, a spus Zarguos, privindu-mă în ochi. „Țineți-vă tare de Biblie!”

E un mesaj bun pentru America de acum, am spus.

„Din experiența noastră, harul Bibliei este motivul pentru care avem această viață împreună, ca familie.”

Drumul înapoi spre hotelul nostru a durat două ore, trecând prin puncte de control cu oameni înarmați. Pe drum, m-am gândit la un om care prefera să doarmă într-un cimitir, văduvit de familie, mai degrabă decât să se lepede de credința în Cristos. Și apoi să spună că a fost *cea mai bună perioadă din viața lui alături de Dumnezeu*.

DE REFLECTAT

Văzându-și soțul transpunându-și credința în viață, chiar dacă era furioasă și s-a purtat urât cu el, Chimin „nu s-a putut stăpâni”.

Trebuia să aibă ceea ce avea și el! Ai văzut vreodată o asemenea credință la cineva din jurul tău? A avut ea un efect mai mare asupra ta în vreme de belșug sau într-o perioadă dificilă? I-ai spus „mulțumesc” pentru exemplul pe care ți l-a oferit?

Mai mult decât atât, *tu* îți trăiești credința în așa fel încât cei din jurul tău să fie atât de atrași de Cristos, încât „să nu se poată stăpâni”? Notează-ți în jurnal cum ar arăta o asemenea viață și credință.

RUGĂCIUNE

Doamne, îți mulțumesc că „nu vei lăsa niciodată să se clatine cel drept”. Îți mulțumesc că ne folosești – chiar și în suferință și înfrângere – ca să îi atragi pe ceilalți la Tine. Te rog, ajută-mă să trăiesc acel tip de credință care să îi facă pe cei din jurul meu să își dorească fierbinte să îl cunoască pe Isus – atât de mult, încât să nu se poată stăpâni!

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Călătoream într-o furgonetă împreună cu niște creștini irakieni care ne însoțeau pe post de ajutor. În ceea ce părea mijlocul pustietății, în drumul nostru spre Kirkuk, am fost opriți la un punct de control. Erau doi bărbați în uniforme de camuflaj, cu puști kalașnikov, iar unul dintre ei ne-a cerut tuturor cărțile de identitate. Când a văzut cele două pașapoarte americane, ochii

parcă i s-au luminat și ne-au spus colegului meu și mie să coborâm și să mergem cu el.

Separarea americanilor de restul pasagerilor din furgonetă nu părea să anunțe un deznodământ bun, iar inima a început să-mi bată foarte tare când individul înarmat ne-a dus după un deal, departe de șosea, de unde furgoneta nu se mai putea vedea. Eram destul de sigur că urma să fim răpiți.

Ne-a condus într-o mică clădire cu acoperiș din tinichea, unde comandantul lui a vrut să ne salute personal și să ne spună cât iubește America și cât de bineveniți suntem în Kurdistan! După ce mi-am recăpătat răsuflarea, am vrut să-i spun că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi venit până la furgonetă ca să ne spună asta! Era cât pe ce să trebuiască să-mi schimb pantalonii!

Am aflat că erau luptători kurzi peshmerga și într-adevăr iubeau America!

ZIUA 39

S-A RUGAT PENTRU TORTIONARUL EI

La fel și voi, soțiilor, supuneți-vă soților voștri, astfel încât, chiar dacă unii dintre ei sunt neascultători față de cuvânt să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea soțiilor lor, văzând purtarea voastră curată, în frică de Dumnezeu.

1 PETRU 3:1-2

.....

Etiopia, 2005

„Negasi” avea dreptate să spună că era într-o căsnicie de misionari – dar se înșela în ce îl privește pe cel ce avea să fie misionarul de succes din această căsnicie!

L-am întâlnit pe Negasi într-o biserică din Etiopia de Sud – o zonă unde majoritatea sunt musulmani. Biserica avea și școală

primară – până la clasa a patra – și, în timp ce le luam interviu unor creștini persecutați, îi auzeam pe copii, iar privind pe fereastră îi vedeam jucând fotbal și alte jocuri.

Negasi era unul dintre pastorii care participau la un seminar de pregătire în cadrul bisericii – și se afla acolo, de asemenea, ca să-i întâlnească pe „ferengi” (străinii) veniți în vizită.

L-am întrebat pe Negasi dacă înainte fusese musulman. Da, mi-a spus.

Am întrebat de ce a hotărât să renunțe la islamism pentru a-l urma pe Isus.

„Nu a fost alegerea mea”, mi-a răspuns imediat. „Isus – El m-a ales!”

Apoi mi-a spus povestea căsătoriei sale cu o misionară.

Negasi pusese ochii pe o tânără femeie, pe care o vom numi Ife, și într-o zi glumea cu ea, când ea a rostit cuvintele: „În numele lui Isus”.

Negasi știa că Ife făcea parte dintr-o familie musulmană și presupusese că era musulmană, ca el. Dar știa ce însemnau cuvintele ei: femeia aceasta era creștină. Știind că era creștină, Negasi a spus că a dus-o la el acasă și a silit-o să se căsătorească cu el. „A forțat-o să se căsătorească cu el”, a explicat traducătorul. Sincer, nu voiam să pun prea multe întrebări, fiindcă suna îngrozitor. Cum putea un bărbat care a *forțat* o femeie să se căsătorească cu el să devină pastor? Și ce căsnicie putea fi una care începuse așa? O căsnicie de misionari, după cum s-a dovedit.

Ife era hotărâtă să se roage pentru soțul ei. Indiferent ce făcea, a continuat să se roage pentru el. Scopul lui Negasi era să o reconvertească la islamism. Prin *orice* mijloace.

„Am bătut-o trei ani și am torturat-o doi ani, dar credința ei era foarte puternică și niciodată nu s-a lepădat”, a spus el. Chiar și după mulți ani, era uimit de curajul și harul ei.

După trei ani chinuitori de căsnicie, rugăciunile lui Ife au fost ascultate.

Într-o noapte, Negasi era în spatele ușilor închise, recitând rugăciunile islamice *salat*. Ușile erau închise, era miezul nopții, dar deodată camera s-a umplut de lumină și dintr-odată Isa (Isus) a apărut în încăpere. Negasi a spus că a văzut rănile din mâinile lui Isus.

„Cui te rogi?“, l-a întrebat Isus, după care i-a spus că El era mult mai presus de Mohamed și că îl cunoștea pe Negasi încă din pântecele mamei lui. „Eu sunt Cel care a avut grijă de tine până în clipa asta.“

La răsăritul soarelui, Negasi a mers dincolo de râu, la o biserică din zonă. Era duminică și membrii bisericii se adunaseră pentru slujbă. Dar nu erau bucuroși să îl vadă pe Negasi, despre care știau că este musulman radical și îi persecuta pe creștini – inclusiv pe soția lui.

„Ce faci aici?“, l-au întrebat membrii bisericii. „Tu îl urăști pe Isus.“

„Isus m-a adus aici“, a răspuns Negasi. Un evanghelist a continuat să îi pună întrebări și s-a convins că Negasi voia cu adevărat să îl urmeze pe Cristos. Înainte de a se ruga împreună cu el, i-au explicat ce însemna să renunțe la islamism și să îl urmeze pe Isus: persecuție. „Oamenii vor pune mâna pe tine“, au spus. „Vei fi oprimat fiindcă ești creștin. Probabil vor veni și îți vor face rău. Cum vei reacționa atunci?“

Negasi a răspuns simplu: „Isus, Cel care m-a adus aici, va avea grijă de toate. Nu mă va părăsi“.

În timp ce se întorcea de la biserică, s-a făcut ora pentru rugăciunile sale ritualice. În virtutea obișnuinței și a educației sale, Negasi a ingenuncheat pentru rugăciune. Dar în loc de rugăciunile islamice, i-a cerut lui Isus să îi deschidă mintea, gura și inima pentru a-l cunoaște mai bine.

Când i-a zis soției sale că i-a apărut Isus, Ife a început să strige „Aleluia!“ atât de tare, încât vecinii s-au întrebat ce se întâmplă.

Membrii bisericii i-au spus lui Negasi despre persecuție, iar anticipația lor s-a împlinit repede. După câteva zile, un grup de localnici musulmani l-au înhățat și i-au cerut să rostească rugăciunea musulmană. Cum studiase limba arabă, a încercat să se apere apelând la Coran: „Coranul însuși spune că Isus este fiul lui Dumnezeu, iar Mohamed este doar un profet”. Ceata de musulmani nu s-a lăsat convinsă. I-au dat lui Negasi o săptămână să se răzgândească și să se întoarcă la islamism. Dacă nu, i-au promis că se vor întoarce și vor aduce *jihadul* asupra lui.

După o săptămână, s-au întors, iar unul dintre musulmani i-a pus lui Negasi o sabie la gât. Cel care își bătuse soția timp de trei ani devenise un evanghelist plin de îndrăzneală în mai puțin de trei săptămâni. „Dacă mor, fiul meu va fi predicator”, a spus mulțimii. „Dacă îmi străpungi trupul, oricine mă va atinge va deveni creștin. Iar în locul unde mor va fi construită o biserică.” În mod miraculos, l-au lăsat să plece.

Dar amenințările au continuat. Altă dată, un grup de musulmani radicali au venit acasă la el, dar el era plecat. Au închis-o pe Ife și pe fiul lor înăuntru și au dat foc casei. Femeia care a îndurat bătăile vreme de trei ani și care s-a rugat ca soțul ei să intre în Împărăția lui Dumnezeu a arătat aceeași credință în timp ce casa ardea în jurul ei. „Dumnezeul lui Șadrak, Meșak și Abed-Nego este Dumnezeuul meu!”, a strigat în timp ce flăcările se ridicau. Ea și fiul ei au ieșit teferi din casa cuprinsă de foc.

Când l-am cunoscut, Negasi a spus că el și Ife sunt amândoi evangheliști. Le propovăduiesc bărbaților și femeilor. Au fost nevoiți să fugă din satul lor, dar continuă să îl împărtășească pe Isus oriunde se duc și cu oricine vin în contact. Căsnicia lor este cu adevărat una misionară, deși în mod cert nu era așa cum Negasi își închipuise că va fi.

DE REFLECTAT

Nu aş sfătui niciodată o soţie să rămână într-o situaţie abuzivă precum cea a lui Ife. Dar Dumnezeu a folosit dorinţa ei de a răspunde răului cu bine şi stăruinţa ei în rugăciune pentru a aduce schimbarea în inima soţului ei şi a porni o misiune extraordinară. Există vreun aspect în viaţa ta cu privire la care trebuie să arăţi mai multă stăruinţă în har şi rugăciune? Explorează, în jurnalul tău sau în discuţiile cu un prieten creştin, un aspect cu privire la care trebuie să ai mai multă stăruinţă, chiar dacă îţi vine să renunţi sau să scapi de el.

RUGĂCIUNE

Isuse, îţi mulţumesc că nici cel mai ticălos om nu este dincolo de atingerea harului Tău. Ajută-mă să nu renunţ niciodată să mă rog pentru cei pe care Tu mi-i scoţi în cale şi care încă nu te cunosc – chiar dacă sunt furioşi sau răi cu mine.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Ultimul cu care am vorbit [astăzi] era un musulman care s-a căsătorit cu o tânără creştină – cu forţa. Vreme de trei ani, a bătut-o şi a încercat să o silească să devină musulmană – până când a avut o viziune cu Isus spunând: „Urmează-mă”. Îţi poţi

imagina cum e să fii acea soție - îndurând ani întregi de bătaii pentru a-l câștiga pe soțul ei de partea lui Cristos? Uau! De când a început să îl urmeze pe Cristos, a fost bătut și aproape ucis - dar își continuă lucrarea.

CITATE ASUPRA CĂRORA SĂ MEDITĂM

Moartea este cea mai fericită zi a vieții noastre.
Trebuie să ne bucurăm de ea mai mult decât orice,
fiindcă înseamnă sosirea în adevărata noastră patrie.

Mauric Țornay (1910-1949)¹

¹ John Foxe and The Voice of the Martyrs, *Foxe: Voice of the Martyrs* (Washington, DC: Salem Books, 2019).

ZIUA 40

SĂ LAȘI O MOSTENIRE

Stăpânul lui i-a zis: „Bine, sclav bun și credincios! [...] Intră în bucuria stăpânului tău!”

MATEI 25:21

.....

Halmahera, Indonezia, 2003

La cele mai multe călătorii în interes de serviciu pe care le-am făcut în ultimii douăzeci și trei de ani, cea mai bună parte este sfârșitul. Ador să mă întorc acasă la soție și copii! Zborurile spre casă îmi par întotdeauna atât de lungi, încât am impresia că nu se mai termină. Sau poate sunt doar nerăbdător să îmi îmbrățișez soția, să dorm în patul meu, să-mi despachetez lucrurile și poveștile aduse din voiaj.

Călătoria noastră de patruzeci de zile se apropie și ea de sfârșit. Sper că vei petrece o vreme despachetând poveștile pe care le-am împărtășit și, cel mai important, lecțiile pe care Dumnezeu ți

le poate oferi prin exemplele acestor credincioși persecutați din întreaga lume.

În loc de o ultimă poveste, vreau să te las cu o imagine:

De fiecare dată când privesc această fotografie, e o provocare pentru mine. Am făcut-o în Indonezia, în 2003. Este un mormânt. Dar este un mormânt gol.

Eram împreună cu colegii mei pe o insulă numită Halmahera, la extremitatea estică a Indoneziei, în regiunea Insulelor Moluce – o regiune în care avusese loc o aprigă persecuție în anii anteriori vizitei noastre. Primii oameni care au adus creștinismul în insulă au fost o familie de misionari olandezi, sosiți în Halmahera pe la 1860.

Nu știu aproape nimic despre această familie, în afară de faptul că au venit să aducă Evanghelia, au murit și au fost înmormântați

pe insulă, lângă casa pe care și-au construit-o și în care au locuit, pe un deal cu vedere spre un minunat lac de apă dulce. Nu știu din ce cult creștin făceau parte, câți copii au avut sau cât au trăit aici înainte de a trece la cele veșnice. Nu știu dacă le-a fost dat să vadă băștinași venind la Cristos în număr mare, dacă au muncit mulți ani până să vadă unu sau doi indonezieni cunoscându-l pe Isus sau nu au văzut niciodată nici măcar un convertit.

Știu doar că acești oameni au trăit, au slujit și au murit pe această insulă. Și au fost îngropați în acest mormânt.

Poate că e greu să ne dăm seama din imagine (cred că poți înfige o acadea în pământul din Halmahera și în șase luni vei avea un copac!), dar mormântul lor este gol acum. Nu sunt oase în locul unde a fost îngropat cuplul de misionari.

Cu câțiva ani înainte de a ajunge aici, musulmanii radicali au făcut ravagii în Halmahera. Echipa noastră a văzut câteva biserici incendiate. Am cunoscut creștini pe care i-au atacat și rănit sau care au fost martori la uciderea cu brutalitate a unor membri de familie. Dar musulmanii radicali nu au atacat doar bisericile, casele creștinilor și pe creștinii aflați în viață. În văpaia încinsă a urii și furiei, pentru ei nu era suficient să atace biserica *de astăzi*.

Mulțimea cuprinsă de furie a fost atât de revoltată de prezența acestui mormânt – vechi de peste o sută de ani – încât au scos din pământ oasele cuplului olandez de misionari și le-au ars. Au făcut un foc în aer liber și au ars oasele misionarilor, pentru a șterge prezența creștinismului de pe insula lor „musulmană”, mergând chiar până la „sursă”, la prima mărturie creștină care a avut loc aici.

Nu știu aproape nimic despre această familie. Dar știu un lucru: familia de misionari olandezi a lăsat o moștenire spirituală extraordinară.

Moștenirea lor spirituală a fost atât de puternică, încât la mai bine de o sută de ani de la moartea lor, vrăjmașul era încă furios pentru felul în care și-au dus viața. Era încă furios că cineva venise

și înfipsese steagul Evangheliei pe teritoriul „lui”. Era încă furios că pierduse fie și un centimetru de teren, fie și o inimă care acum își petrece veșnicia în ceruri. *Cum au îndrăznit!?* La mai bine de o sută de ani după moartea lor, oamenii arată înspre locul unde oasele lor au fost îngropate și spun: „Acești oameni au fost creștini”.

Iubite cititor, dacă Satana este încă furios la o sută de ani după moartea ta cu privire la felul în care *tu* ți-ai trăit viața și ai dat mărturie pentru Cristos, este un semn de înaltă cinste, o moștenire spirituală extraordinară! De-a lungul călătoriei noastre împreună în aceste patruzeci de zile, am întâlnit oameni care trăiesc astfel de vieți; se pare că Satana va fi furios multă vreme.

Acum, zi de zi și lună de lună, pe viitor, atâta timp cât ne va îngădui Domnul, trebuie să alegem să fim astfel de oameni, să trăim astfel de vieți pentru El.

DE REFLECTAT

Tu cum vrei să fie moștenirea ta spirituală? Vrei să fie una pentru care Satana să fie furios mult timp după ce ai murit și ai fost îngropat? Scrie în jurnalul tău despre moștenirea pe care vrei s-o lași. Ce vei face *astăzi* pentru a adăuga o cărămidă la moștenirea spirituală pe care vrei să o clădești?

RUGĂCIUNE

Doamne, Isuse, întărește-mă și împuternicește-mă să trăiesc pentru Tine cu atâta curaj, încât să aduc o schimbare în anii ce vor veni și în veșnicie prin viețile oamenilor care au cunoscut atingerea Ta prin mine. Ajută-mă să îmi clădesc moștenirea, cu fiecare zi, cu fiecare faptă și cu fiecare conversație pe care o am, reprezentându-te pe Tine și dragostea Ta în fața tuturor celor din jurul meu.

Jurnalul tău

Din jurnalul meu

Atacatorii (Laskar Jihad) au venit de pe mare și din junglă, așa că sătenii nu au avut unde să fugă. S-au adunat în jur de douăzeci de oameni pentru o poză cu cei ce aveau un membru apropiat al familiei care murise în acele atacuri...

În această călătorie citesc din Romani, iar astăzi citesc: „Mai întâi, ți mulțumesc Dumnezeului meu, prin Isus Cristos, pentru voi toți, întrucât credința voastră este vestită în întreaga lume” (1:8).

Cred că este un bun verset pentru Vocea Martirilor – proclamăm credința creștinilor persecutați din întreaga lume.

MULȚUMIRI

Faptul că ții această carte în mâini este împlinirea unui vis pe care l-am avut vreme de mulți ani. Visele nu se împlinesc fără ajutor!

Mai întâi, le mulțumesc plin de recunoștință creștinilor oprimați, pe care i-am cunoscut și intervievat în ultimii douăzeci și trei de ani. Adesea, lucrurile despre care caut să vorbesc cu ei sunt printre cele mai dureroase și grele momente din viața lor. Dar mi le-au împărtășit cu inima deschisă, mi-au permis să pun întrebări și mi-au încredințat prețioasele lor povești. Știu că asemenea conversații sunt o onoare sfântă. Vă mulțumesc, frații și surorile mele. Sper că am istorisit poveștile voastre așa cum se cuvine.

Soția mea, Char, s-a sacrificat trimițându-mă peste tot în lume și uneori chiar a venit cu mine pentru a-i întâlni pe eroii credinței pe care VOM îi slujește. Ea este partenerul meu în viață și slujire și este prietenul meu cel mai bun. Nu este nimeni altcineva împreună cu care mi-aș dori să urc în avion sau la care să mă întorc acasă!

Kameron și Kendrick, fiii noștri, s-au rugat pentru mine, au avut grijă de mama lor și au ascultat poveștile pe care le-am spus după fiecare călătorie (uneori de bună voie). Acum sunt bărbați care au, la rândul lor, soții, responsabilități și propria lor lucrare. Sunt recunoscători că viața pe care o duc arată că îl iubesc pe Isus!

Danielle și Laura s-au alăturat familiei noastre în anii din urmă, două fiice după atâția ani în care am avut doar băieți. Fiii noștri au ales peste măsură de bine și le iubim pe amândouă fiicele „noastre”!

Părinții mei, Phil și Lucille Nettleton, mi-au oferit un model de viață în slujirea lui Cristos în cadrul Trupului Său. Consider că

primul meu pas spre activitatea în cadrul VOM a fost ziua când, în 1982, familia noastră a părăsit Statele Unite pentru a sluji ca misionari în Papua Noua Guinee. De atunci, părinții mei au slujit în multe locuri și au fost în multe avioane! Inimile lor pline de credință dornice să îi slujească pe Dumnezeu și pe oameni continuă să fie o inspirație.

De ani de zile voiam să scriu această carte, dar nu am fost niciodată îndeajuns de disciplinat ca să fac progrese constante. Acest lucru s-a schimbat când l-am „recrutat” pe prietenul meu, fost coleg și suporter Dodgers, ca mine, Dr. Sid Webb, în calitate de partener care să mă tragă la răspundere în ce privește scrisul. M-a împins cu eleganță de la spate. Fără ajutorul lui, această carte ar putea fi încă în lucru, și nu în mâinile tale. Mulțumesc, Dr. Sid!

Sunt recunoscător pentru dragostea și sprijinul prietenilor și colegilor mei de la VOM:

Cole Richards – șeful meu, actualul președinte VOM – a fost un susținător al acestei cărți, al postului de radio VOM și al meu personal. Sunt plin de gratitudine pentru calitățile sale de lider.

Îi sunt profund recunoscător lui Jim Dau, fost președinte al VOM, care a dat undă verde pentru lansarea postului de radio VOM. Încă de la primul episod, Jim a crezut în acest program și l-a susținut (ca și pe mine) – prin cuvinte de încurajare și prin finanțare. Îți mulțumesc, Jim.

Chris Robinette a ajutat ca acest manuscris să ajungă la Moody Publishers și s-a ocupat de toate detaliile editoriale, astfel încât eu să fiu pe deplin concentrat asupra scrisului, pentru a găsi cel mai bun mod posibil de a spune poveștile.

Cheryl Odden m-a angajat la VOM cu mulți ani în urmă, schimbându-mi cursul vieții, atunci când m-a invitat să mă alătur în munca de slujire a creștinilor persecutați. Ea și David Robbins au fost de mare ajutor în îmbunătățirea conținutului scriptural, devoțional și de aplicație practică al acestei cărți și le sunt foarte recunoscător pentru observațiile lor.

CUPRINS

ZIUA PLECĂRII: Verificări înainte de zbor	9
ZIUA 1: Când situația scapă de sub control	17
ZIUA 2: „În trecut, îl băteam”	23
ZIUA 3: „Nu ne lipsește nimic”	29
ZIUA 4: „Aproape că mă înec doar făcând duș”	35
ZIUA 5: „Care variantă e mai rea?”	41
ZIUA 6: „Asta-i speranța care mi-a dat putere”	49
ZIUA 7: Dorința de a fi cel mai bun – Partea 1	55
ZIUA 8: „Cea mai minunată perioadă din viața mea”	61
ZIUA 9: „Persecuția este ceva la care trebuie să ne așteptăm, nu e un accident”	69
ZIUA 10: „Ne-am rugat mult timp...”	75
ZIUA 11: Frică în Eritreea	83
ZIUA 12: „Dacă Dumnezeu ne poate folosi”	89
ZIUA 13: Tipare de sfințenie	95
ZIUA 14: Găurile de glonț din haină	103
ZIUA 15: O mărturie din țărână	109
ZIUA 16: „A fost o perioadă minunată”	115
ZIUA 17: „Doar că îl iubește pe Dumnezeu mai mult acum”	121
ZIUA 18: Bucuria din planul lui Dumnezeu	129
ZIUA 19: Biblia din închisoare	135
ZIUA 20: „Știm cu toții”	141
ZIUA 21: O dublă măsură – Partea 1	149
ZIUA 22: O dublă măsură – Partea a 2-a	155
ZIUA 23: O dublă măsură – Partea a 3-a	161

ZIUA 24: O dublă măsură – Partea a 4-a	169
ZIUA 25: O dublă măsură – Partea a 5-a	175
ZIUA 26: „Dacă toată lumea ar crede”	181
ZIUA 27: O predică la înmormântare	187
ZIUA 28: „Documentele le poți folosi ca hârtie igienică”	193
ZIUA 29: „Nimeni nu va stăvili Evanghelia”	199
ZIUA 30: „Pe urmele apostolilor”	205
ZIUA 31: „Vă voi da odihnă”	211
ZIUA 32: Dovediți că sunteți creștini	217
ZIUA 33: „Chiar și Coranul spune că Isus va veni”	223
ZIUA 34: Mâini torturate – Partea 1	229
ZIUA 35: Mâini torturate – Partea a 2-a	235
ZIUA 36: O predică în Laos	241
ZIUA 37: „Ne e foarte dor de el”	247
ZIUA 38: Să dormi în cimitir	253
ZIUA 39: S-a rugat pentru torționarul ei	259
ZIUA 40: Să lași o moștenire	265
MULȚUMIRI	271

A CĂLĂTORI PENTRU A ÎNTÂLNI CREȘTINI PRIGONIȚI

Vreme de mai bine de 20 de ani, Todd Nettleton (gazda postului de radio Vocea Martirilor, VOMRadio.net) a călătorit prin toată lumea pentru a intervieva sute de creștini care fuseseră persecutați în numele lui Isus. Acum, autorul ne invită să-l însoțim în aventura sa de a cunoaște oameni curajoși, a căror mărturie de credință poate fi o inspirație pentru noi toți în a umbla mai cu îndrăzneală pe calea lui Cristos.

Acești oameni au dovedit o fermitate aparte de a sta lângă Mântuitorul lor, deși uneori prețul plătit a fost mare. Istoriile lor de viață ne pot ajuta să facem același lucru.

Vocea Martirilor